

CESTA NSDAP

Der Reichsführer
 - Hauptamt - Schulungsamt

CESTA NSDAP

*Vydavatel: Der Reichsführer SS, SS-Hauptamt-
Schulungsamt*

*PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE
DOSTUPNÉ Z:*

*[https://archive.org/details/SSHauptamtDerWegDerNSD
APEntstehungKampfUndSieg74Doppels.Scan/](https://archive.org/details/SSHauptamtDerWegDerNSDAPEntstehungKampfUndSieg74Doppels.Scan/)*

*Překlady podstupují průběžnou revizi, není tedy
zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině
pravopisné a formátové.*

Obsah

Od Bismarckovy říše po její rozpad	6
Počátky hnutí až po první povstání v roce 1923	44
Bouřlivý rok 1923	75
Boj o moc	118
Závěrečný boj o moc	171

CESTA NSDAP

Vznik, boj a vítězství

„Ve světových dějinách neexistuje žádný román, který by byl úžasnější než vývoj naší strany až k její dnešní velikosti.“

Adolf Hitler v Mnichově v roce 1934

Od Bismarckovy říše po její rozpad

„Blahoslavená je ta generace, které přísná nutnost vnucuje vznešenou politickou myšlenku, která je velká a jednoduchá, srozumitelná všem a podřizuje si všechny ostatní myšlenky své doby.“

Heinrich von Treitschke

Říše jako věčná myšlenka řádu má své kořeny v dávne germánské minulosti.

V průběhu německých dějin byla touha po Říši jako realitě, jako vyjádření života všeho německého, někdy více, někdy méně, ústřední myšlenkou. Často se zdálo, že mýtus o Říši zcela zmizel, ale vždy se v následujícím období ukázalo, že myšlenka jednoty a Říše stále spala v podvědomí.

Navzdory neúprosně postupující historii zůstala i v dobách úpadku a ponížení touha po jednotě všech Němců živá. Tak se v průběhu staletí mohly silné vůdčí osobnosti znovu a znovu zapálit pro říšskou myšlenku a stát se nositeli praporu jednoty a Říše.

V polovině minulého století se v parlamentu v Paulskirche ve Frankfurtu nad Mohanem pokusili proti vůli knížat obnovit Říši na základě národní suverenity. Navzdory varování před napodobováním francouzského

hesla „Svoboda – rovnost – bratrství“ se opět navázalo na tento pochybný úspěch francouzské revoluce. Snaha o sjednocení tak zůstala bez úspěchu.

Bismarckova říše

Teprve Bismarck dokázal po překonání mnoha obtíží a odstranění různých překážek díky své osobnosti, která daleko převyšovala svou dobu, a díky své železné vůli uskutečnit staleté úsilí o sjednocení Německa. Po vítězném ukončení tažení proti Francii bylo 18. ledna 1871 vyhlášeno Německé císařství. „Byl to jeden muž, který vytvořil Říši!“, prohlásil Adolf Hitler 4. května 1923 v Mnichově. Od té chvíle měla veškerá politika sloužit pouze blahu a prospěchu státu.

Zárodek úpadku

Po založení Říše zajistila síť spojeneckých systémů se sousedy Říše mírovou výstavbu. Nezastavitelný průmyslový rozmach od poloviny století a s ním úzce spojený hospodářský rozkvět do značné míry podpořily novou výstavbu Říše. V tom však tehdy nebylo rozpoznáno tragické semeno pozdějšího neúspěchu Říše v hodině nejtěžší zkoušky. Průmysl přitahoval stále více lidí z řad zemědělců a řemeslníků. V roce 1895 bylo v průmyslu a obchodu zaměstnáno již o 8 milionů lidí více než v zemědělství. Počet obyvatel Berlína se například v období od roku 1875 do roku 1900 zdvojnásobil (z 0,97

miliónu na 1,89 miliónu). Tento přesun obyvatelstva z venkova do města, a tím z rolnictví do průmyslu, byl zpočátku nevyhnutelně způsoben neustále rostoucím nedostatkem prostoru. Tragédie tohoto jednostranného vývoje však spočívala v tom, že zemědělci nakonec viděli svou budoucnost ve městě, a především v tom, že „vydělávání peněz“ se dostalo do popředí a stalo se téměř jediným měřítkem úspěchu. Německý rolník zapomněl, že není jen živitelem městských obyvatel, ale že je navíc přírodou předurčen k tomu, aby byl strážcem nejvyšších statků národa – krve a půdy. Nastal všeobecný odchod z venkova.

V roce 1870 žil ve velkoměstě pouze každý dvacátý Němec, dnes je to již téměř každý třetí z celkové populace.

Podobná situace jako u zemědělců panovala i v kruzích řemeslníků. I oni hledali své štěstí a budoucnost v rozvíjejícím se průmyslu, protože jejich malé podniky nebyly podle tehdejšího názoru „výnosné“.

Tak došlo k přesunu obyvatelstva, aniž by se našli muži, kteří by varovali před nezdravými poměry. Lid byl postupně odcizován své vlasti. Rolník se stal měšťanem, řemeslník továrním dělníkem. Tento proces urbanizace, který se v těch letech rozběhl, pokračuje neúprosně až do současnosti a stále s sebou nese stejná nebezpečí.

Panovník – kapitál

V hospodářském životě se tehdy objevil nový faktor: vliv kapitálu. Ve všech pracovních projektech se do popředí dostaly čistě kapitalistické a materiální zájmy, což bylo pro tehdejší dobu charakteristické!

Uspokojování potřeb celku a tím i zvyšování obecné prosperity již nebylo hlavním úkolem hospodářství, ale jeho jedinou hnací silou byl zisk několika málo lidí. Pokračující industrializace nakonec vedla k vytvoření trustů a akciových společností. Majitelé, nebo lépe řečeno společníci těchto velkých podniků, se jimi nestali proto, že by se osvědčili jako „odborníci“ nebo schopné osobnosti, ale pouze proto, že měli v rukou ovládající kapitál.

Stejně kruhy se nakonec zmocnily i zemědělské půdy. Chtěly z ní vytěžit co nejvíce zisků, jak jen to bylo možné. Tyto tendence byly částečně podporovány i postojem samotných rolníků. Rolník viděl lepší životní úroveň, která se šířila zejména v neustále rostoucích městech. Cítil se proto v tomto směru znevýhodněn a všemi prostředky usiloval o stejné výhody a stejné pohodlí, jaké požívali městští obyvatelé. Tak se i na venkově objevil určitý luxus, který nakonec vedl k tomu, že nový životní standard často daleko převyšoval finanční výnosy statku.

Rozdělení statků mezi více dětí podle nepřirozeného práva zrychlilo úpadek německého rolnictva. Stejně jako v průmyslu se i v zemědělství postupně prosadil nový pojem. Rozhodujícím hlediskem se stala „výnosnost“. Vysoké ceny, které se platily za venkovské pozemky, přiměly mnoho dlouholetých majitelů statků k prodeji posledních zbytků majetku zděděného po předcích. Mnozí tak doufali, že splatí své dluhy, které se neustále zvyšovaly.

Zemědělství v ohrožení

Kupujícími však nebyli zemědělci, kteří by statek získali za účelem jeho obhospodařování, ale muži s kapitálem, kteří jej chtěli zhodnotit a při nejbližší vhodné příležitosti znovu prodat s vysokým ziskem. Tak se stalo, že německá půda se na burze obchodovala jako zboží. Země byla degradována na nemovitost, tj. na předmět spekulace.

Ochranná cla navržená Bismarckem, která měla regulovat dovoz a zabránit tak zaplavení německých trhů levnými zahraničními zemědělskými produkty, byla částí jeho stoupenců odmítnuta. Důvod k další roztržce! Pod tlakem těchto nových podmínek nemohli zemědělci často i přes svou dobrou vůli udržet svou půdu. Chyběla jim státní ochrana. Nakonec tak byly velké masy nuceny odejít do měst.

Zdravá rovnováha mezi rolníky a měšťany byla narušena. Výnosy německé půdy již nestačily k zajištění chleba pro rostoucí počet obyvatel. Při tomto neustálém proudu z venkova do města musely na druhé straně mladé a zdravé životní síly, věčný proud krve vycházející ze silného a zdravého rolnictva, který jako jediný zajišťuje dlouhodobou existenci státu, slábnout a nakonec jednou vyschnout.

Vítězství stroje

Bývalý agrární stát Německo se během méně než 50 let proměnil v průmyslovou velmoc. Stroje a technika zvítězily. Rolníci a řemeslníci však v průmyslu nenašli to, co si původně představovali. Jejich naděje byly hořce zklamány. Jako tovární dělníci byli pouze předmětem vykořisťování. Jejich práce se stala nevolnictvím. Na jedné straně stáli ti, kteří vlastnili stroje, na druhé ti, kteří je obsluhovali. Tento rozpor mezi majiteli a nemajetnými, mezi podnikateli a dělníky se prohloubil do nepřekonatelné propasti.

Vina buržoazie

Uprostřed mezi nimi stála buržoazie, která z falešné třídní pýchy nechtěla mít s dělníky nic společného, a proto je odmítala. Tovární dělník, který přišel o domov a majetek, byl označen za „proletáře“ a zbaven víry ve „vyšší spravedlnost“, našel naopak otevřenou náruč u

sociálně demokratické strany. Tím se nevyhnutelně stal nepřítelem státu.

Židé a sociální demokracie

Židé, dříve vyhnaní do ghett, dosáhli od revoluce v roce 1848 díky tolik opěvované „humanitě“ konečně i v Německu absolutní rovnoprávnosti. Zde našli nové pole působnosti pro své mocichtivé ambice. Díky své finanční síle se dostali do podnikatelského prostředí, stali se akcionáři a tím zvýšili svůj vliv v ekonomické oblasti. Šikovné sňatky do kruhů šlechty a „vyšší společnosti“ je posunuly o kus dál, protože se nejprve dostali do politiky a později v ní získali vliv.

Tak byl například již v roce 1870 předsedou Říšského sněmu Severoněmecké konfederace Žid Dr. Eduard Simson. Vedl delegaci vyslanou do Versailles, která měla jménem německého národa požádat pruského krále Viléma o přijetí německé císařské koruny. Tak daleko to tehdy již bylo:

Jeden Žid nabídl králi jménem německého národa císařskou korunu. Znamení té doby.

Židé v Zrcadlovém sále ve Versailles

Z toho je patrná domýšlivost a mocenské postavení židovstva v německé politice. Cíl je jasný. Nárok židovstva na vládu měl být německému národu postupně

vnucován jako neměnná samozřejmost. Pokud by se na druhé straně dále rozdmýchávaly existující vnitřní rozpory v Německu, mohlo by to jen napomoci cílům židovstva. Tak Židé prostřednictvím marxismu, který nakonec plul zcela v jejich předepsaných vodách, štváli dělníky proti měšťanům, Němce proti Němcům, aniž by je tito rozpoznali jako skutečné strůjce a podněcovatele.

Bismarck si byl plně vědom nebezpečí vzestupu sociální demokracie a pokusil se ji omezit výjimečnými zákony. Jeho slabí nástupci však na základě liberalistického pojetí svobody – stejná práva pro všechny – opět otevřeli sociálním demokratům neomezený přístup. V roce 1912 tak počet hlasů Sociálně demokratické strany Německa vzrostl již na 4 miliony a SPD získala 112 křesel v říšském sněmu.

Strany – pouze strany

Centrum a Bavorská lidová strana

Liberální myšlení té doby navíc do značné míry připravilo půdu pro vznik nejrůznějších dalších politických stran. Téměř všechny vznikly z egoistických důvodů. Strana Centrum, opírající se o katolickou církev, měla jako skutečný cíl posílení politické moci církve. Stejně tak Bavorská lidová strana, středová strana Bavorska. Na jedné straně tak byly různé strany rozděleny do protichůdných zájmových skupin, zatímco

na druhé straně Bismarck zpočátku nedokázal zcela odstranit partikulární zájmy knížat. Chtěl co nejvíce šetřit svrchovaná práva jednotlivých států, aby jim usnadnil začlenění do Říše.

Bismarck jako bojovník za myšlenku Říše sice navenek vytvořil mocnou Říši, ale uvnitř trpěla na nejhlubších kořenech své síly. Vnitřní rozkoly, protiklady mezi stranami a vzájemné odcizení lidu, které byly ještě zvláště podporovány parlamentním systémem, stály v rozporu s touhou po společném osudu celého Německa.

Falešný rozkvět

Průmyslový rozvoj pokračoval nezadržitelně dál, což jasně dokládají následující statistické údaje. V letech 1871 až 1913 se těžba železné rudy zvýšila z 2,4 milionu tun na 28,6 milionu tun. V důsledku toho také enormně vzrostla produkce surového železa. Těžba černého uhlí vzrostla ve stejném období z 30 milionů tun na přibližně 230 milionů tun. Tento obrovský rozmach výroby surovin samozřejmě ovlivnil výrobu hotových výrobků a nakonec i zahraniční obchod Německa. Celkový německý vývoz tak rostl obrovským tempem. V roce 1913 se Německo již podílelo více než 12 % na světovém obchodu, tj. představovalo přibližně 1/5 celkového evropského podílu. Tento fakt je o to významnější, vezmeme-li v úvahu, že hodnota zboží realizovaného ve světovém

obchodu se v letech 1860–1913 více než šestinásobně zvýšila. Již v roce 1914 byla německá obchodní flotila s tonáží 5,1 milionu registrovaných tun na druhém místě světového žebříčku za anglickou a před americkou.

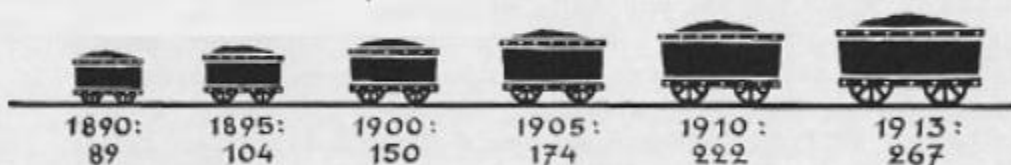
Do země proudily peníze, zvyšovaly národní bohatství a vedly k vnějšímu blahobytu. A přesto to vše bylo jen rychle vadnoucí falešný rozkvět. Bismarckovým nástupcům se nepodařilo dát této nové moci také duchovní obsah z vnitřního života Německa. Chyběla vnitřní, nosná myšlenka, „víra“ v budoucnost Říše.

Vůdce píše v „Mein Kampf“: „Každý pokus bojovat proti světonázoru silou se nakonec ukáže jako marný, pokud boj neprobíhá formou ofenzívy za nastolení zcela nového duchovního postoje.“

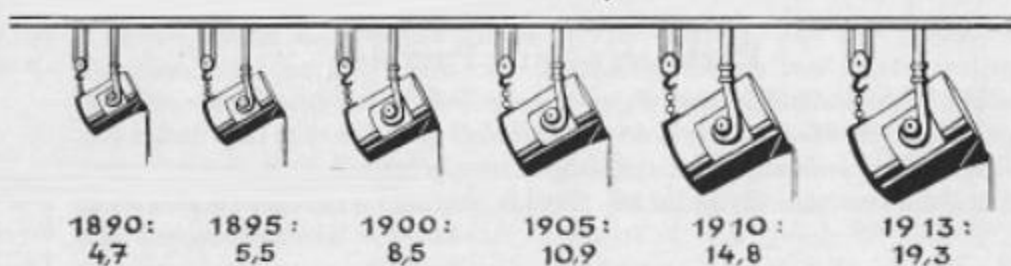
Proto se „železnému kancléři“ navzdory všem protiopatřením a sociálním ústupkům vůči dělníkům (zákon o nemocenském pojištění z roku 1883, zákon o úrazovém pojištění z roku 1884, sociální pojištění z roku 1889: invalidní a starobní pojištění) nepodařilo úspěšně bojovat proti různým nadnárodním silám, které nahlodávaly jádro Říše. „Chyběl základ nového světonázoru.“ (Adolf Hitler.) Tak se v Říši, která byla navenek mocná a vnitřně prosperující, mohly stále více šířit rozkladné síly jako předzvěst pozdějšího úpadku, aniž by jim bylo účinně zabráněno.

FALEŠNÝ ROZKVĚT

Těžba uhlí - Údaje v milionech tun

Těžba surového železa - Údaje v milionech tun

Růst průmyslových podniků

Počet německých podniků zaměstnávajících více než 50 pracovníků

Vývoj německé obchodní flotily

Údaje v milionech tun

Vývoj německého zahraničního obchodu

Údaje v miliardách marek

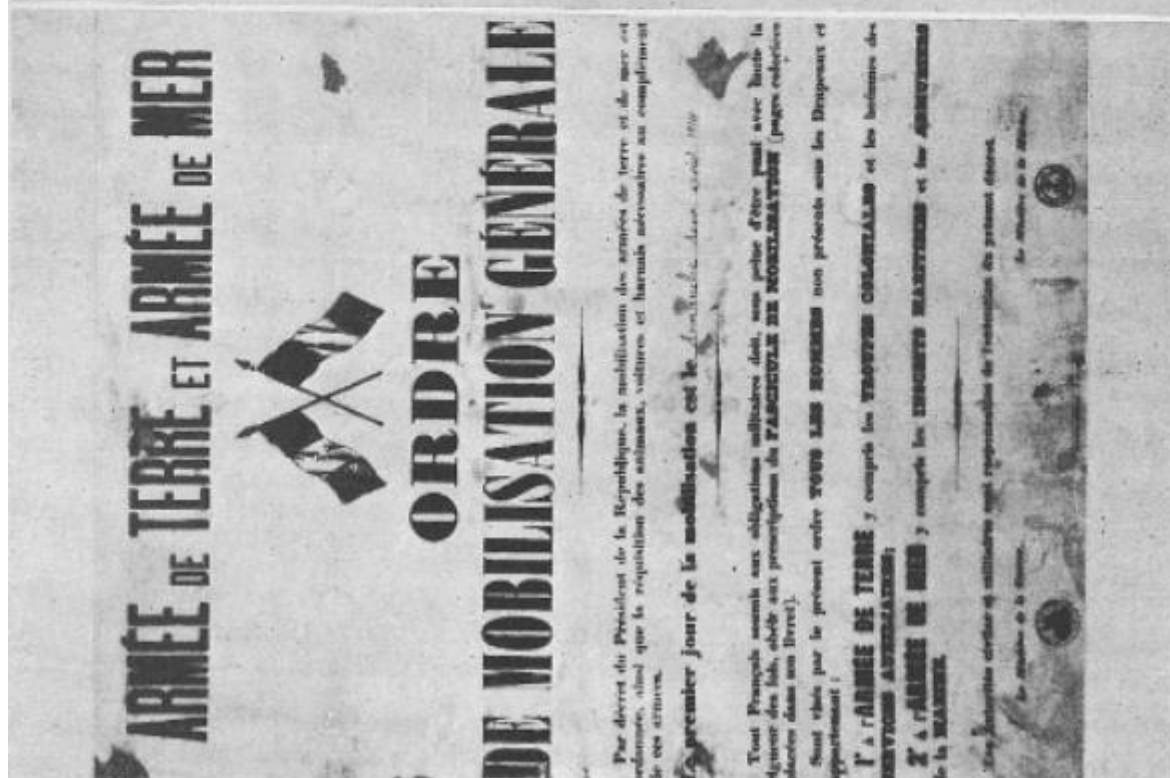
Národ povstává

Světová válka

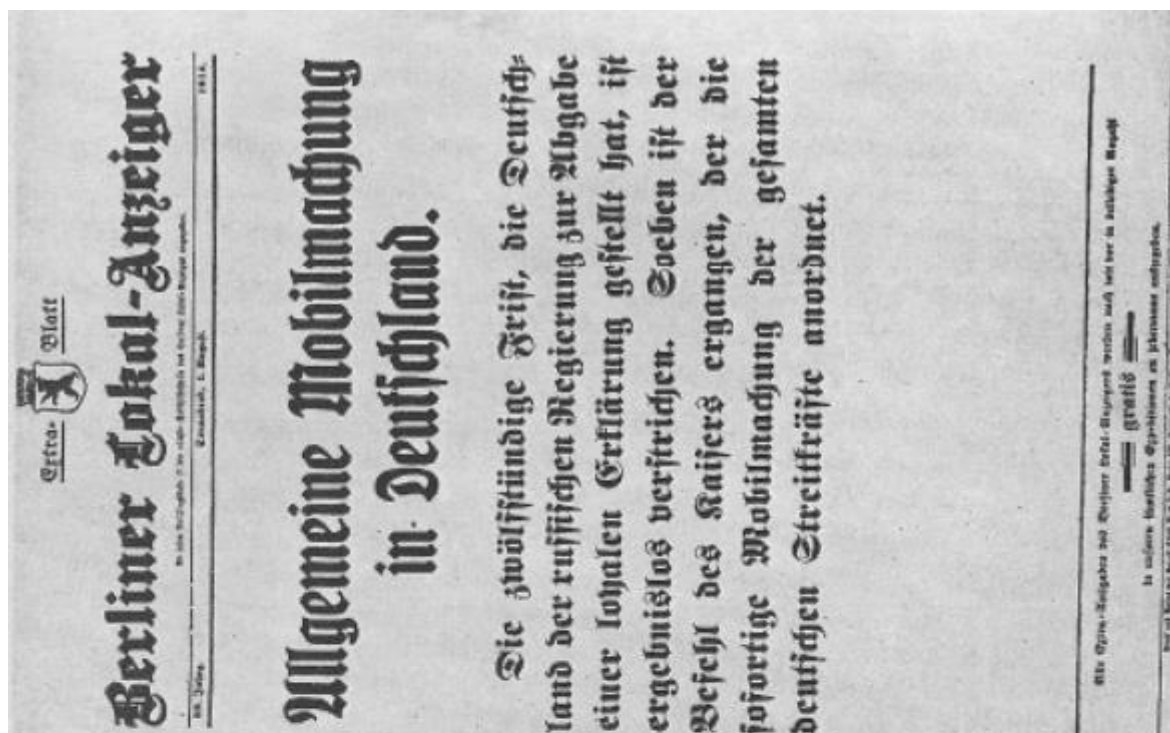
Osud Říše však ještě nebyl zpečetěn. Výše naznačený vývoj nabral nečekaný obrat. Pro německý národ to znamenalo konec roztržštěnosti a vnitřních konfliktů, když byl v srpnu 1914 povolán, aby se se zbraní v ruce postavil za další existenci Říše. Nad všemi stranami nakonec zvítězila národní jednota.

Poprvé v historii se celý německý národ cítil osudově spojený a jako jeden muž povstal proti svým protivníkům, kterým Říše byla trnem v oku. Všechny dosud uměle vytvořené bariéry se zhroutily.

„Tehdy to byla čest, síla a vůle, které umožnily Německu vykročit na nejtěžší cestu v jeho historii.“
(Adolf Hitler.)

Francouzský mobilizační rozkaz a německý mobilizační rozkaz z 1. srpna 1914

Rozorána tisíci granáty! - flanderská země, v níž v
nepopsatelných mukách a strádání zůstali neporaženi
němečtí vojáci

1914–1918: Jeli smrti vstříc

Čtyři roky německý voják na nesčetných bojištích, na rozlehlých mořích a ve vzduchu kladl statečný a vítězný odpor početné přesile nepřátel z 28 národů pěti kontinentů. Bojovníci světové války museli přinést a přinesli nevýslovné oběti. Milionům bezejmenných hrdinů postavil Vůdce nesmrtelný pomník svými slovy:

„Ať uplynou tisíce let, nikdy nebude možné hovořit o hrdinství a vzpomínat na něj, aniž bychom si připomněli německou armádu ze světové války. Pak se z železného závoje minulosti vynoří železná fronta šedých ocelových přileb, neochvějný a neústupný, památník nesmrtelnosti. Ale dokud budou Němci žít, budou si uvědomovat, že to byli kdysi synové jejich národa.“

Rozpad vlasti

Frontu se podařilo udržet neporušenou, němečtí vojáci zůstali neporaženi. Tehdy se začaly projevovat první výsledky destruktivních sil marxistů, Židů a svobodných zednářů působících ve vlasti. Zatímco německé armády od Petrohradu po flanderské pobřeží, od arabské pouště po Balkán všude vítězně pronikaly hluboko do nepřátelského území, zdecimovaná vlast definitivně podlehla lákavým slibům zrádců Německa. Svými intrikami a frázemi o „mezinárodní solidaritě“, „porozumění mezi národy“, „víře v budoucnost

svobody“ a „vládu proletariátu“ již dlouho podkopávali stát zevnitř.

Zvuky rudých sirén – leták shozený nepřátelskými letadly nad německou frontou

Vorwärts

Berliner Volksblatt.

Zentralorgan der sozialdemokratischen Partei Deutschlands.

Der Kaiser hat abgedankt!

Der Reichskanzler hat folgenden Erlass herausgegeben:

Seine Majestät der Kaiser und König haben sich entschlossen, dem Throne zu entsagen.

Der Reichskanzler bleibt noch so lange im Amte, bis die mit der Abdankung Seiner Majestät, dem Thronverzicht Seiner Kaiserlichen und Königlichen Hoheit des Kronprinzen des Deutschen Reichs und von Preußen und der Einsetzung der Regentschaft verbundenen Fragen geregelt sind. Er beabsichtigt, dem Regenten die Ernennung des Abgeordneten Ebert zum Reichskanzler und die Vorlage eines Gesetzentwurfs wegen der Ausschreibung allgemeiner Wahlen für eine verfassungsgebende deutsche Nationalversammlung vorzuschlagen, der es obliegen würde, die künftige Staatsform des deutschen Volk, einschließlich der Volksteile, die ihren Eintritt in die Reichsgrenzen wünschen sollten, endgültig festzustellen.

Berlin, den 9. November 1918. **Der Reichskanzler.**
Prinz Max von Baden.

Es wird nicht geschossen!

Der Reichskanzler hat angeordnet, daß seitens des Militärs von der Waffe kein Gebrauch gemacht werde.

Parteilosen! Arbeiter! Soldaten!

Soeben sind das Alexanderregiment und die vierten Jäger geschlossen zum Volke übergegangen. Der sozialdemokratische Reichstagsabgeordnete Wels u. a. haben zu den Truppen gesprochen. Offiziere haben sich den Soldaten angeschlossen.

Der sozialdemokratische Arbeiter- und Soldatenrat.

9. listopadu 1918

Dav naslouchal těmto cizím vlivům a ochotně se poddal ideologii, která byla zpočátku lákavá. Myslíte si, že lidé v jiných zemích v hloubi srdce smýšleli stejně? Ne! Již Bismarck totiž zjistil, že „sklon nadchnout se pro cizí národnosti a národní aspirace, i když je lze realizovat pouze na úkor vlastní vlasti, je formou nemoci, jejíž geografické rozšíření se bohužel omezuje pouze na Německo“.

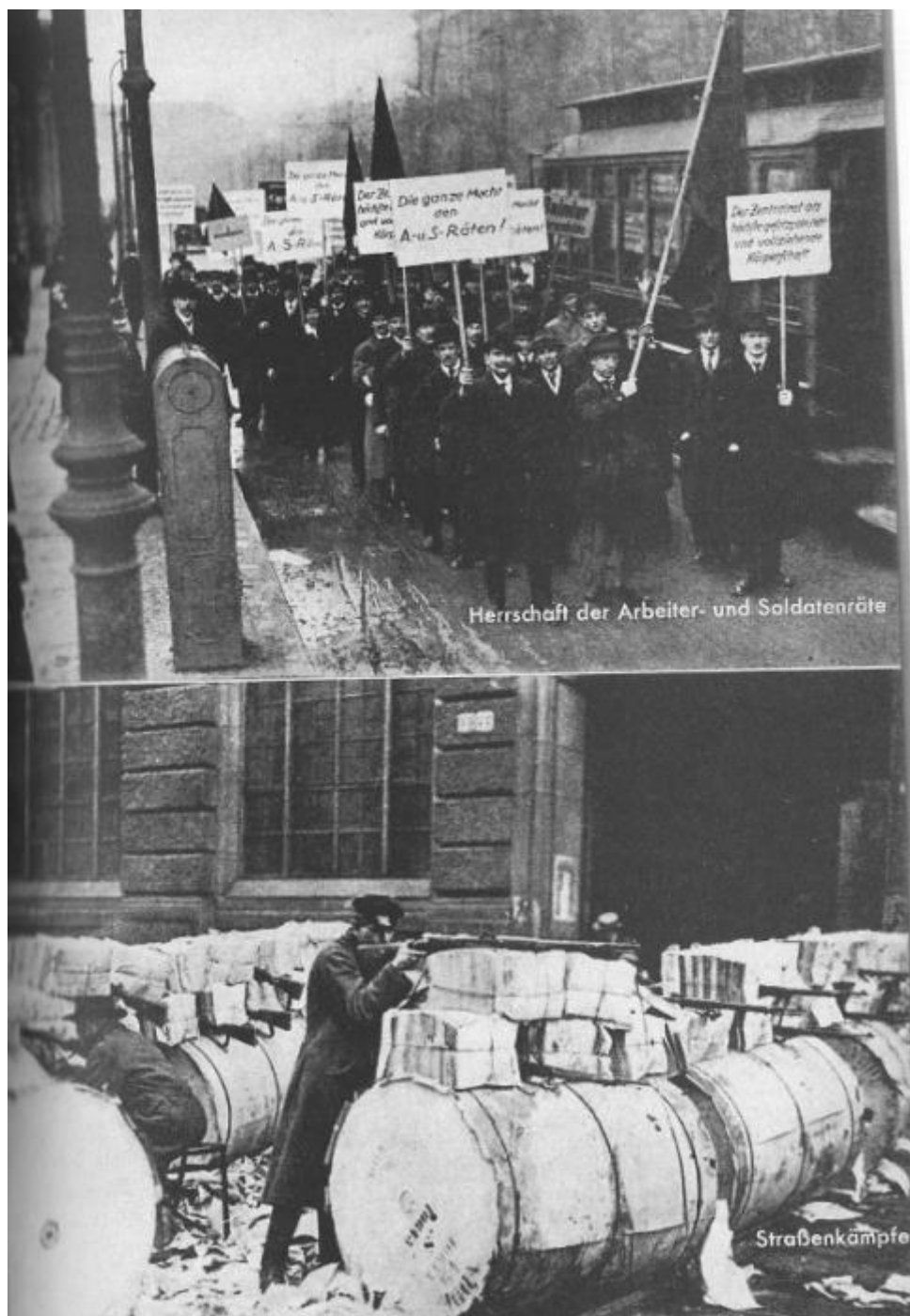

Vlevo: Poslanec Matthias Erzberger před začátkem jednání o příměří prohlásil: „Musíme přiznat všechno a

připustit všechno, pak nám odpustí.“ - Vpravo: Výrok Žida Walthera Rathenaua: „Nikdy nenastane okamžik, kdy císař jako vítěz světa projede s paladiny na bílých koních Braniborskou bránou. V ten den by světová historie ztratila svůj smysl. Ne! Ani jeden z velkých, kteří táhnou do této války, ji nepřežije.“ Byli vydáni na milost Německu!

Chaos v Berlíně; ozbrojení mas

Vláda rad dělníků a vojáků; pouliční boje

Bodnutí do zad

Temné síly podněcovaly a šířily nenávist proti „militarismu“ a tak v rozhodujícím okamžiku

paralyzovaly odpor vlasti. „Vorwärts“, ústřední orgán sociálně demokratické strany, napsal 20. října 1918: „Německo by mělo, to je naše pevné přesvědčení, navždy stáhnout svou válečnou vlajku, aniž by ji naposledy přineslo domů jako vítěznou!“

Tak byl oslavován pacifismus a systematicky ničena vůle německého národa bránit se. Plánovitě organizovaná stávka dělníků ve zbrojním průmyslu nakonec znemožnila frontě, která dosud nepodlehla rozvratné propagandě šířené v jejích řadách, konečné vítězství a posílila sebevědomí protivníka, který byl na pokraji porážky. Ještě 25. října 1918 britský vrchní velitel maršál Haig na mezispojenecké konferenci konstatoval: „Německo není vojensky poraženo. V posledních týdnech jeho armády velmi statečně bojovaly a ustoupily v nejlepším pořádku.“

„Dnes víme z výroků samotných Angličanů, že v roce 1918 byli na konci svých sil a stáli před vlastním kolapsem, když se právě čtvrt hodiny před dvanáctou podařilo uskutečnit vytouženou revoltu v Německu. K tomu se přidala zbabělost tehdejších vládců, jejich nerozhodnost a polovičatost, stejně jako vlastní nejistota. A tak mohla být první světová válka prohrána, nikoli zásluhou našich protivníků, ale výlučně naší vlastní vinou.“ (Vůdce 30. ledna 1942.)

Venku na frontě německý voják i nadále statečně plnil své povinnosti. Německá armáda bojovala statečně až do poslední chvíle.

Uvnitř však vláda nečinně přihlížela sabotážím a zradě vlasti. To nevyhnutelně vedlo k odcizení mezi frontou a domovem.

Zhroucení

Německo však stále směřovalo ke katastrofě. 9. listopadu 1918 vyhlásil sociální demokrat Scheidemann republiku. „Dnešní den dovršil svobodu lidu!“ znělo prohlášení Eberta a Scheidemanna. Svobody propagované v tomto prohlášení však musely vést k anarchii. Tento krok tedy znamenal nejen první známku konce čtyřletého tvrdého boje na frontě, ale zároveň i definitivní kolaps.

Podněcovatelé pod židovským vlivem dosáhli svého cíle, protože: „Za tím vším samozřejmě stála ta druhá, nám známá moc, která všude tam, kde jsou nepokoje, čichá k obchodům: mezinárodní židovstvo“. (Adolf Hitler.) V Německu byla revoluce! Nepřátelé dokázali tento moment slabosti šikovně využít ve svůj prospěch. Za těchto okolností nemohlo Německo odmítnout jejich požadavky, ať už byly jakkoli vysoké nebo dokonce nesplnitelné. Nyní mohli diktovat!

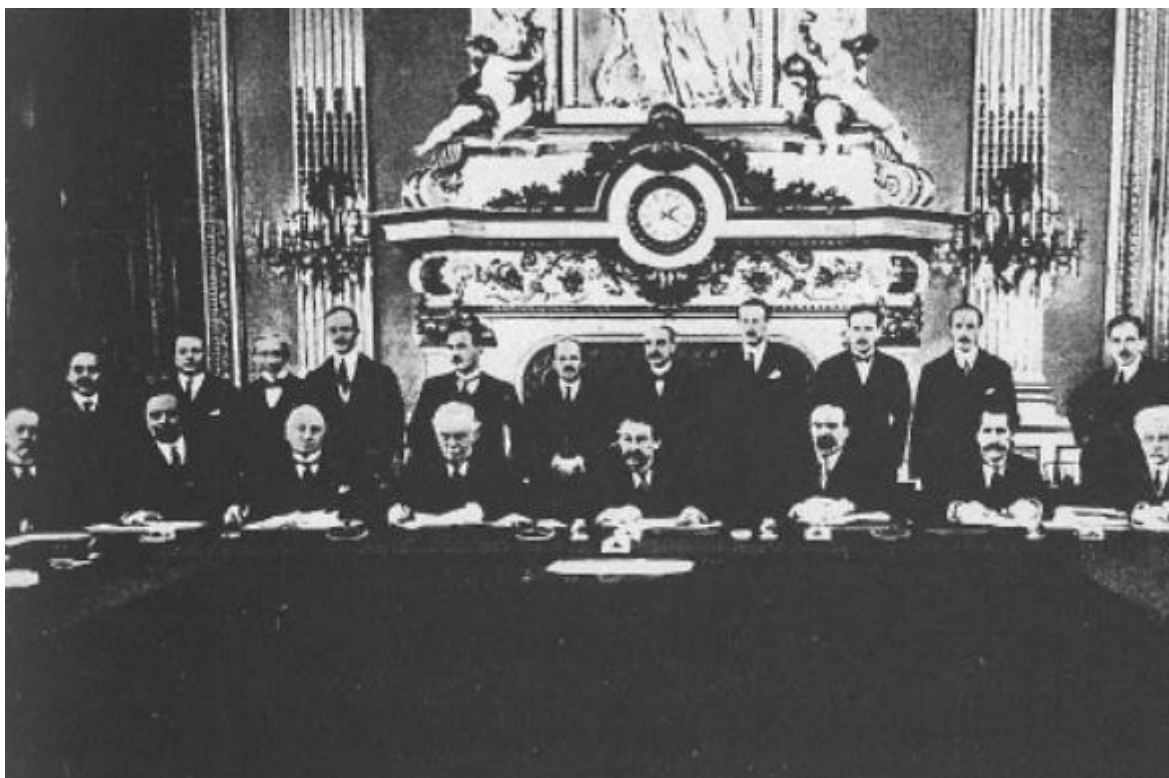
11. listopadu 1918 podepsal Erzberger jako zástupce strany Centrum v lese Compiègne nejhanebnější příměří všech dob. Postoj Francie vůči Říši v té době jasně vyjadřuje nápis na pamětní desce v Compiègne, který zní:

„Zde 11. listopadu 1918 selhala zločinná pýcha Německé říše, poražena svobodnými národy, které se snažila podrobit.“

Naproti tomu slova z preambule německých podmínek příměří z roku 1940 vyjadřují názor na zhroucení národa:

„Francie byla po hrdinském odporu poražena v sérii krvavých bitev a zhroutila se. Německo proto nemá v úmyslu vnést do jednání o příměří prvky urážky tak statečného protivníka.“

Pro nás Němce však byl rok 1918 hlubokou potupou. Jsme si však také vědomi toho, že bez 9. listopadu by nedošlo k Compiègne a bez Compiègne by nedošlo k Versailles.

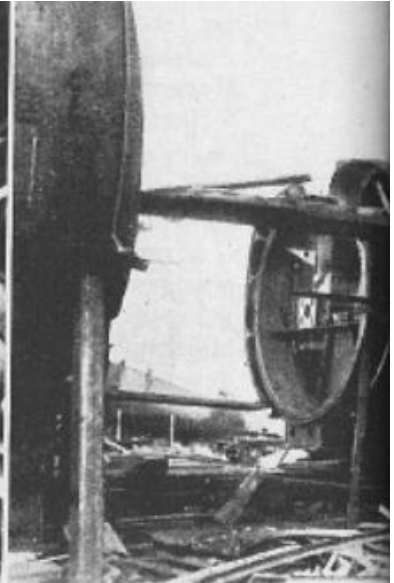
Znásilňovatelé Německa čekají na své oběti

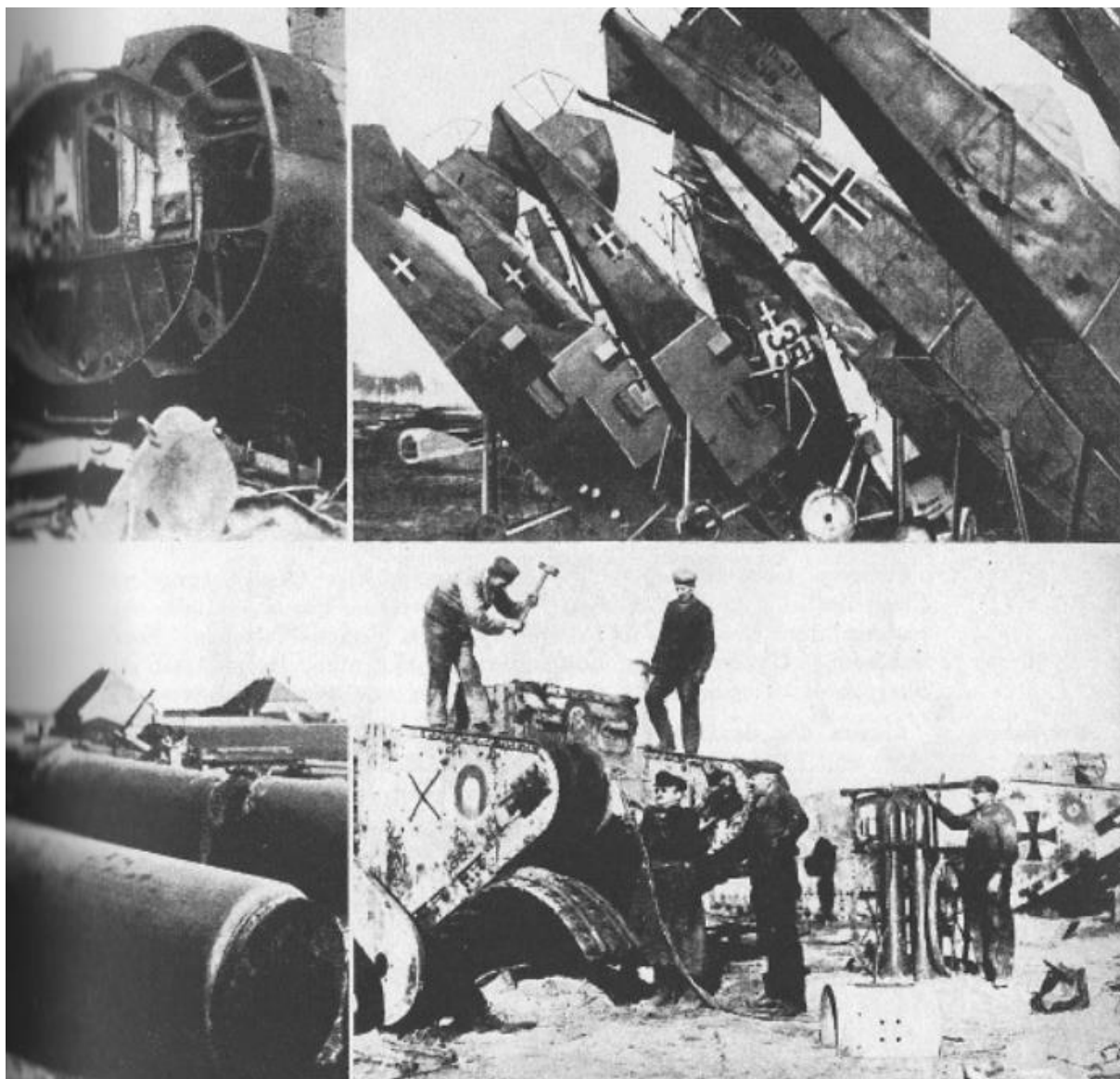
Versailles

Hanebný diktát

V dobré víře ve spravedlivý mír složilo Německo zbraně, aniž tušilo, že bude v pozdější mírové smlouvě tak hořce zklamáno. Hanebný diktát z Versailles byl podepsán slovy, která Clemenceau pronesl 7. května 1919:

„Nastala hodina zúčtování.“ To uvrhlo německý národ do temnoty a bídy. Versailles jednoznačně usiloval o trvalé oslabení a definitivní rozbití německého státu. Národ měl být po generace zotročen.

Odzbrojení Německa: ponorky, děla, letadla a tanky –
hromada šrotu

Proti zemi...

Hlavní body Versaillské smlouvy měly být prvním impulsem a odstartovat tak dlouho očekávanou vyhlazovací kampaň. Byly namířeny proti Říši jako státnímu celku, a tedy proti německému území a

německému národu, přičemž svévolné a zcela nesmyslné vytyčení hranic brutálně zničilo jeho práva na existenci (oddělení Alsaska-Lotrinska, Memelského kraje, Danzigu, koridoru, Posenska a postoupení kolonií; referenda v Eupen-Malmedy, Severním Šlesvicku, Horním Slezsku, jihovýchodním Prusku, Korutanech, Burgenlandu a Sársku; zabránění připojení Německého Rakouska).

Francouzská dvojité hlídka na Německém cípu

Vojenská svrchovanost...

Proti německé vojenské svrchovanosti (početní omezení armády a loďstva; zákaz všeobecné branné povinnosti; omezení výzbroje: zákaz těžkých děl, tanků, letadel, bitevních lodí a ponorek; vydání nebo zničení veškerého zbývajících válečného materiálu; zákaz opevnění na západní hranici a na německém pobřeží a vytvoření 50 km široké „demilitarizované zóny“ na pravém břehu Rýna).

...Čest...

Proti německé cti (vynucený podpis přiznání viny za válku, zasahování do německé soudní pravomoci).

...Hospodářství...

Proti německému obchodu a německé ekonomice, a tím i proti německému národnímu bohatství (zničení přesmořských kabelů, dodávky strojů, chemických výrobků, léků, uměleckých předmětů, dobytka, uhlí, ztráta soukromého majetku v nepřátelském zahraničí, internacionalizace německých vod a tím i nepřímá kontrola zahraničního obchodu). K tomu se přidaly obrovské částky na reparace: takzvané reparace, které se zvýšily do takové míry, že byly nesplnitelné. Čtyři pětiny produktů německé práce nakonec šly na platby mezinárodnímu vysokému finančnímu sektoru a na pokrytí státního dluhu, protože reparace neprosplávaly

francouzskému nebo anglickému lidu, ale průmyslovým a burzovním konsorciím v Paříži a Londýně.

Průvod Maročanů ve Wiesbadenu

Triumf nenávisného vítěze: Vstup Francouzů do
Štrasburku

Plnění uložených povinných plateb vedlo na jedné straně ke zvýšení produkce, které však nebylo ku prospěchu vlastního národa, který svou prací vytvářel hodnoty, a na druhé straně k nedostatku zboží a tím k neustálému růstu cen. Vysoké obraty byly tedy jen klamem. Zvýšená produkce proto musela ve svém konečném důsledku vést k hospodářskému bankrotu a nakonec ke katastrofě.

S touto bludnou představou mírové smlouvy, která pošlapávala nejzákladnější suverénní práva státu, souhlasili tehdejší vládcí v Německu. V hanebné podlézavosti vydali svobodu, čest a budoucnost

německého národa nepřátelským mocnostem, aby mohli vybudovat svou pochybnou marxistickou státní strukturu a udržet si ministerská křesla. Svou zavrženíhodnou, nízkou a zločinnou mentalitu později přiznal Žid Walter Rathenau, organizátor německého surovinového hospodářství během světové války, slovy: „Světové dějiny by ztratily smysl, kdyby Německo zvítězilo!“

Většina zklamaných

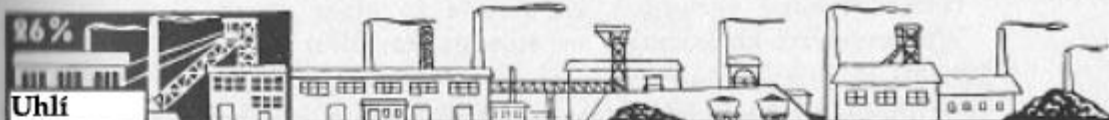
Jak bylo možné, že německý národ byl tehdy tak ponížen? Nenašel se nikdo, kdo by proti tomu protestoval a apeloval na hrdost a svědomí všech Němců? Jen málokdo se tehdy proti tomu bouřil, protože většina vojáků vracejících se z fronty byla hořce zklamaná. V roce 1914 šli do války v křesťanské víře, která se jim během čtyř let rozpadla. Tím ztratili veškerou oporu, tím spíše, že vojenští velitelé bez jakékoli nutnosti uprchli. I když byl ústup proveden v pořádku, vojáci z fronty získali zcela odlišný základní přístup k životu. Když po návratu domů viděli, že vše, na čem dříve stavěli a co bylo podstatou jejich života, je zničeno, snažili se co nejrychleji najít útočiště v nějakém civilním povolání. Většina schopných sil tak ztratila zájem o velké politické dění.

Rudý povyk

Na základě těchto předpokladů mohlo dojít k tomu, že se otevřely brány rudému povstání. V Německu zuřila občanská válka, celou zemí se přehnala vlna teroru. Listopadová revoluce sice násilím odstranila starý systém, zničila všechny národní naděje a „smetla do prachu“ vše, co bylo velké, vznešené a svaté, ale na druhou stranu apelovala pouze na nejhlubší lidské instinkty. Rok 1918 proto pro nás znamená pouze revoltu s posunem mocenských poměrů. Revoluce jsou naopak převraty, které spočívají na hlavním pilíři „přehodnocení všech hodnot“. Podlidé a lůza ovládli ulice. Mladí muži vystoupili, aby se tomuto chaosu postavili v boji a vrátili Německo do pořádku, „klidu a pořádku“.

Ztráty způsobené Versailleskou smlouvou

Postoupeno:

Freikorps

Muži z Freikorps jednali v dobré víře, ale konečný úspěch jim nebyl dopřán. Taková byla situace, než se německému národu zjevil Adolf Hitler jako zachránce před hanbou a zvěstovatel lepších časů. Na tomto pozadí se odehrál první vzestup nacionálněsocialistického hnutí, jehož skutečný význam lze posoudit pouze v kontextu tehdejších událostí.

Adolf Hitler

V nejtemnějších dnech německé historie se Adolf Hitler, jeden z nesčetných neznámých vojáků světové války, rozhodl věnovat svůj další život politice, pracovat a bojovat za znovuoživení Německa a ukázat mu cestu do budoucnosti.

Neznámý člověk se stává politikem

V důsledku plynového útoku na obě oči téměř oslepl a 9. listopad 1918 prožil ve vojenské nemocnici v Pasewalku v Pomořansku. V nitru stále prodchnutý silným zážitkem z fronty, za kterým bledly všechny lidské slabosti a rozpory, nemohl uvěřit, že toto je výsledek, plod milionů obětí. Měl neotřesitelnou víru, že vše na této zemi lze zlepšit.

„Každá porážka může být základem budoucího vítězství. Každá prohraná válka může být příčinou

pozdějšího obrození. Každé strádání může dát nový impuls lidské energii. A z každého útlaku mohou vzejít síly, které přinesou nové duchovní znovuzrození - za předpokladu, že se zachová čistá krev.“

Z tohoto pevného přesvědčení se Adolf Hitler v hodině nejhlubšího úpadku rozhodl „stát se politikem“. V tehdejším vojákovi světové války se tehdy zrodilo světlo jeho politického poslání.

Počátky hnutí až po první povstání v roce 1923

„V době, kdy bylo vše zničeno, kdy nejvyšší představitelé Říše uprchli do zahraničí, kdy se ostatní vzdali, kdy ozbrojené síly musely odevzdat zbraně a lid se dobrovolně odzbrojil, v době, kdy Němci ještě zuřili proti Německu zevnitř a křičeli: ‚Je dobře, že jsme prohráli válku‘, když se našli lidé, kteří prohlásili: ‚Tuto válku nesmíme vyhrát‘, v době, kdy byl každý, kdo ještě mluvil o Německu, terčem posměchu, v době, kdy se za rozumné považovalo vzdát se života, vzdát se toho, být považován za Němce ve světě, v té době jsem vstoupil do politického života s rozhodnutím znovu postavit toto ztracené a zastaralé Německo. Sílu k tomuto rozhodnutí jsem čerpal pouze z poznání národa.“

Adolf Hitler, 30. ledna 1942.

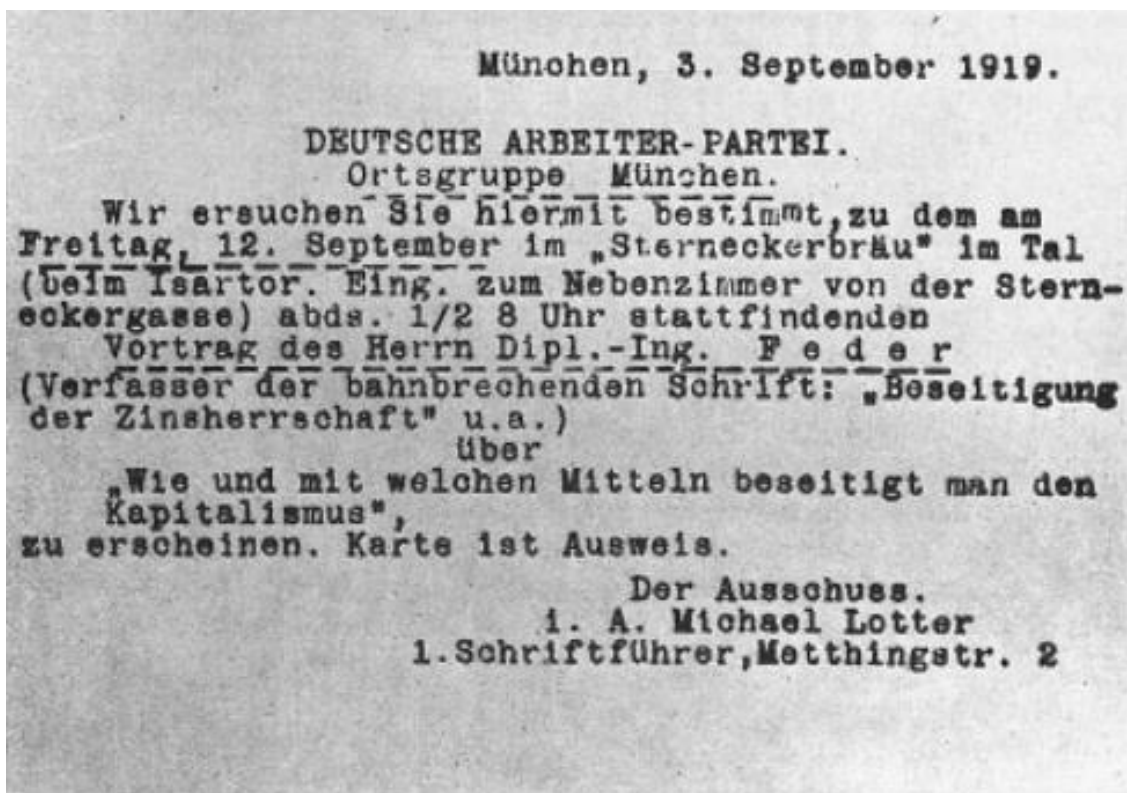
10 dní po listopadové revoluci v roce 1918 byl Adolf Hitler propuštěn z vojenské nemocnice v Pasewalku a převelen k náhradnímu praporu 2. bavorského pěšího pluku do Traunstainu.

Německá strana práce

Od počátku léta 1919 byl Adolf Hitler takzvaným vzdělávacím důstojníkem u 1. bavorského střeleckého pluku č. 41. V této funkci měl na podzim téhož roku za úkol zúčastnit se v Mnichově shromáždění svolaného

Německou stranou práce, aby podal svému nadřízenému úřadu zprávu o cílech, struktuře a složení této strany. Účast na shromáždění ho nesmírně zklamala. Tato strana se totiž lišila jen málo od mnoha jiných, z nichž neustále vznikaly nové. Jeho slova: „Klub a spolky“ nejlépe charakterizují tuto malou skupinu, stranu, o které se chtěl dozvědět více. Adolf Hitler však poznal, že těchto 6 mužů, kteří byli dosud jedinými řádnými členy, bylo naplněno jedinou vroucí touhou odvrátit hrozící osud Německa. Spojil je tichý protest neporažených a zklamanych veteránů z fronty proti duchovnímu zničení jejich vlasti.

Všichni cítí, částečně více či méně podvědomě, že stávající strany nejsou pro tento záměr vhodné. Přes nejlepší úmysly nejsou Harrer a Drexler, současní předsedové, muži, kteří mají v sobě to, co je třeba, aby vyjádřili svá upřímná národní citění slovy. Nejsou schopni proměnit svou víru v činy a tak získat masy lidu pro svou myšlenku. O strojopisných směrnících strany říká Vůdce: „Z hlavních zásad jsem vycítil spíše hledání než jistotu. Mnohé bylo nejasné nebo neurčité, některé věci chyběly, ale nic z toho nemohlo být považováno za známky znalosti konfliktu, který bylo třeba vybojovat!“

Na základě tohoto pozvání navštívil Adolf Hitler poprvé
akci Německé strany práce

Straně tedy chyběla vůdčí osobnost. Po dlouhém kritickém zvažování a těžkých vnitřních bojích se Adolf Hitler rozhodl vstoupit do tohoto „sdružení“ jako sedmý člen. „Stál jsem před nejtěžší otázkou svého života: Mám se k této straně připojit, nebo ji odmítnout?“ Ačkoli neexistovala žádná organizační struktura ani nic podobného, viděl v této nepatrné skupince první základ, na kterém by mohlo vyrůst větší hnutí, jaké již dlouho plánoval v takzvané „sociálně revoluční straně“.

V této temné uličce začalo německé hnutí za svobodu

Vznik hnutí

Proti neznámému

Brzy po svém vstupu převzal Adolf Hitler veškerou propagandu a organizační strukturu Německé strany práce. Zde leží skutečný základ pozdější NSDAP. Pokud se chtělo dosáhnout nějakého pokroku, bylo třeba především proniknout do veřejného prostoru, seznámit

lid s existencí strany a získat nové členy nebo alespoň příznivce. Neznámost byla pro Adolfa Hitlera první a nejdůležitější překážkou, kterou bylo nejprve nutné překonat. „V počáteční fázi našeho hnutí byla naším největším znevýhodněním skutečnost, že nikdo z nás nebyl známý a naše jména nic neznamenal – skutečnost, která tehdy jako by snižovala naše šance na úspěch.“

Svépomoc

K tomu se přidaly potíže, které mu osobně způsobovala „intelligence“, protože neprošel systematickým školním vzděláním. Všechny tyto překážky překonal mistrovsky. První překážku překonal s obdivuhodnou energií a vytrvalostí. Mladá organizace, pokud se o ní vůbec dalo hovořit, postrádala ekonomické předpoklady a finanční zázemí. Tak se uchýlila ke svépomoci. Na psacím stroji se neustále vyráběly další pozvánky a výzvy k účasti na stranických akcích, které členové osobně roznášeli. Objevovalo se stále více návštěvníků a zvědavců. Vůdce je dokázal nadchnout pro myšlenku nové strany svými temperamentními a poutavými projevy, v nichž ostře poukazoval na tehdejší poměry. Přihlašovali se noví členové.

Poté, co Adolf Hitler 1. dubna 1920 odešel z vojenské služby, mohl se plně věnovat budování strany. Neúnavně prosazoval její rozšiřování. Z původních schůzek se staly

shromáždění a nakonec masové demonstrace. O tomto počátečním období podává Adolf Hitler dojímavé svědectví ve své knize „Mein Kampf“. Píše mimo jiné:

„Každou středu se v jedné z mnichovských kaváren konala takzvaná výborová schůze a každý týden byla na jeden večer uspořádána přednáška. Zpočátku byli všichni členové hnutí zároveň členy výboru, proto byly všechny tváře stejné. Nyní bylo úkolem rozšířit úzké hranice tohoto malého okruhu a získat nové členy; především však za každou cenu zviditelnit hnutí.

Zvolili jsme následující techniku: Rozhodli jsme se, že každý měsíc - a později každé dva týdny - uspořádáme „setkání“. Některé pozvánky byly psány na stroji, jiné ručně. Několik prvních setkání jsme je rozdávali na ulicích a doručovali osobně. Každý sháněl mezi svými známými a snažil se některé z nich přesvědčit, aby se našich setkání zúčastnili.

Výsledek byl žalostný.

Dodnes si vzpomínám, jak jsem jednou osobně roznesl 80 těchto pozvánek a jak jsme večer čekali, až přijdou davy lidí.

Po hodině musel „předseda“ konečně „schůzi“ zahájit. Opět tam bylo jen sedm mužů: těch samých sedm starých.

Pak jsme změnili své metody. Pozvánky jsme nechali napsat na stroji v mnichovském papírnictví a pak jsme je mimeograficky upravili. Výsledkem bylo, že se našeho příštího setkání zúčastnilo o několik lidí více. Počet se postupně zvyšoval: z jedenácti na třináct, pak na sedmnáct, na třiadvacet a nakonec na třicet čtyři.

V našem kruhu jsme vybrali nějaké peníze, každý chudák dal malý příspěvek. Tímto způsobem jsme získali dostatek prostředků, abychom mohli inzerovat jedno z našich setkání v Münchener Beobachter, který byl tehdy ještě nezávislým listem. Tentokrát jsme měli ohromující úspěch. Jako místo setkání jsme si vybrali mnichovský Hofbräuhaus Keller (neplést s mnichovským Hofbräuausem Festsaal). Byl to malý sál, do kterého se vešlo sotva více než 130 lidí. Mně však sál připadal obrovský a všichni jsme se obávali, aby tato „mohutná“ stavba nezůstala v noci setkání částečně prázdná.

V 19:00 bylo přítomno 111 lidí a setkání bylo zahájeno.

Hlavní projev přednesl mnichovský profesor a po něm jsem promluvil já. Bylo to mé první veřejné vystoupení.

Herr Harrerovi, který byl prvním předsedou strany, to celé připadalo velmi odvážné. Byl to velmi slušný člověk, ale domníval se, že přes řadu dobrých vlastností nemám talent pro veřejné vystupování. Ani později se nedal přesvědčit, aby svůj názor změnil.

Věci se ale vyvinuly jinak. Při této příležitosti, která by se dala považovat za naše první veřejné setkání, jsem měl na svůj projev vyhrazeno 20 minut.

Mluvil jsem 30 minut. A něco, co jsem vždycky cítil hluboko v srdci, aniž bych to věděl, se zde ukázalo jako pravda: umím mluvit! Po mých třiceti minutách byli lidé v malém sále jako elektrizovaní. Jejich nadšení našlo svůj první výraz v tom, že moje výzva přítomným přinesla dary ve výši 300 marek. To pro nás byla velká úleva. Naše finance byly v té době tak mizivé, že jsme si nemohli dovolit nechat vytisknout stranická hesla, ani rozdávat letáky. Nyní jsme měli alespoň zárodek fondu, z něhož jsme mohli hradit naše nejnaléhavější a nejnutnější výdaje.“

Mohly být počátky hnutí opravdu chudší? Nebylo to bezvýznamné a beznadějně, když se tato malá skupina vzepřela proti milionům?

A přesto! Rozhodující pro další úspěch nebyl počet, ale duch a neústupná vytrvalost, s jakou sledovali svůj cíl. I když je tisíckrát označovali za fantasy, oni se nevzdali víry ve svou misi pro Německo. S fanatickým nasazením pokračovali v cestě, na kterou se vydali.

Počet účastníků shromáždění neustále rostl. 130, 170, více než 200 a nakonec přes 400 lidí zaplnilo sál. Tím bylo jednou provždy prolomeno prokletí. Neustálá reklama poprvé zabrala. Lidé si všimli strany. Nyní bylo třeba všechny, kteří zpočátku přišli jako cizinci, poučit, seznámit je s významem nové strany a uvést je do jejích socialistických myšlenek, aby se pro tuto ideu získali noví lidé. A i v tom byl Adolf Hitler se svým strhujícím řečnickým talentem mistrem.

Neustále propagoval stranu. Neustále promlouval na naplánovaných shromážděních. Každé z nich bylo novým úspěchem. Dav rozuměl Vůdci, když ostře kritizoval situaci vyvolanou „listopadovými zločinci“. Kromě toho měl schopnost hovořit i o nejhlubších problémech a nejobtížnějších otázkách jednoduchou formou a tak je učinit srozumitelnými pro lid. Pocházel z lidu a mluvil jazykem lidu.

24. února 1920

Asi půl roku po svém vstupu do DAP Adolf Hitler usoudil, že nastal čas vystoupit před mnichovskou veřejností s ještě větším shromážděním. Tento záměr byl riskantní v tom smyslu, že strana sice již měla větší skupinu příznivců, ale na začátku roku 1920 měla pouze 64 registrovaných členů. Ti nesli finanční zátěž pouze svými neustálými oběťmi.

Oznámení 25 bodů

Tehdejší předseda strany Harrer proto zastával názor, že plán takového shromáždění je předčasný, a proto předem odsouzený k neúspěchu a nevyhnutelně by vyvolal zpětný ráz. Adolf Hitler, plný sebevědomí, setrval na svém stanovisku. Důsledkem tohoto rozporu byla Harrerova rezignace. Drexler převzal funkci předsedy jako jeho nástupce. Adolf Hitler zůstal reklamním manažerem a pečlivě připravoval shromáždění svolané na 24. února 1920 do slavnostního sálu Hofbräuhausu. Jeho původní obavy, zda se velký sál zaplní, byly rozptýleny, když se na začátku shromáždění objevilo téměř 2000 lidí. Mezi nimi byl poprvé také velký podíl zástupců opozice, kteří však měli v úmyslu co nejdříve shromáždění rozptýlit pokřikováním a pokusy o jeho narušení. Když po prvním řečníkovi převzal slovo Adolf Hitler a poprvé veřejně oznámil 25 bodů

stranického programu, který vypracoval ve spolupráci s Drexlerem a Federem, přítomní marxisté usoudili, že nastal čas pro jejich akci.

Grundsätzliches Programm der nationalsozialistischen Deutschen Arbeiter-Partei.

Das Programm der Deutschen Arbeiter-Partei ist ein Zeit-Programm. Die Führer lehnen es ab, nach Erreichung der im Programm aufgestellten Ziele neue aufzustellen, nur zu dem Zweck, um durch künstlich gesteigerte Unzufriedenheit der Massen das Fortbestehen der Partei zu ermöglichen.

1. Wir fordern den Zusammenchluss aller Deutschen auf Grund des Selbstbestimmungsrechtes der Völker zu einem Gross-Deutschland.
2. Wir fordern die Gleichberechtigung des deutschen Volkes gegenüber den anderen Nationen, Aufhebung der Friedensverträge in Versailles und St. Germain.
3. Wir fordern Land und Boden (Kolonien) zur Ernährung unseres Volkes und Ansiedelung unserer Bevölkerung-Überschusses.
4. Staatsbürger kann nur sein, wer Volksgenosse ist. Volksgenosse kann nur sein, wer deutschen Blutes ist, ohne Rücksichtnahme auf Konfession. **Kein Jude kann daher Volksgenosse sein.**
5. Wer nicht Staatsbürger ist, soll nur als Gast in Deutschland leben können und muss unter Fremdengesetzgebung stehen.
6. Das Recht, über Führung und Gesetze des Staates zu bestimmen, darf nur dem Staatsbürger zustehen. Daher fordern wir, dass jedes öffentliche Amt, gleichgültig welcher Art, gleich ob im Reich, Land oder Gemeinde nur durch Staatsbürger bekleidet werden darf.
Wir bekämpfen die korrumpierende Parlamentswirtschaft einer Stellenbesetzung nur nach Parteigesichtspunkten ohne Rücksicht auf Charakter und Fähigkeiten.
7. Wir fordern, dass sich der Staat verpflichtet, in erster Linie für die Erwerbs- und Lebensmöglichkeit der Staatsbürger zu sorgen. Wenn es nicht möglich ist, die Gesamtbevölkerung des Staates zu ernähren, so sind die Angehörigen fremder Nationen (Nicht-Staatsbürger) aus dem Reiche auszuweisen.
8. Jede weitere Einwanderung Nicht-Deutscher ist zu verhindern. Wir fordern, dass alle Nicht-Deutschen, die seit 1. August 1914 in Deutschland eingewandert sind, sofort zum Verlassen des Reiches gezwungen werden.
9. Alle Staatsbürger müssen gleiche Rechte und Pflichten besitzen.
10. Erste Pflicht jedes Staatsbürgers muß sein, geistig oder körperlich zu schaffen. Die Tätigkeit des Einzelnen darf nicht gegen die Interessen der Allgemeinheit verstoßen, sondern muß im Rahmen des Gesamten und zum Nutzen Aller erfolgen.

Daher fordern wir:

1. Anschaffung des arbeits- und mühelosen Einkommens, **Brechung der Zinsknechtschaft.**
2. Im Hinblick auf die ungeheuren Opfer an Gut und Blut, die jeder Krieg vom Volke fordert, muß die persönliche Bereicherung durch den Krieg als Verbrechen am Volke bezeichnet werden. Wir fordern daher **restlose Einziehung aller Kriegsgewinne.**
3. Wir fordern die Verstaatlichung aller bisher bereits verstaatlichten (Trusts) Betriebe.
4. Wir fordern Gewinnbeteiligung an Großbetrieben.
5. Wir fordern einen großzügigen Ausbau der Alters-Versorgung.
6. Wir fordern die Schaffung eines gesunden Mittelstandes und seine Erhaltung. Sofortige **Kommunalisierung der Groß-Warenhäuser** und ihre Vermietung zu billigen Preisen an kleine Gewerbetreibende, schärfste Berücksichtigung aller kleinen Gewerbetreibenden bei Lieferung an den Staat, die Länder oder Gemeinden.
7. Wir fordern eine unseren nationalen Bedürfnissen angepasste Bodenreform, Schaffung eines Gesetzes zur ungeschlichen Enteignung von Boden für gemeinnützige Zwecke, Abschaffung des Bodenzinses und Verhinderung jeder Bodenspekulation.

Die Führer der Partei versprechen, wenn nötig unter Einsatz des eigenen Lebens, für die Durchführung der vorstehenden Punkte rücksichtslos einzutreten.

München, den 24. Februar 1920

Für den Partei-Ausschuß: Anton Drexler.

Spenden u. Beiträge sind zu richten an die Geschäftsstelle München: **Corneliusstr. 12** (Tel. 23620)
Geschäftsstunden 9-12 Uhr vorm., 3-6 Uhr nachm.

11. Wir fordern den rücksichtslosen Kampf gegen diejenigen, die durch ihre Tätigkeit das Gemein-Interesse schädigen. Gemeine Volksverbrecher, **Wucherer, Schieber usw. sind mit dem Tode zu bestrafen**, ohne Rücksichtnahme auf Konfession und Rasse.
12. Wir fordern Ersatz für das der materialistischen Weltordnung dienende römische Recht durch ein Deutsches Gemein-Recht.
13. Um jedem fähigen und fleissigen Deutschen das Erreichen höherer Bildung und damit das Einrücken in führende Stellungen zu ermöglichen, hat der Staat für einen gründlichen Ausbau unseres gesamten Volksbildungswesens Sorge zu tragen. Die Lehrpläne aller Bildungsanstalten sind den Erfordernissen des praktischen Lebens anzupassen. Das Erlernen des Staatsgedankens muß bereits mit Beginn des Verständnisses durch die Schule (Staatsbürgerkunde) erzielt werden. Wir fordern die Ausbildung geistig besonders veranlagter Kinder armer Eltern ohne Rücksicht auf deren Stand oder Beruf auf Staatskosten.
14. Der Staat hat für die Hebung der Volksgesundheit zu sorgen durch den Schutz der Mutter und des Kindes, durch Verbot der Jugendarbeit, durch Herbeiführung der körperlichen Ertüchtigung mittels gesetzlicher Festlegung einer Turn- und Sportpflicht, durch grösste Unterstützung aller sich mit körperlicher Jugend-Ausbildung beschäftigenden Vereine.
15. Wir fordern die Abschaffung der Söldnertruppe und die Bildung eines Volksheeres.
16. Wir fordern den gesetzlichen Kampf gegen die **bewußte politische Lüge** und ihre Verbreitung durch die Presse. Um die Schaffung einer deutschen Presse zu ermöglichen, fordern wir, daß:
 - a) Sämtliche Schriftleiter und Mitarbeiter von Zeitungen, die in deutscher Sprache erscheinen, Volksgenossen sein müssen.
 - b) Nichtdeutsche Zeitungen zu ihrem Erscheinen der ausdrücklichen Genehmigung des Staates bedürfen. Sie dürfen nicht in deutscher Sprache gedruckt werden.
 - c) Jede finanzielle Beteiligung an Deutschen Zeitungen oder deren Beeinflussung durch Nicht-Deutsche gesetzlich verboten wird, und fordern als Strafe für Übertretungen die Schließung einer solchen Zeitung, sowie die sofortige Ausweisung der daran beteiligten Nicht-Deutschen aus dem Reich.
17. Zeitungen, die gegen das Gemeinwohl verstoßen, sind zu verbieten. Wir fordern den gesetzlichen Kampf gegen eine Kunst- und Literatur-Richtung, die einen zersetzenden Einfluß auf unser Volkleben ausübt und die Schließung von Veranstaltungen, die gegen vorstehende Forderung verstoßen.
18. Wir fordern die Freiheit aller religiösen Bekenntnisse im Staat, soweit sie nicht dessen Bestand gefährden oder gegen das Sittlichkeits- und Moralgefühl der germanischen Rasse verstoßen.
Die Partei als solche vertritt den Standpunkt eines positiven Christentums, ohne sich konfessionell an ein bestimmtes Bekenntnis zu binden. Sie bekämpft den jüdisch-materialistischen Geist **in und außer** uns und ist überzeugt, daß eine dauernde Genesung unseres Volkes nur erfolgen kann von **innen** heraus auf der Grundlage:

Gemeinnutz vor Eigennutz.

19. Zur Durchführung alles dessen fordern wir die Schaffung einer starken Zentralgewalt des Reiches.
Unbedingte Autorität des politischen Zentralparlamentes über das gesamte Reich und seine Organisationen im allgemeinen.
Die Bildung von Stände- und Berufskammern zur Durchführung der vom Reich erlassenen Rahmengesetze in den einzelnen Bundesstaaten.

Vůdce se však nenechal zastrašit a program projednal bod po bodu, jak si původně předsevzal. Po menších incidentech v sále počáteční projevy nespokojenosti pod vlivem novinek postupně utichaly a nakonec se obrátily v opak. Dav si uvědomil, že nacionalismus a socialismus nejsou vůbec nepřekonatelné protiklady, jak je vždy prezentovala židovská propaganda. Oba faktory působí ve prospěch celého národa, ve prospěch celého lidu. Syntéza obou je možná, pokud místo třídní nenávisti, kterou kážou marxisté, nastoupí jednota všech pracujících, pracujících hlavou i pěstí.

Vlajka hákového kříže

Jako vnější symbol tohoto nového dvojího souladu vytvořil Adolf Hitler vlajku s hákovým křížem, která byla o 15 let později, po vyhlášení zákona o říšské vlajce (15. září 1935) u příležitosti sjezdu strany v Norimberku, povýšena na říšskou a národní vlajku.

„Jako nacionální socialisté vidíme v naší vlajce náš program. V červené barvě vidíme sociální ideál hnutí, v bílé nacionalismus, ve svastice poslání árijského lidstva bojovat za vítězství a zároveň za vítězství myšlenky tvůrčí práce, která vždy byla a bude antisemitská.“

Úspěch vyhlášení 25 bodů shrnul Adolf Hitler následujícími slovy: „Když jsem dospěl k poslednímu

bodů a našel si cestu k srdci mas, měl jsem před sebou sál plný lidí sjednocených novým přesvědčením, novou vírou a novou vůlí! - Byl zažehnut oheň, z jehož plamene se zformuje meč, který německému Siegfriedovi vrátí svobodu a německému národu život.“

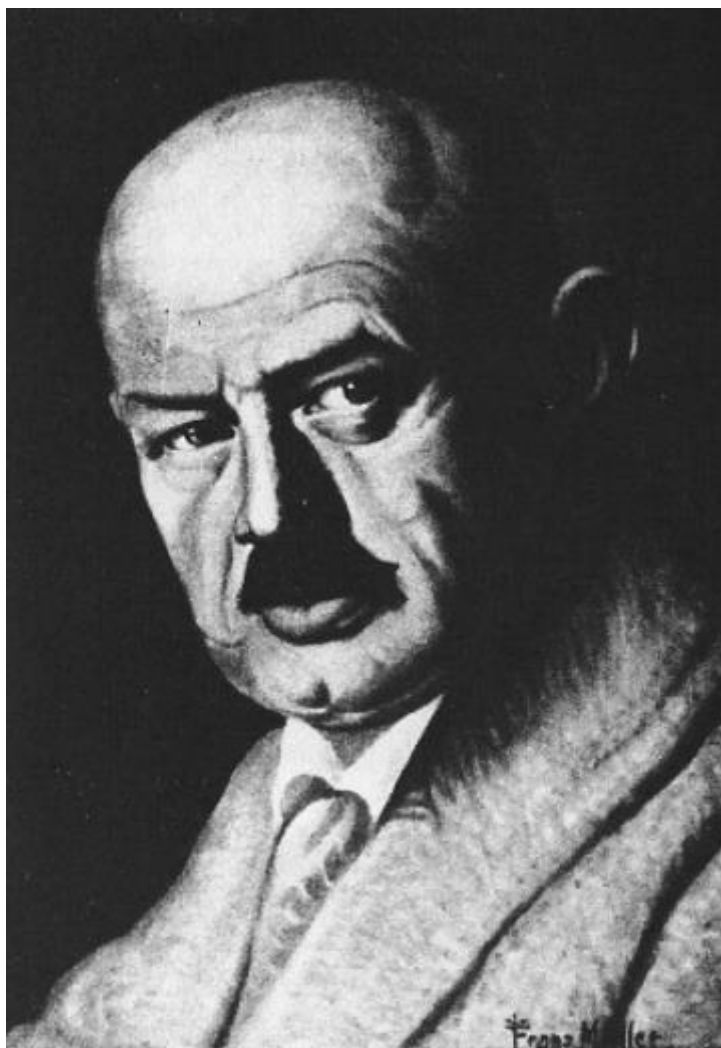
NSDAP

Adolf Hitler byl odhodlán tento první velký úspěch dále využít. Hnutí nesmělo promarnit ani okamžik. Prostřednictvím intenzivní propagandy, plakátů a letáků měly být pro nový světonázor mobilizovány stále širší vrstvy obyvatelstva. Mezitím byl název DAP změněn na NSDAP. V následujícím období se konalo jedno shromáždění za druhým. Z reklamních sloupů volaly červené plakáty, které navrhl sám Vůdce a které byly později údajně zakázány z „dopravních důvodů“, aby se lid znovu a znovu shromažďoval k protestům a demonstracím. Úmyslně byla zvolena stejná zářivá červená barva, jakou používali marxisté ve své propagandě.

Völkischer Beobachter

V prosinci 1920 strana s podporou Dietricha Eckarta získala deník Völkischer Beobachter a tím podřídila i tisk propagandě hnutí. Na druhou stranu to znamenalo první vpád NSDAP do mocenské sféry židovsko-marxistického tisku, který se dosud zoufale snažil velkoryse přehlížet

nacionálněsocialistické akce a mlčet o tomto nastupujícím hnutí.

Dietrich Eckart, hlasatel nové doby

Nacionální socialisté byli odhodláni vést otevřený a čestný boj proti síle protivníka soustředěné v marxistickém tisku. Dietrich Eckart, který od poloviny následujícího roku převzal vedení redakce tohoto prvního nacionálněsocialistického deníku, a zejména jeho pozdější nástupce Alfred Rosenberg, si jako hlasatelé

národního charakteru a obhájci nacionálněsocialistického ideálu vysloužili věčné zásluhy. Neúprosně nahlíželi do zákulisí a ve velkých úvodnicích a esejích veřejně pranýřovali zákeřného protivníka.

Díky přesnému a cílevědomému obchodnímu vedení Maxe Amanna mohl V. B. nakonec vycházet dvakrát týdně a nakonec (od konce srpna 1923) i přes ničivou inflaci jako šestisloupcový deník ve velkém formátu. (Cena za kus 60 000 marek!) V době, kdy mnoho podniků pod tlakem celkové finanční situace nevyhnutelně zavíralo své brány, se stranický tisk takto rozrostl: důkaz důvěry a síly mladého hnutí.

Titulní strana bojovného spisu Dietricha Eckarta

Díky těmto obětem byl zakoupen Völkischer Beobachter.

V cirkuse Krone

Díky této intenzivní a všestranné propagandě strana neustále rostla. Politický postoj vlády byl stále novým důvodem k protestním shromážděním proti jejím vlašným opatřením. Sál v Hofbräuhausu se postupně stal příliš malým. Jedno z prvních masových shromáždění se proto konalo na začátku února 1921 v cirkusu Krone. Téměř 6500 posluchačů naslouchalo projevu Adolfa Hitlera na téma „Budoucnost nebo zánik“. Protest byl tehdy namířen proti londýnskému ultimátu, podle kterého mělo Německo zaplatit vítězným mocnostem více než 100 miliard v reparacích.

Jedno shromáždění tak následovalo druhé. Jednou zmobilizovaný lid již nemohl upadnout zpět do klidu a lhostejnosti. Úspěch tak následoval úspěch. Adolf Hitler měl na tom největší podíl. Byl hlavním nositelem všech těchto veřejných projevů, protože se domníval, že mluvené slovo má podstatně větší úspěch než psané. „Síla, která vždy a všude uváděla do pohybu velké historické laviny náboženských a politických hnutí, je magická moc mluveného slova.“

Vůdcovský princip

Díky svým rozsáhlým propagandistickým protestním projevům proti vládnoucí moci a jejím strůjcům se Adolf Hitler stal mluvčím strany. Přesto však v té době ještě nebyl jejím Vůdcem. Tím se mohl stát až poté, co ho v červenci 1921 mimořádná valná hromada členů zvolila prvním předsedou a udělila mu zvláštní pravomoci. Tím konečně skončila maloměšťácká stranická politika, která musela být vždy založena na parlamentním principu. Na základě nových stanov byly dosavadní většinové rozhodnutí nahrazeny principem vůdcovství. Místo demokratických hlasovacích metod nastoupil princip osobní odpovědnosti vedení vůči stoupencům.

Pro stranu znamenalo odstranění parlamentního názoru jakožto hnací síly demokracie obrovskou změnu.

Na druhou stranu tím byl v té chvíli položen základní kámen pro další vývoj, který později vedl k převzetí moci a vybudování nacionálněsocialistického státního zřízení ve Velkoněmecké říši. K tomuto cíli však bylo ještě třeba urazit dlouhou cestu a překonat mnoho překážek.

Od mlčení k teroru

Ty se poprvé projevily v zesílené formě, když 4. listopadu 1921 protestovalo 800 marxistů v slavnostním sále Hofbräuhausu proti shromáždění vedenému Adolfem Hitlerem a podniklo plánovaný pokus o sabotáž. K tomuto střetu muselo nevyhnutelně dojít poté, co marxisté museli opustit svou dosavadní taktiku mlčení a nyní se pokoušeli potlačit hnutí teroristickými činy. Vůdce popisuje tuto bitvu v sále takto:

„Pak jsem vyšel do haly a zhodnotil situaci na vlastní oči. Naši protivníci seděli těsně u sebe a propichovali mě pohledem. Nesčetné obličejové zářící nenávisti se na mě upíraly, zatímco jiní na mě s posměšnými grimasami neurvale pokřikovali. Dnes by nás ‚dorazili‘, musíme si dávat pozor na střeva, rozbili by nám ústa.... a další podobné líbivé fráze. Věděli, že mají početní převahu, a podle toho se chovali.

Přede mnou, a hlavně po mé levici, seděli nebo stáli jen oponenti. Byli to většinou statní mladíci a muži z Maffeiho továrny, z Kustermannovy, Isaria atd.

Podél levé stěny se hustě seskupili docela blízko mého stolu a začali sbírat pivní džbány - to znamená, že si objednávali pivo a džbány schovávali pod stůl. Takto se sbíraly celé baterie a byl by zázrak, kdyby setkání skončilo v klidu.

Asi po hodině a půl - tak dlouho jsem byl schopen mluvit i mezi přerušováním - se skoro zdálo, že situaci zvládnou. Zdálo se, že to vycítili i sami vůdci narušitelů; byli neustále neklidnější, často odcházeli ze sálu, vraceli se a se zjevnou nervozitou mluvili ke svým mužům.

Pak jsem se dopustil malé psychologické chyby, když jsem odpověděl na vyrušování, což jsem si sám uvědomil v okamžiku, kdy slova opustila má ústa, a to dalo znamení k výbuchu.

Ozvalo se několik rozčilených výkřiků a najednou jeden muž vyskočil na židli a vykřikl: „Svoboda!“ Na tento signál se bojovníci za svobodu pustili do práce.

Za několik vteřin se celý sál zaplnil ječícím a vrískajícím davem, nad nímž létalo jako houfnice nespočet pivních džbánů; uprostřed této vřavy bylo slyšet třískání nohou židlí, rozbíjení džbánů, sténání, křik a výkřiky.

Sotva tanec začal, zaútočily moje úderné oddíly - jak se jim od toho dne říkalo. Jako vlci se znovu a znovu vrhali na nepřítel ve smečkách po osmi nebo deseti a začali ho vytrvale vyhánět ze sálu. Ani po pěti minutách jsem neviděl téměř žádného z nich, z něhož by netekla krev. Toho dne jsem ty muže skutečně poznal; především svého statečného Maurice, svého nynějšího soukromého tajemníka Hesse a mnoho dalších, kteří, ač těžce zraněni, útočili znovu a znovu, dokud jim nohy vydržely. Pandemonium trvalo dvacet minut, ale pak byli protivníci, kterých bylo 700 nebo 800, většinou vyhnáni ze sálu nebo bezhlavě vyhozeni mými muži, kterých nebylo ani padesát. Jen v levém rohu se proti našim mužům stále držel velký dav a sváděl urputný boj. Pak se náhle ozvaly dva výstřely z pistole od vchodu do sálu směrem k nástupišti a teď se rozpoutala divoká střelba. Srdce člověka se při této podívané, která mu připomněla staré válečné vzpomínky, téměř zaradovalo.

V tu chvíli nebylo možné určit, kdo střílel, ale každopádně jsem viděl, že moji chlapci obnovují útok se zvýšenou zuřivostí, až nakonec poslední narušitele přemohli a vyhnali ze sálu.

Uplynulo asi 25 minut; v hale to vypadalo, jako by vybuchla bomba. Mnoho mých kamarádů muselo být obvázáno a další odneseni, ale my jsme zůstali pány situace. Hermann Essen, který byl dnes večer předsedou, prohlásil: ‚Schůze bude pokračovat. Řečník má slovo.‘ A tak jsem pokračoval ve svém projevu.“

První velká bitva v sále (4.10.21)

To byl první velký násilný střet mezi nacionálněsocialistickým hnutím a jeho rozzuřenými politickými odpůrci. Nyní šlo o všechno. Vůdce vydal rozkaz, že nikdo nesmí opustit sál, jinak ho odtud vynesou mrtvého. 46 pořadatelů (ochrana sálu se tehdy ještě nazývala tělocvičná a sportovní sekce) kladlo v této první bitvě v sále bouřlivcům tvrdý odpor a nakonec jako zuřiví útočníci porazili mnohonásobnou převahu marxistů.

Pochod první SA

Poté, co byli rušitelé odstraněni a sál byl zcela očištěn od rudé chátry, mohlo shromáždění pokračovat.

Názor Vůdce, že teror lze porazit pouze terorem, přinesl svůj první praktický úspěch.

Sturmabteilung (SA.)

Na památku tohoto slavnostního dne, kdy muži z ochranné služby prokázali svou neochvějnou věrnost hnutí a obětovali za něj své životy, udělil Vůdce dosavadní ochranné službě název „Sturmabteilung“ (SA), která se v následujícím období stala nositelem pochodní a zároveň páteří strany.

Pochod v Coburgu

Proti zákonu o ochraně republiky

Do konce roku 1921 se počet členů NSDAP zdvojnásobil oproti předchozímu roku (6000). V následujícím roce 1922 se NSDAP opět stala aktivní bojovou skupinou proti opatřením vlády. Nejdůležitějšími milníky této doby jsou obrovská demonstrace vlasteneckých svazů proti zákonu o ochraně republiky dne 16. srpna 1922 na Königsplatzu v Mnichově, při které poprvé pochodovalo 600 členů SA s červenými vlajkami s hákovým křížem, a dále boj o rudý Coburg. Vláda se cítila ohrožena neustálým růstem národních sil v lidu a věřila, že ve vyhlášení zákona na ochranu republiky našla účinné protiopatření.

Tresty odnětí svobody a pokuty by měly být ukládány těm, kteří veřejně oslavují, podporují nebo podněcují násilné činy proti republikánské formě vlády, pomlouvají nebo urážejí členy republikánské vlády, urážejí republikánskou formu vlády nebo barvy říše nebo jsou členy sdružení, jehož účelem je podkopávat republikánskou formu vlády.

Toto nařízení bylo ve svém celém záměru skrytým útokem proti NSDAP, a tak mělo v následujícím období jednostranný účinek, protože bylo zaměřeno zejména proti národním formacím, zatímco marxistickým sdružením a jejich tisku byla poskytována veškerá možná podpora. Marxisté se cítili jako jediní vládcí ulice. Heslo znělo: „Nepřítel je napravo!“ Pouze nacionálněsocialistické hnutí se nenechalo zastrašit. Nevyhýbalo se boji. „Pro ty, kteří jsou ochotni bojovat duševními zbraněmi, máme ducha, pro ostatní pěst!“ (Adolf Hitler v procesním projevu v roce 1924.)

Zrádci dělníků

Když se 14. a 15. října 1922 konal v Coburgu 3. německý den, Adolf Hitler již dal dohromady 14 stovek s více než 800 muži SA. Byl odhodlán potlačit plánovanou komunistickou protidemonstraci v rudém Coburgu a jednou provždy skoncovat s terorem ve franckém městě.

Účastníky, kteří přijeli speciálním vlakem, přivítali házením kamenů a označili je za „zrádce dělníků“!

Po pouličních bojích si SA brzy podmanila i zdejší ulice.

Vůdce o vlaku do Coburgu píše mimo jiné:

„Když jsme dorazili na nádraží, přivítal nás několikatisícový ječící dav. ‚Vrazi‘, ‚bandité‘, ‚lupiči‘, ‚zločinci‘ - tak nás tito vzorní zakladatelé Německé republiky nazývali. Mladá SA byla vzorovým příkladem pořádku; oddíly se seřadily na náměstí před nádražím a zprvu si vulgárních urážek nevšímaly. Úzkostlivá policie nás nevedla do nám přidělených prostor na okraji Coburgu - pro nás zcela neznámého města -, ale do Hofbräuhaus Keller v centru města. Napravo i nalevo od našeho pochodu se neustále zvyšovala vřava, kterou vyvolával doprovodný dav. Sotva poslední oddíl vstoupil na nádvoří Kelleru, obrovská masa se k nám vrhla a šíleně křičela. Aby tomu policie zabránila, uzavřela nádvoří Kelleru. Když jsem viděl, že pozice je neudržitelná, upozornil jsem SA a poté požádal policii, aby okamžitě otevřela bránu. Po dlouhém váhání souhlasili.

Nyní jsme pochodovali zpět stejnou cestou, kterou jsme přišli, směrem k našim prostorám, a tam jsme

museli zaujmout postavení. Protože jejich pokřik a řev nedokázal narušit klid našich mužů, pustili se nyní tito zastánci skutečného socialismu, rovnosti a bratrství do házení kamenů. Tím naše trpělivost skončila a po deset minut padalo zničující krupobití úderů napravo i nalevo. O patnáct minut později už nebylo na ulici rudé vidět.

Večer došlo k vážnějším střetům. Hlídky SA našly několik osamocených napadených nacionálních socialistů, kteří byli v hrozném stavu. Poté jsme s našimi protivníky udělali krátký proces. Do rána následujícího dne byl rudý teror, který po léta sužoval Coburg, definitivně rozbit.“

Jedna z rudých bašt byla překvapivě dobyta. Hnutí a s ním i SA vyšly z tohoto prvního většího střetu za hranicemi Mnichova jako vítězové.

První standarty

Boj však okamžitě pokračoval. Pod ochranou SA, která mezitím několikrát prokázala svou spolehlivost, mohla strana od té chvíle pokračovat ve své kampani shromáždění v Mnichově. Do jejích řad se přidávali stále noví muži, připraveni přinést jakoukoli oběť.

První sjezd nacionálněsocialistické strany v Mnichově

Na začátku následujícího roku mohl Vůdce na prvním sjezdu nacionálněsocialistické strany v Mnichově 18. ledna 1923 po nástupu své SA na Marsfeld předat první čtyři prapory, které sám navrhl. Nesou názvy: Mnichov I, Mnichov II, Norimberk a Landshut. Při této

příležitosti se 11. stovka poprvé představila v jednotných uniformách: šedé lyžařské čepice, šedé větrovky a nárameníky s hákovým křížem.

Německý den v Norimberku 1923

Německý den v Norimberku

Brzy po tomto prvním sjezdu strany, který se navzdory obtížím – zákazu, výjimečnému stavu – stal nesporným úspěchem Vůdce a jeho hnutí, se vojenské svazy Reichsflagge a Bund Oberland spojily s SA do pracovní skupiny Vaterländische Kampfverbände (vedení: podplukovník v. v. Kriebel). To vytvořilo první

základ pro německý bojový svaz, který byl založen na podzim na Německém dni v Norimberku.

První jednotky SS

Mezitím byla i SA pod tlakem vnější politické situace přeměněna na ozbrojenou organizaci a její členové byli ozbrojeni, což bylo opatření, které nadále určovalo osud SA a které se později ukázalo jako chybné. Místo původního vůdce SA, poručíka námořnictva v. v. Klintzscha, převzal v březnu 1923 velení celé SA kapitán letectva v. v. Hermann Göring. Jako speciální elitní jednotka SA byla zřízena takzvaná „Stabswache“, která byla o dva měsíce později začleněna do „Stoßtrupp Hitler“ vytvořeného Josephem Bechtoldem a Juliusem Schreckem. Tyto dvě malé elitní jednotky jsou předchůdci Schutzstaffel. Jejich muži již tehdy nosili na čepicích lebku a černě lemovanou náramenní pásku s hákovým křížem.

V pohotovosti (Oberwiesefeld 1923)

Výzva marxistů k oslavám rudého máje, která byla vydána 1. května 1923, poprvé přivedla na scénu ozbrojené formace vlasteneckých bojových svazů z celého Bavorska. Na Oberwiesefeld pochodovalo přes 6000 ozbrojených mužů. Adolf Hitler se rozhodl jednou provždy skoncovat s marxisty. Jeho plán však zmařila intervence silnějších policejních jednotek. Uplynulo tak dalších šest měsíců, než konečně došlo k tomuto dlouho očekávanému střetu.

Bouřlivý rok 1923

Rok 1923 se stal zvláštním mezníkem v historii hnutí a tím i v osudovém boji německého národa. Nepřítel musel postupně uznat, že versailleský diktát neměl očekávaný úspěch. Úplné rozbití Říše mělo vést k rozpadu Německa. Francouzi měli neustále zrak upřený na Porýní a Porúří. Svět se snažil najít ospravedlnění. Německo již zaplatilo téměř 30 milionů marek.

Obsazení Porúří

Nesplnění termínu dodání dalších reparací bylo nakonec ospravedlněno falešnou záminkou. Nyní se měla splnit Richelieuova žádost o postup za Rýn na německé území. Na začátku roku 1923 obsadili Francouzi a Belgičané s bílými a černými jednotkami Porúří.

Síly sedmi divizí čítající přibližně 45 000 mužů vtrhly v několika pochodových kolonách do průmyslové oblasti. Tak ve skutečnosti vypadala Poincarého inženýrská komise pod „vojenským doprovodem“, jejíž mírový charakter byl neustále zdůrazňován. Chtěli zasáhnout Německo v jeho ekonomickém centru, aby ho tak definitivně srazili na kolena a učinili politicky poslušným.

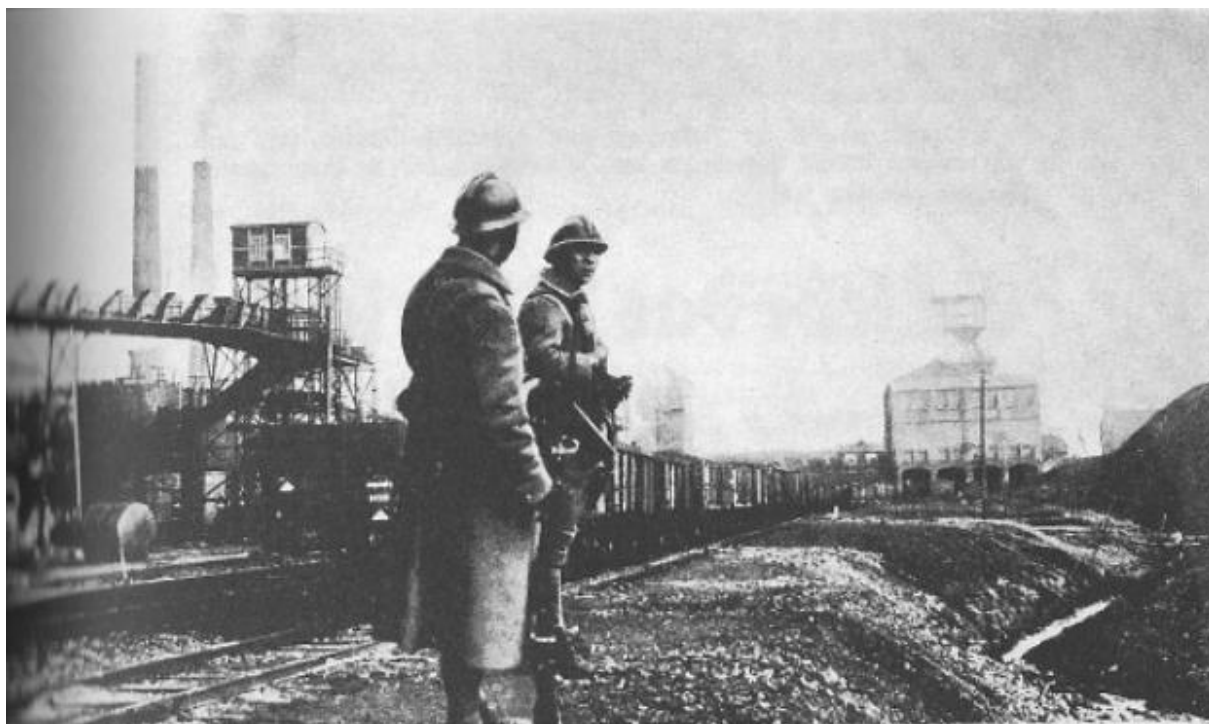
Byl vyhlášen stav obležení, což znamenalo, že výkonná moc přešla do rukou zahraničních vojenských

velitelů. Doly, továrny, železnice a banky byly obsazeny vojáky a vyplněny. Ředitelé a vedoucí osobnosti byli zatčeni. Proti obyvatelstvu byla přijata nejtvrdší opatření. Následkem toho docházelo k znásilňování a urážkám, zatýkání a vyhošťování. Nezodpovědná separatistická chátka, která již dlouho usilovala o odtržení Porýní od Říše, našla u vetřelců veškerou možnou podporu. Vláda s kabinetem kancléře Cuna nedokázala proti tomu postavit účinnější obranu než „pasivní odpor“.

Pasivní odpor

Ten byl však vzhledem k vojenským opatřením okupačních mocností od samého počátku odsouzen k neúspěchu, protože nakonec musel vést k boji. Boji však vláda chtěla za každou cenu zabránit. Vykořisťování ze strany nepřátel se zjevně stupňovalo. Ekonomická síla průmyslové oblasti stále více slábla. V důsledku neustálých stávek byly neustále potřebné nové podpůrné částky, které představovaly neúnosnou zátěž pro státní pokladnu.

Porúřští výtržníci v roce 1923

Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei.

Nationalsozialisten!

Antisemiten!

Was wir seit vier Jahren prophezeiten ist nun eingetreten.
Über alle Phrase

internationaler Solidaritätsbuselei

hinweg, ist nun Frankreich zur Befreiung des Ruhrgebiets geschritten.

Das Volk kann sich nun bei seinen Verführern von eins bedanken.

Wir aber wollen in diesen Tagen unseren feierlichen Protest gegen diese
Gewalttat und unseren fanatischen Entschluß, die Schuldigen zur Ver-
antwortung zu ziehen, kundgeben.

Wir fordern Euch deshalb auf, kommt zur

Riesenkundgebung

am Sonntag, den 14. Januar 1922, nachm. 4 Uhr

auf den Königsplatz

Nationalsozialisten u. Antisemiten sammeln sich um 2 Uhr nachm.
in den Räumen des Bürgerbräukellers und Münchner-Rindkellers.

Abmarsch von dort mit Haken und Fahnen um 2.30 Uhr nachm.

S. A. steht um 2 Uhr nachm. geschlossen im Garten des
Bürgerbräukellers.

Deutsche gedenkt der Bedeutung dieser historischen Stunden, sorgt euch
nicht um das Wetter, sondern um eure Verpflichtung, die ihr einer späteren
Nachwelt gegenüber befehlt.

Es lebe das Vaterland!

Die Parteileitung.

Druck Schmitt & Söhne, München N.

NSDAP mobilizuje všechny síly proti tomuto násilnému
činu

Albert Leo Schlageter

Teror proti obyvatelstvu nabral nesnesitelné rozměry. Jednotliví odvážní muži, kteří se z vnitřního rozhořčení přihlásili k aktivnímu odporu, byli pronásledováni a zavražděni. Tak například 26. května 1923 v 3:30 ráno padl bývalý válečný dobrovolník a bojovník Freikorpsu (Pobaltsko a Horní Slezsko) Albert Leo Schlageter na Golzheimer Heide u Düsseldorfu pod francouzskými kulkami. Této smrti se nebál, protože pro

něj neznamenal „hanbu, ale čest“. Věrný svému bojovému heslu chtěl sloužit své otčině – Německu – a vysvobodit ji z hanby.

„I když nás je zatím jen málo,
vy, my a možná ještě pár dalších,
cesta je dlouhá, ale cíl je jasný;
jdeme vpřed, krok za krokem!
Mějte odvalu, pojděte s námi!
I když nás je zatím jen málo.
Ale my to zvládneme!“

(A. L. Schlageter.)

Schlageterova smrt byla pro mnohé varovným signálem a zároveň závazkem. Obětavá smrt probudila nového ducha obětavosti! Mnoho důstojníků a vojáků velké války v tichosti doufalo, že hrdinové na Rýnu a Porúří přesto dokážou zapálit jiskry lásky ke svobodě, které byly všude přítomné v celé Říši, a pomohou vyvolat neustále rostoucí pobouření a rozhořčení proti hanebnému jednání Francouzů.

Věřili, že nastal čas pro opětovný vzestup Německa. Ale byli nesmírně zklamáni. Rozkladné síly marxismu a židovství se rozšířily po celém národě. Nyní opět přinesly ovoce. Kdyby se Německo odhodlalo k vážnému odporu,

bylo by to jen na škodu marxistům. Ti byli přece satelity vítězných států. Tak i tehdejší vláda – posedlá bludem ústupků, plněním i těch nejnemožnějších požadavků a trvalým podrobením se – setrvala ve své politice. Její formální námitky a protesty zůstaly nevyslyšeny. Vůči lidu neprojevila ani špetku posledního a nejvyššího smyslu pro odpovědnost, který se od vlády vyžaduje: „Vlády jsou povolány národy, aby překonávaly krize, a ne aby v nich uvízly nebo kvůli formálním principům nepoznaly volání osudu a tím zahodily šťastný osud národů.“ (Dr. Goebbels.)

Na základě návrhu sociálních demokratů na vyslovení nedůvěry musela vláda nakonec odstoupit. Nový kabinet se snížil k hanebným nabídkám odškodnění. Ty však Francouzi odmítli. Tak nakonec vláda Stresemanna zradila své hrdinné bojovníky. 26. září 1923 Stresemann ukončil boj v Porúří. Národ byl podveden, vláda se vzdala svého „svatostánku“ – odporu. Ale Němci s národním vědomím získali díky tomuto nesmírnému zklamání cennou zkušenost.

Chaos narůstá

Inflace

Devalvace měny nabývala stále katastrofálnějších rozměrů. Kupní síla postupně klesala až na nulu. Příjmy a ceny brzy přestaly mít k sobě jakýkoli poměr. Peníze

během několika hodin téměř úplně ztratily svou hodnotu. Dolar, který byl v té době jediným měřítkem měny, dosáhl bilionové hodnoty své původní nominální hodnoty. Kapitalistům, zejména finančně mocným Židům, se otevřely dveře k rozsáhlým spekulacím. Tiskárny peněz židovského ministra financí Hilferdinga chrlily na trh stále nové a nové stohy bezcenných papírových peněz. Velké masy obyvatelstva tak bezohledně a nemilosrdně směřovaly k úplnému zbídačení. Místo toho, aby více pracovali, stávkovali a tím plýtvali drahocenným národním bohatstvím. V říjnu 1923 dosáhla inflace svého vrcholu.

Marka se stala nejhorší měnou na světě. Jedna zlatá marka = 1 bilion marek. Bochník chleba stál asi půl bilionu marek, což je přibližně 500 miliard!

Hlad, bída a nouze sužovaly národ. Panovalo napětí a zoufalství. Zatímco malá skupina překupníků a spekulantů si užívala života, počet zoufalých sebevrahů děsivě rostl.

Východní Židé

Rolníci, měšťané a pracující žili v bídnych podmínkách. Jakákoli práce, jakékoli úsilí se zdálo být beznadějně. Veškerý zisk a úspěch připadal cizím vyděračům nebo Židům, protože příliv Židů z východu pokračoval v nezmenšené síle. Ano, byl dokonce podporován marxistickými vládci, přestože německý národ prožíval období nejtěžší nouze.

Bývalý pruský ministr vnitra – Žid Heine – vydal již 1. listopadu 1919 následující dekret:

„Naopak, navzdory nouzi domácího obyvatelstva je v současné době a až do odvolání z důvodů mezinárodního práva a humanitárních důvodů zakázáno nuceně vykazovat ze země východní Židy, kteří se již v zemi nacházejí, i když sem imigrovali obcházením hraničních uzávěr a bez předepsaných dokladů totožnosti a vstupního povolení, protože by tam podle

daných okolností byli často vystaveni bezprostřednímu nebezpečí života a zdraví, v každém případě však trestu za dezerci a vyhýbání se vojenské službě... Za těchto okolností nezbyvá než předběžně zamýšlené cizince, pokud jsou osobně bezúhonní, dočasně tolerovat v zemi, i když tím může dojít k určitému omezení pracovních příležitostí pro domácí obyvatelstvo.“

Tito nepříjemní a otravní východoevropští Židé tak nemohli být jednoduše znovu deportováni, ale naopak našli u marxistů veškerou podporu. Přijeli zcela bez prostředků, ale po několika letech se prosadili jako ekonomičtí lídři v průmyslu nebo zaplnili posluchárny univerzit, aby později mohli uplatnit svůj vliv na německý kulturní život.

Přišli kdysi z východu... a tak kradli... a stali se pány
Německa

Proniknutí do všech oblastí civilizace a kultury, rozklad a zničení všech přirozených projevů života německého národa – to byly milníky na cestě, která měla vést k nastolení židovské světové nadvlády.

NSDAP - Skála v bouři

„Vůdci systému“ byli buď slepí, nebo tyto praktiky podporovali tím, že ve všech směrech napomáhali svým „sourasovcům“ a zednářským bratrům. Tak se ekonomický a s ním i finanční úpadek Říše stále více šířil. Státní dluh vůči vítězným mocnostem rostl lavinovitě. (V srpnu 1923 téměř 70 bilionů oproti 1,6 bilionům na začátku roku 1923.) A přesto muži s německým uvědoměním neztratili odvahu a naději. Věřili v možnost opětovného vzestupu své vlasti, i když vláda nic nepodnikala a nečinně přihlížela.

Jednou zapálená touha po svobodě neuhasla. Tisíce bojovníků ochotných přinést oběti se shromáždili pod vlajkami nacionálněsocialistického hnutí, jediné organizace, od které se dalo očekávat spasení a tím i znovu vzestup. Na četných masových shromážděních vůdce NSDAP Adolf Hitler opakovaně poučoval lid o podvodu a zradě vlasti ze strany představitelů systému tím, že bezohledně kritizoval stávající poměry a vlády, které za ně byly odpovědné. „V milionech hlav se tehdy

najednou jasně a zřetelně zrodilo přesvědčení, že Německo může zachránit pouze radikální odstranění vládnoucího systému.“

Cesta k národní revoluci

Když se v létě 1923 konal v Mnichově XIII. gymnastický svátek Německé gymnastické asociace, na který přijely statisíce lidí ze všech německých krajů a navíc i Němci žijící v zahraničí a etničtí Němci z celého světa (např. z Ameriky, Afriky atd.), Vůdce promluvil na mnoha shromážděních, která byla všechna přeplněná. Po skončení gymnastického setkání se tito Němci opět rozptýlili do všech zemí a kontinentů a všude vznikaly zárodky hnutí. Tak byla vykonána dlouhodobá práce.

V Německu však – a zde zejména v Bavorsku – pokračoval boj v první linii.

Všichni chtěli změnu. Levice volala po diktatuře proletariátu, pravice naopak po diktatuře silného a odpovědného vůdce. Politická situace se stále více vyostřovala. Říše hrozila rozpadnutím. V Sasku a Durynsku již po krvavých povstáních vládly výlučně rudé vlády. Vzhledem k nečinnosti říšské vlády se země uchýlily ke svépomoci.

Svépomoc zemí

V Mnichově jmenovala parlamentní vláda Knillinga (Bavorská lidová strana) Dr. von Kahra generálním státním komisařem a svěřila mu výkonnou moc nad celým Bavorskem. V Kahrovi viděli silného muže, který měl Bavorsko zachránit z chaosu. Jedním z jeho prvních úředních činů bylo zakázání čtrnácti velkých shromáždění v Mnichově, ke kterým vyzvala NSDAP po žalostném krachu politiky v Porúří. Kahr vyhlásil v Bavorsku výjimečný stav. Na druhou stranu se pod jeho vládou stále více podporovaly separatistické snahy Bavorska.

„Pochod na Berlín“

Cílem této skupiny bylo vytvoření nové rakouské monarchie. Došlo k sporům a nakonec k otevřenému rozkolu s vládou v Berlíně. Tím se také vytvořila hluboká propast mezi NSDAP a Bavorskou lidovou stranou, kterou zastupovala bavorská vláda, která zjevně zastávala bavorské partikularistické názory. Vnitřně tedy tyto dva směry neměly vzájemně shodné vztahy. Společně však měly odpor ke Stresemannově vládě. A tak se navzdory odlišným cílům sblížily. Mezitím byla generálu von Lossowovi v jeho funkci velitele vojenského okruhu (Wehrkreis VII) ministrem říšské obrany svěřena výkonná moc nad Bavorskem. On však odmítl zákaz vydávání deníku Völkischer Beobachter, který ministr

říšské obrany vyhlásil. Místo toho, aby se zasadil o provedení zákazu vydávání, podřídil se Kahr. Následkem toho byl odvolán. Bavorská vláda ho naopak jmenovala bavorským krajským velitelem a svěřila mu vrchní velení nad 7. (bavorskou) divizí říšské armády. To znamenalo vzpouru proti ústavě a tím i proti Říši. Volání po „pochodu na Berlín“ bylo stále hlasitější. Několikadenní jednání nacionalisticky orientovaných bojových skupin s vládou vedlo pouze k částečnému výsledku. Adolf Hitler, von Lossow a Ludendorff se prohlásili ochotnými ke spolupráci. Kahr však váhal. Nemohl se rozhodnout, protože vnitřně cítil, že mládež nacionálněsocialistického hnutí bojuje za zcela jiný konečný cíl. Nechtěla, jako on a jeho stoupenci, obnovit starý monarchistický systém, který v roce 1918 tak hanebně selhal, ale zasazovat se o nový řád a dosáhnout konečného sjednocení Německa.

Začátek počítání

Vývoj však již pokročil tak daleko, že Kahr nemohl couvnout. V tu chvíli Vůdce jednal, protože byl přesvědčen, že Kahr a ostatní vládcí v Bavorsku chtějí převrat, a protože v tu chvíli chyběl muž, který by převzal iniciativu k jednání. Povstání začalo.

„Osud 70 milionů lidí leží na vážkách věčného soudu a to, co se možná zmešká jen o pár hodin, nelze napravit

ani za staletí. V tomto přesvědčení jsme 8. listopadu 1923 považovali za správný okamžik.“ (Adolf Hitler 1924.)

Akce byla namířena proti zkažené listopadové politice, od níž nebylo možné očekávat žádná slibná opatření pro další existenci Německa. Cílem je osvobození Německa! V závěrečné kapitole knihy „Mein Kampf“ k tomu Vůdce píše mimo jiné:

„Nikdy nebyl čas zralejší, nikdy nebylo řešení naléhavější než v okamžiku, kdy se na jedné straně bezostyšně projevila zrada vlasti, zatímco na druhé straně byl národ ekonomicky odsouzen k pomalé smrti hladem.“

Listopad 1923

Když večer 8. listopadu, u příležitosti 5. výročí vypuknutí revoluce, generální státní komisař von Kahr hovořil na velkém shromáždění v mnichovském Bürgerbräukelleru o své budoucí politice, objevil se Adolf Hitler v čele své SA v sále, vtrhl na pódium, upoutal pozornost výstřelem z pistole a prohlásil vládu listopadové republiky za sesazenou. „Národní revoluce vypukla!“

Shromáždění zachvátilo obrovské vzrušení. Někteří stáli zkamenělí v mrazivém chladu, zahanbeni ozbrojenými muži Sturmabteilung, kteří mezitím

dorazili. Následky tohoto incidentu byly těžko předvídatelné. Následovaly dlouhé jednání v sousední místnosti mezi tehdejšími držiteli moci v Bavorsku – von Kahr, von Lossow a velitelem státní policie von Seisser na jedné straně a Adolfem Hitlerem a Ludendorffem, který byl mezitím přiveden, na straně druhé.

Výsledkem byla zdánlivá shoda a s ní i přijetí nového rozhodnutí. Po jednáních Vůdce vyhlásil novou „Německou národní vládu“ s Adolfem Hitlerem jako říšským kancléřem. Generál Ludendorff jako vůdce národní armády, generálporučík von Lossow jako ministr říšské obrany a podplukovník von Seisser jako ministr říšské policie. Von Kahr měl převzít funkci říšského správce v Bavorsku, zatímco Pöhner byl jmenován bavorským ministerským předsedou a Dr. Frick policejním prezidentem Mnichova.

Všichni, kdo byli dobré vůle, byli vyzváni ke spolupráci. Jednotliví muži potvrdili svou ochotu podáním ruky. Zdálo se tak, že vnitřní napětí a dosavadní rozdíly mezi jednotlivými skupinami byly vyřešeny. Vzhledem k nové situaci účastníci shromáždění vyjádřili svůj souhlas s akcí jásavým nadšením a bouřlivým potleskem.

Očitý svědek Alfred Rosenberg

Alfred Rosenberg, který se účastnil událostí a byl jejich očitým svědkem, popisuje situaci následujícími slovy:

„Hitlerův druhý projev v sále o sesazení listopadových zločinců byl již přijat bouřlivým

potleskem, ale když Vůdce opět vystoupil na pódium s Ludendorffem, Pöhnerem, Kahrem, Lossowem a Seisserem, oznámil vytvoření nové vlády a ochotu zmíněných pánů přijmout úřady, sálem se rozléhal bouřlivý potlesk a na všech tvářích se zračilo radostné vzrušení a dojetí. Hluboce otřeseni touto velkou chvílí si noví i staří muži potřásli rukama, připraveni zachránit Německo.“

Všichni viděli splněné to, co bylo dlouho jejich přáním a nadějí. Dav spontánně zpívá německou hymnu. Nová zpráva se šíří do ulic, kde ji přijímají ozbrojené formace úderných oddílů a svazu Oberland a Reichskriegsflagge, které jsou v pohotovosti. Desítky tisíc lidí se hlásí k Vůdci prostřednictvím demonstrací v ulicích Mnichova. Chtějí tak vyjádřit svou věrnost hnutí a svému Vůdci. Mezitím muži z „Stoßtrupp Hitler“ zaútočili na budovu „Münchner Post“, novin sociálních demokratů, a obsadili ji. Obyvatelé Mnichova chápou význam této chvíle a jsou přesvědčeni, že nastalo osvobození a konečné sjednocení Německa.

Zrádci v akci

Ale ještě v této památné noci došlo k nečekané změně. Zrádci se dali do práce. Reakce připravila úder do zad mužům, kteří měli upřímný záměr napravit úder do zad, který marxisté zasadili národu v roce 1918. V půl

třetí v noci vyslali von Kahr a jemu oddaní vůdci všem úřadům telegram, že jejich souhlas v Bürgerbräukelleru byl vynucen zbraněmi, a proto je neplatný. Policie a zahraniční Reichswehr z Augsburgu, Řezna a Pasova byly následně mobilizovány proti stoupencům hnutí za svobodu.

Adolf Hitler a jeho věrní nebyli informováni o událostech, které se mezitím odehrály. Nemohl nic tušit. „V tu chvíli jsem Kahrovi důvěřoval jako bratrovi,“ řekl později. Když se však v průběhu noci nepodařilo navázat spojení s vládnoucími činiteli, pochybnosti se stále více prohlubovaly. Původní zvěsti o Kahrově odklonu od plánu nabývaly konkrétní podoby. Nakonec se podezření stalo jistotou. Kahr a jeho pomocníci se stali zrádci! Porušili svou věrnost a dané slovo cti.

Ačkoli intriky značně zpochybnily úspěch, Adolf Hitler už nemohl couvnout. Za každou cenu chtěl zabránit tomu, aby vlna nadšení, kterou jednou rozpoutal, opadla, a tím zmařila jeho plán. Naopak: dosud vytvořená situace ho zavazovala k tomu, aby myšlenku šířil mezi stále širší vrstvy obyvatelstva, aby strhl váhavé a nerozhodné. Jen tak mohlo být celé dílo dovedeno k čestnému konci. Adolf Hitler převzal výhradní odpovědnost za další vývoj událostí. „Neboť to, co chce být velké a má se stát velkým, musí být

vybojováno tvrdě a s velkými úsilím. Pouze velikost oběti jednou odhalí velikost vítězství.“ (Adolf Hitler.) Zločin z listopadu 1918 musel být vymazán z historie. Tak došlo k pochodu na Feldherrnhalle. 9. listopadu v poledne v 11:30 se průvod vydal z Bürgerbräukelleru směrem k Feldherrnhalle.

Pochod k Feldherrnhalle

Feldherrnhalle

Jeden z účastníků říká:

„V půl dvanácté se formuje průvod. Posádka se dozvídá pouze jedno: chtějí pochodovat do města, aby živým příkladem svobodných vojsk podnítili lid, aby se připojil k velkému cíli, aby se slovo národní vlády nakonec přece jen stalo skutečností.

Navzdory všem stínům, které se snaží zakrýt naději na svobodu, panuje optimistická nálada. V čele pochodují Vůdce Adolf Hitler, Ludendorff, Dr. Weber, vůdce svazu Oberland. Hitler a Ludendorff jsou v civilním oblečení, Hitler má klobouk a gumový plášť. Za nimi následují ve dvou dvanáctičlenných řadách štáb, pak přední skupiny, mezi nimi Seefeld a Fürstenfeldbruck. Nad nimi vlají vlajky, vlajka SA a vlajka Oberlandu ze Seefeldu, kterou nese Claus von Pape, po boku s údernou

jednotkou Hitlera, která má nasazené na bocích zbraně. V čele pochodu je částečně úderný oddíl Hitlera, částečně 5. kulometná rota Bund Oberland. Pochodují v osmi řadách, po čtyřech a čtyřech, na levé straně ulice úderný oddíl, na pravé straně Oberland.

Byl vydán rozkaz: zbraně nenabíjet, nestřílet.

Tak se jde dolů z Rosenheimer Berg k Ludwigsbrücke. Ti, kteří pochodují blízko čela, si všimnou, že vpředu v průvodu vzniká krátký nepořádek. Zdá se však, že je rychle urovnán, pochod pokračuje a při průchodu kolem mostu je vidět několik odzbrojených policistů s udivenými výrazy ve tvářích.

Čím dále se dostáváme do města, přes Isartor, přes údolí, tím hustěji stojí lidé po obou stranách ulice, ale tím silnější jsou také vlny souhlasu, nadšení a jásotu. Díky bohu, lid je na naší straně! Teď už může být všechno v pořádku. I nikdy neporušená nálada ve vlaku opět vzplane jasnými plameny. Lidé si navzájem fandí, mávají, z vlaku i z davu se ozývají hlasité výkřiky.

Přes Marienplatz se pokračuje po Weinstraße až k Perusastraße; a dav lidí je čím dál hustší. Úzkou Perusastraße se dá jen stěží projít až k Max-Joseph-

Platz, pak se průvod znovu odbočuje doleva směrem k Feldherrnhalle.

Dav je stále hustší, protože se k průvodu přidaly stovky jásajících diváků, muži, chlapci, ženy s dětmi se tlačí dopředu, pochodují a zpívají, mísí se s vnějšími řadami. Úzkou Residenzstraße se dá sotva projít.

5. MG-Kompanie a Stroßtrupp jsou nyní přibližně na úrovni malé ulice před Preysingpalais, přední část s vůdci se pravděpodobně dostala na úroveň vchodu do paláce.

V 5. Oberlandkompanie pochoduje Hochschulgilde Greif. Zpívají z plných plic a právě se dostali k refrénu své písně:

Dringt eurer Rosse Traben

ins Grab: Viktoria!

Daß wir gesieget haben.

Weiß ich...

„Viktoria“ mi uvízne v krku. V tu chvíli totiž zazní výstřel.

Tenký a tvrdý, jediný výstřel.

Na vteřinu se všem zatají dech.

Ale pak přichází neštěstí, ozve se práskot desítek výstřelů, které zasáhnou řady a roztrhají průvod. V hustě natěsnaném davu propukne nepopsatelná panika, který se nyní rozpadá, jako by do něj vrazila obrovská ruka. Ženy křičí, muži řvou, desítky lidí se vrhly na zem, aby se vyhnuly přilétajícím střelám, desítky, stovky lidí se tlačí zpět z oblasti ničivé palby.

Krátká přestávka v palbě, slyšet jsou jen výkřiky a pak se hrozná palba znovu vrhá do davu lidí, bez rozdílu na vojáky svobody a civilisty. Zvláště zasáhne úderný oddíl na levé straně ulice. Většina výstřelů totiž přichází zprava nahoře, z oken rezidenční stráže.

První výstřely již srazily kamarády k zemi; leží těžce zranění, mrtví, jeden z nich zasažen odraženou kulkou, bez lebky.

U vchodu do PreysingstraÙe leží motocykl, lidé se přes něj převalují, tlačí se do uličky; křik a zmatek jsou strašné.

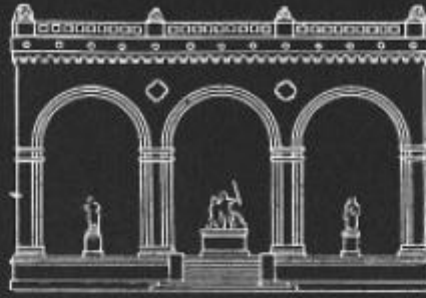
Ulice se proměnila v peklo.

9. listopad 1923 v Mnichově

Divoký úprk zpět je v plném proudu, všechny pochodující jednotky jsou roztrhány zuřícími davy civilistů, někteří lidé přeskakují přes padlé, kopou, strkají se a hledají jen jedno: záchranu před nepochopitelnou katastrofou.

Části Oberlandkompanie, nyní opět v pořádku, procházejí přes Max-Joseph-Platz, pod obloukem k Alten Hofu a dále k Burgstraße. Když se blíží k Marienplatzu, z Alten Hofu se řítí auto.

AM 9. NOVEMBER 1923, 12 UHR 30 MINUTEN NACHMITTAGS, FIELEN VOR DER FELDHERRENHALLE SOWIE IM HOF DES EHEMALIGEN KRIEGSMINISTERIUMS ZU MÜNCHEN FOLGENDE MÄNNER IM TREUEN GLAUBEN AN DIE WIEDERAUFERSTEHUNG IHRES VOLKES:

FELIX ALFARTH

KAUFMANN, GEB. 5. JULI 1901

ANDREAS BAURIEDL

HUTMACHER, GEB. 4. MAI 1879

THEODOR CASELLA

BANKBEAMTER, GEB. 8. AUGUST 1900

WILHELM EHRLICH

BANKBEAMTER, GEB. 19. AUGUST 1894

MARTIN FAUST

BANKBEAMTER, GEB. 27. JANUAR 1901

ANTON HECHENBERGER

SCHLOSSER, GEB. 28. SEPTEMBER 1902

OSKAR KÖRNER

KAUFMANN, GEB. 4. JANUAR 1875

KARL KUHN

OBERKELLNER, GEB. 26. JULI 1897

KARL LAFORCE

STUD. JNG., GEB. 28. OKTOBER 1904

KURT NEUBAUER

DIENER, GEB. 27. MÄRZ 1899

CLAUS VON PAPE

KAUFMANN, GEB. 16. AUGUST 1904

THEODOR VON DER PFORDTEN

RAT AM OBERSTEN LANDESGERICHT, GEB. 14. MAI 1873

JOHANN RICKMERS

RITTMEISTER A.D., GEB. 7. MAI 1881

MAX ERWIN VON SCHEUBNER-RICHTER

DK. JNG., GEB. 9. JANUAR 1884

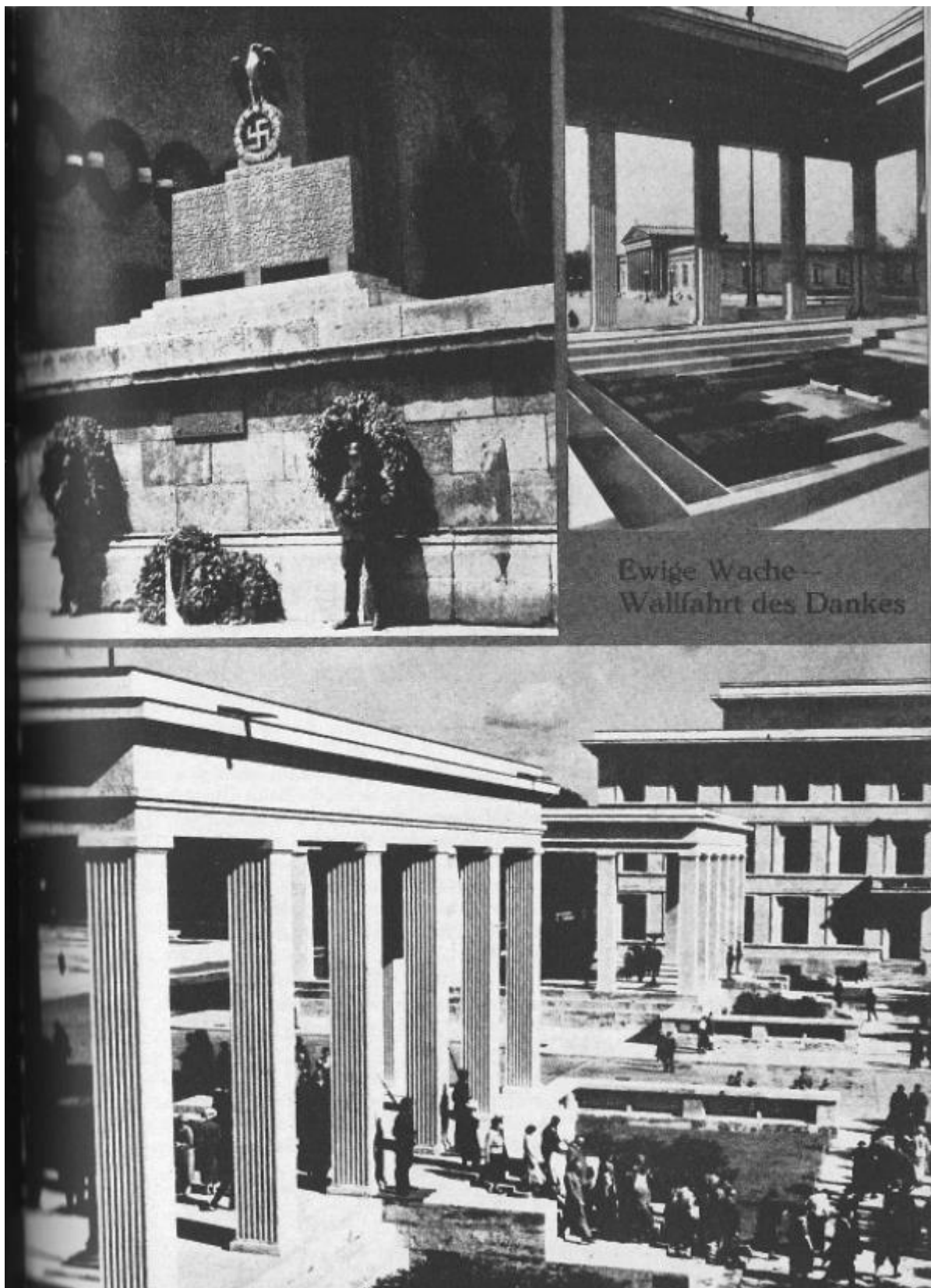
LORENZ RITTER VON STRANSKY

JNGENIEUR, GEB. 14. MÄRZ 1899

WILHELM WOLF

KAUFMANN, GEB. 19. OKTOBER 1898

R. HOPPE

Věčná stráž – pouť díkůvzdání

Vedle řidiče sedí Adolf Hitler, vzadu v autě drží někdo v náruči asi dvanáctiletého chlapce, který má zřejmě střelnou ránu v paži.

Ale z Marienplatzu se řítí zelené postavy, Eichstättská krajská policie. Otočit se a vrátit se zpět je pro vůz nemožné. Řidič však již zařadil zpátečku a vůz zmizí zpět v bráně do Alten Hofu, stejně jako přijel, v divoké jízdě.

Mezi Oberlandskými se ozývá úleva: „Díky bohu, Vůdce není zraněn, není zajat!“

Během tohoto pochodu smrti probuzeného Německa obsadili muži svazu Reichskriegsflag velitelství vojenského okruhu v Ludwigstraße a bránili jej před útočícími jednotkami Reichswehru a policie (vlajkonoš Heinrich Himmler). Nakonec i oni museli ustoupit přesile a vzdát boj jako beznadějný. Tak akce selhala a národní revoluce, která měla vést k opětovnému vzestupu Německa, byla v zárodku potlačena.

První mučedníci

Osud však mladému hnutí upřel první rozhodující úspěch. 16 hrdinů, kteří následovali příkazy svého srdce a položili své životy v boji u Feldherrnhalle a na nádvoří bývalého ministerstva války v Mnichově pod vlajkou s hákovým křížem za obnovu Německa, se zapsali do dějin

národa jako první mučedníci hnutí. Svou obětí neustále připomínají mládeži nutnost činit a plnit své povinnosti.

Také říšská vláda...

Věčná stráž

Poté, co vláda odmítla padlým bojovníkům společný hrob, mohlo jim nacionálněsocialistické hnutí až po vítězném převratu postavit památník hodný jejich obětí. Dne 9. listopadu 1935 byly jejich ostatky uloženy v sarkofágech pod oběma pamětními chrámy na Königlichem Platz v Mnichově. Jejich duch žije dál v tisících bojovníků nacionálněsocialistického hnutí. Věčná stráž živých ctí dnem i nocí místo posledního odpočinku svých kamarádů.

Vláda Říše v Berlíně vydala v souvislosti s událostmi z 8. a 9. listopadu 1923 následující výzvu „německému lidu“:

„V době největší zahraničněpolitické tísně se slepci pustili do práce, aby rozbili Německou říši. V Mnichově svrhla ozbrojená banda bavorskou vládu, zatkla bavorského ministerského předsedu von Knillinga a přisvojila si právo sestavit říšskou vládu a jmenovat generála Ludendorffa údajným velitelem německé armády a pana Hitlera, který teprve nedávno získal německé občanství, vůdcem osudu

Německa. Není třeba zdůrazňovat, že tato pučistická rozhodnutí jsou neplatná.

An die Einwohnerschaft Leipzigs!

Bürger! Republikaner!

In München haben Verblendete die Brandfackel des Bürgerkrieges entzündet; sie schickten sich an, zur Freude des uns feindlich gesinnten Auslandes das Deutsche Reich zu zer schlagen.

Wer diese Bewegung direkt oder indirekt unter stützt, macht sich zum Hoch- und Landesverräter und hat schwerste Strafe zu gewärtigen.

Der Reichspräsident und die Reichsregierung haben erklärt, daß alle Maßnahmen zur Niederhämpfung des Putschs und die Wiederherstellung der Ordnung getroffen sind und mit rücksichtsloser Energie durchgeführt werden.

Auch die staatliche Polizei wird mit aller Entschiedenheit ihre Pflicht erfüllen und die gesetzmäßige republikanische Verfassung schützen.

Bürger, Republikaner! Erschwert der Polizei diese Aufgabe nicht durch zweckloses Umherstreifen auf Straßen und Plätzen! Weicht diejenigen zurück, die die schwere Notlage des größten Teils der Volksgenossen zu einer wilden Rache gegen einen Teil unserer Einwohnerschaft und zu Anschlägen auf die republikanische Reichs- und Landesverfassung benutzen wollen.

Die Polizei wird allen Teilen der Bevölkerung gleichmäßig ihren Schutz angedeihen lassen und ihre ganzen Machtmittel einsetzen, um jede Putschbewegung im Keime zu ersticken.

Leipzig, 9. November 1923. **Das Polizeipräsidium Leipzig.**

Weitergeben! Nationalsozialisten! Weitergeben!

Ihr habt am Freitag Euz Pflicht getan!

Viele von Euch, Eure Führer an der Spitze der Marschkolonnen haben ihre Treue und ihren Mut mit dem Tode oder mit schweren Wunden bezahlt. Ehre dem Ewigen Andenken dieser Helden!

Daß Euren Kampf gegen die Verräter Kahr, Lossow und Seißler durch die mißbrauchten Truppen der Erfolg genommen worden ist, darf Euch in Euren Glauben an die hehre Idee unserer Bewegung nicht irre machen. Es ist keine Schande, daß Eure Führer deutschen Mannesworten und Handschlag Glauben geschenkt haben. Jetzt wissen sie zu unterscheiden zwischen scheinheiligen Verrätern und ehrlichen Deutschen. Auch das deutsche Volk hat durch diesen zweiten 9. November gelernt, Verräter von Helden zu unterscheiden.

Wie ist die Lage?

Daß General Ludendorff und Adolf Hitler nicht zu den Toten zählen, ist nicht das Verdienst des Herrn von Kahr. Geht auf die Straße, dort spricht das Volk das Urteil über ihn und seine wortbrüchigen Offiziere.

Die gerechte Empörung der gesamten Bevölkerung muß Euch zeigen, daß trotz der Ereignisse, ja gerade durch sie unsere Idee den größten Sieg errungen hat! Die Mächte der bayer. Volkspartei und der Juden werden sie durch ihre augenblickliche militärische Überlegenheit nicht vernichten.

An Euch ist es nun, Euren Führern, die außerhalb Münchens die Partei zusammenhalten, in München selbst die Kerntuppe zu erhalten. Schließt Euch zusammen enger als je! Nachdem die Partei verboten ist, habt Ihr feige Mitläufer nicht mehr zu fürchten.

Eine Schlacht habt Ihr verloren. — Es gibt Kämpfer, die haben alle Schlachten verloren und dennoch geliegt.

Erwartet weitere Befehle! Die Parteileitung

Dvě výzvy – dva světy

Deutsche heraus!

Arbeiter, Beamte, Bürger!

Was geht vor? Geht hinaus auf die Straße!

Hier schießen

Deutsche auf Deutsche

auf Befehl des ehrenwortbrüchigen Herrn v. Kahr! Ludendorff, unser größter deutscher General – schwer verwundet von deutscher Reichswehr im jüdischen Sold! Hitler, der völkische Befreier – verwundet! Andere Führer feig gemeuchelt! Was könnt ihr tun, deutsche Männer und Frauen? Geht nicht von den Straßen, bis diese zweite November-schmach gesühnt ist, sonst wird der Untergang der völkischen Freiheitsbewegung auch

Euer Untergang sein!

Wir wollen Hitler!

den mutigen deutschen Mann!

Wir wollen nicht den Verräter Kahr!

Hat Kahr gehalten was er versprochen?

Hat Kahr uns Brot gegeben?

Hitler hat immer gehalten
was er versprochen!

Er schafft uns auch Brot!

Wir wollen Hitler!

Nieder mit Kahr!

Stimmen des Volkes.

Hlasý lidu...

Kdo podporuje toto hnutí, stává se vlastizrádcem.

Místo toho, abychom pomáhali našim bratrům v Porýní a Porúří, kteří bojují za Německo, uvrhli jsme Německo do neštěstí, ohrozili vládu, vystavili nás nebezpečí nepřátelského vpádu a zničili všechny vyhlídky na hospodářské oživení. Poslední opatření říšské vlády v oblasti měnové politiky vedla k tomu, že se kurz marky v zahraničí za posledních 24 hodin mnohonásobně zlepšil.

Všechno to bude pryč, pokud se podaří šílený pokus, který se právě odehrává v Mnichově. V hodině osudu německého národa a německé říše vyzýváme všechny přátele vlasti, aby se zasadili o zachování jednoty Říše, německého řádu a svobody.

Byla přijata veškerá opatření k potlačení puče a obnovení pořádku a jsou prováděna s neúprosnou energií.“

Říšský prezident Ebert

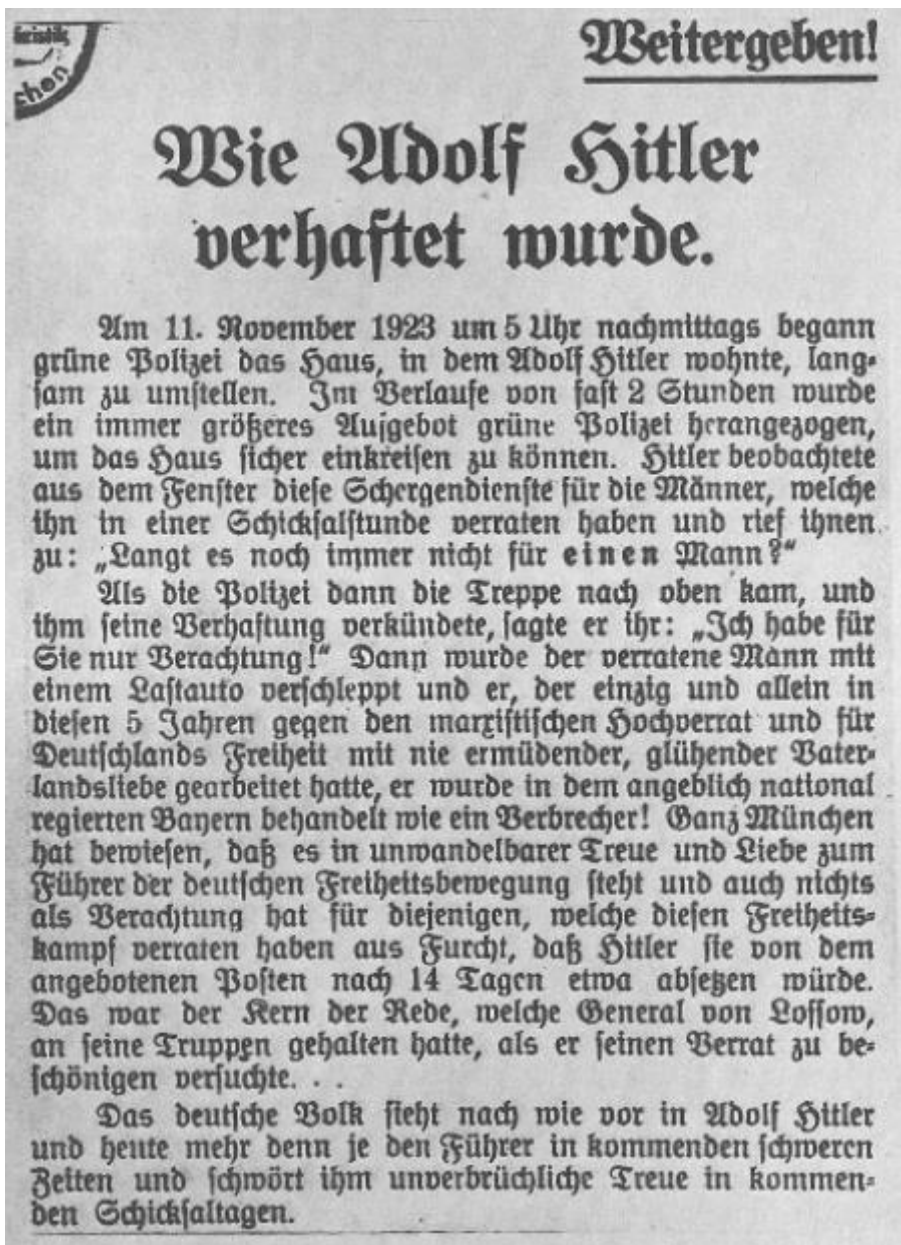
Říšský kancléř Dr. Stresemann

Tak viděla listopadové povstání v roce 1923 vláda v Berlíně.

Rozpuštění strany

Důsledky 9. listopadu byly: rozpuštění strany, jejích poboček a jí blízkých organizací v Bavorsku. Zabavení jejího majetku a hotovosti, která mezitím vzrostla na více

než 170 000 RM (včetně novin a cenných předmětů), a nakonec zákaz deníku Völkischer Beobachter. Pouze nakladatelství Eher zůstalo zachováno. Vůdce a většina jeho věrných, pokud neunikli přes hranice do Rakouska, byli zatčeni a převezeni do vyšetřovací vazby v Landsbergu, Neudecku nebo Stadelheimu. O 14 dní později rozšířil náčelník generálního štábu armády, generál von Seeckt, kterého říšský prezident Ebert 9. listopadu pověřil výkonnou mocí, zákaz strany a přísná opatření na celé území Říše. Jakákoli další činnost ve prospěch NSDAP byla trestána vysokými tresty odnětí svobody. Vláda věřila, že takovými tvrdými represivními opatřeními dokáže spontánní vzplanutí hnutí za svobodu definitivně uhasit. Skutečnost se však vyvinula jinak. Vedení strany rozšířilo prohlášení rozmnožené v tajné tiskárně, v němž se uvádí:

„Neuznáváme protiprávní rozpuštění naší strany, které bylo nařízeno po bezprecedentním porušení důvěry! Bezohledný zločin z 9. listopadu nás zavazuje k ještě ostřejšímu boji proti německým nepřátelským silám židovství a římského jezuitského řádu. Pokusům o potlačení celého německého hnutí za svobodu pomocí

brutálního teroru těchto dnů budeme čelit silou naší víry a všech našich organizací ve městech, na venkově i za hranicemi Říše! S neústupnou fanatickou věrností se držíme našeho němectví, našeho poslání a naší železnou vůlí zvítězit!“

Hitlerův proces

Kromě toho události z 9. listopadu v Bavorsku vzbudily pozornost německého lidu v celém říšském území. I v nejdlehlších oblastech si lidé všimli nového hnutí a jeho fanatických bojovníků. „Hitlerův proces“, který začal 26. února 1924 před lidovým soudem v Mnichově I a který celý národ očekával s živým zájmem, najednou osvětlil jak hanbu z listopadu 1918, tak zradu z listopadu 1923. Obhajoba Adolfa Hitlera znamenala silné obvinění a zároveň rozhodnou výzvu k boji proti vládnoucímu politickému systému. Všichni obžalovaní se otevřeně přiznávají k odpovědnosti za své činy. Chtějí se zasadit za myšlenku, aby nebyla zlomena. Vůči lidu a historii národa se cítí bez viny.

Závěrečné slovo Adolfa Hitlera

„Úcta k zákonu se postupně vytratila, protože zákon již nebyl totožný s morálkou. Dnešní zákonodárci vytvářejí zákony bez ohledu na etiku, morálku a slušnost. Má-li být zákon v Německu opět respektován, je nejprve nutné, aby se Říše dostala ze

svého velkého neštěstí. Teprve pak bude jednoho dne vytvořen jiný soud, teprve pak se vrátí úcta k zákonu, v den, kdy státní zástupce v soudní síni vstane a prohlásí: Obviňuji Eberta, Scheidemanna a jejich souputníky... Obviňuji je, protože zničili sedmdesátimilionový národ. Pokud se i malý velitel pevnosti, který navzdory nejtvrděšímu odporu pevnost vydá, postaví před válečný soud a obviní se z lehkomyšlného vydání pevnosti, bude obvinění znít proti těm, kteří obětovali Horní Slezsko, Porúří, Porýní a Falc, aniž by vyzvali k poslednímu odporu...

Od prvního dne jsem měl před očima něco tisíckrát důležitějšího než stát se ministrem. Chtěl jsem se stát ničitelem marxismu. Tento úkol splním, a až ho splním, bude pro mě titul ministra směšný. Když jsem poprvé stál před Wagnerovým hrobem, přetékal mi srdce pýchou, že zde spočívá muž, který odmítl, aby na jeho náhrobek bylo napsáno: Zde spočívá tajný rada, hudební ředitel, Jeho Excellence baron Richard von Wagner. Byl jsem hrdý na to, že tento muž a tolik dalších mužů německé historie se spokojili s tím, že zanechali potomkům své jméno, nikoli svůj titul. Ne z pokory jsem tehdy chtěl být „bubeníkem“; to je to nejvyšší, ostatní je maličkost...

Nyní musím reagovat na něco, co tvrdí žaloba: Jsme odsouzeni k trestu, protože počin selhal. Čin z 8. listopadu neselhal. Selhal by, kdyby přišla nějaká matka a řekla: Pane Hitlere, máte na svědomí i moje dítě. Ale mohu vás ujistit, že žádná matka nepřišla. Naopak. Přišlo tisíc dalších a přidalo se k nám. O mladých mužích, kteří padli, se jednou bude říkat, jak je napsáno na obelisku: ‚I oni zemřeli za osvobození otčiny.‘ To je viditelný znak úspěchu 8. listopadu, že v jeho důsledku se mládež zvedla jako přílivová vlna a spojila se. To je největší zisk 8. listopadu, že nevedl k depresi, ale přispěl k nejvyššímu nadšení národa. Věřím, že přijde hodina, kdy se masy, které dnes stojí na ulicích s naší vlajkou, spojí s těmi, kteří na nás 8. listopadu stříleli. Věřím, že krev nás nebude navždy rozdělovat. Když jsem se dozvěděl, že střílela zelená policie, měl jsem radostný pocit: alespoň to nebyla říšská armáda... ta je stále neporušená jako dřív. Jednou přijde hodina, kdy říšská armáda bude stát na naší straně, důstojníci i vojáci.

Armáda, kterou jsme vybudovali, roste každým dnem, každou hodinou rychleji. Právě v těchto dnech mám hrdou naději, že jednou přijde hodina, kdy se tyto divoké davy promění v prapory, prapory v pluky, pluky v divize, že stará kokarda bude

vytažena z bahna, že staré vlajky budou opět vlát vpředu, že pak přijde smíření při věčném posledním Božím soudu, ke kterému jsme ochotni se dostavit. Pak z našich kostí a z našich hrobů promluví hlas soudu, který je jediný oprávněn nad námi soudit. Neboť to nejste vy, pánové, kdo nad námi vynáší rozsudek, rozsudek vynáší věčný soud dějin, který se vyjádří k obvinění, které je proti nám vzneseno. Zním váš rozsudek, který vynesete. Ale ten soud se nás nebude ptát: Spáchali jste velezradu, nebo ne? Ten soud bude soudit nás, generálního intendanta staré armády, jeho důstojníky a vojáky, kteří jako Němci chtěli pro svůj národ a otčinu to nejlepší, kteří chtěli bojovat a zemřít. Ať nás tisíckrát shledáte vinnými, bohyně věčného soudu dějin s úsměvem roztrhá návrh státního zástupce a rozsudek soudu, protože nás osvobodí!“

Tento odkaz na hodinu konečného vykoupení znovu probudil národ. Mnozí, kteří dosud stáli stranou, poznali v Adolfu Hitlerovi jediného muže, který byl prodchnut nezkrotnou vírou v Německo a měl sílu ukázat cestu do budoucnosti.

Rozsudek

Rozsudek ze dne 1. dubna zní na 5 let vězení za velezradu. Téhož dne Adolf Hitler podruhé překročil

bránu pevnostních hradeb Landsbergu u Lechu. Tentokrát ne jako osoba ve vazbě, ne jako vyšetřovaný, ale jako odsouzený lidovým soudem. Rozhodnutí o přijetí zní následovně:

Rozsudek č. C 347 1/24

Státní zástupce u zemského soudu Mnichov I

Mnichov, 12. dubna 1924

Vedení věznice Landsberg u Lechu.

Věc: Výkon trestu pro Hitlera, Adolfa, za velezradu.

Rozhodnutí o přijetí.

Rozsudkem lidového soudu u krajského soudu v Mnichově I ze dne 1. dubna 1924 byl zatčený Hitler, Adolf, narozený 20. 4. 89 v Braunau (Horní Rakousko), pisatel, odsouzen za zločin velezrady k trestu odnětí svobody na pět let, z toho 4 měsíce a 2 týdny ve vazbě.

Osvědčení o výkonu rozsudku mám k dispozici. Žádám, aby byl odsouzený, jehož předání do věznice jsem dnes nařídil, přijat k výkonu trestu a aby mi bylo doručeno potvrzení o jeho předání.

Trest se počítá od 1. dubna 1924, 10:05 hodin.

Kopie rozsudku je přiložena.

Poznámka: Po odpykání další části trestu v délce 6 měsíců vězení byla odsouzenému nabídnuta podmínka pro zbytek trestu.

K. E. podepsán Dunkers.

Mein Kampf

Navzdory všemu je vůle Adolfa Hitlera nezkrotná a jeho víra v budoucnost a nesmrtelnost hnutí neotřesitelná. Je odhodlán již nyní pracovat s předstihem na opětovném vzestupu, a tak během svého vězení v pevnosti píše první díl své knihy „Mein Kampf“, která se stala pilířem pro pozdější budování hnutí a nacionálněsocialistického světonázoru. Ve druhém svazku svého díla na konci deváté kapitoly píše, že konec roku 1923, jakkoli se v daném okamžiku může jevit jako strašný, byl z vyššího pohledu nezbytný, protože vytvořil možnost jednoho dne znovu vybudovat to, co kdysi muselo být opuštěno. O deset let později napsal Adolf Hitler ve vzpomínce na listopad 1923: „Byla to tvrdá nutnost, která nás donutila jednat, a moudrá prozřetelnost, která nám tehdy odepřela úspěch.“ V těchto slovech hlubokého poznání vidíme na druhé straně základy pro nové uspořádání hnutí a cesty, kterými se nyní vydáme.

Jeho duch je svobodný!

I po odsouzení Adolfa Hitlera stáli jeho nejvěrnější spolubojovníci stejně jako dříve po boku Vůdce. Jak silné pouto k němu cítili i během jeho věznění ve věznici, dokládá dopis, který Adolfu Hitlerovi zaslali Němci z území za hranicemi Říše do věznice Landsberg. Zní takto:

„My, nacionální socialisté z Korutan, jsme pobouřeni hanbou, kterou na sebe nedávno vzaly německé úřady, když navzdory slavnostním ujištěním nadále upírají svobodu našemu milovanému Vůdci.

Prosíme Vás, abyste přijal ujištění o neochvějně věrnosti Vašich Korutanců, kteří nyní, navzdory všem silám, které se proti Vám spojily, nebudou odpočívat ani spát, dokud se nejjižnější země naší německé vlasti nestane baštou německého hnutí za svobodu.

Nepřátelé mohou držet tělo našeho milovaného Vůdce ve vězení, ale jeho duch je svobodný a žije v milionech lidí, kteří se v tiché odhodlanosti připravují na to, až budou rozbity okovy a nad osvobozenou vlastí vyjde slunce svobody.“

V německé věrnosti, nacionální socialisté
v Korutanech

Boj o moc

„Věčným bojem se lidstvo stalo velkým – věčným mírem zaniká.“

Adolf Hitler

Období zákazu

Uvěznění v pevnosti

Zatímco Adolf Hitler seděl za hradbami pevnosti v Landsbergu na Lechu, několik jeho věrných (Rosenberg, Amann a Drexler) tajně pokračovalo ve vedení strany. Také SA byla znovu obnovena a na sjezdu vůdců v Salzburgu bylo rozhodnuto o zavedení hnědé košile jako uniformy SA. Stávající zákaz strany a SA však další práci nesmírně ztěžoval. Strana jako taková se v té době rozpadla na jednotlivé frakce, protože jí chyběla vůdčí osobnost – Adolf Hitler. Každá z nových dílčích organizací se považovala za jediného dědice NSDAP.

Volby do Říšského sněmu v roce 1924

Vzhledem k blížícím se volbám do Říšského sněmu se přesto podařilo jednotlivé skupiny znovu sjednotit do „národního bloku“, jehož součástí se stala i „Velkoněmecké národní společenství“, tehdejší krycí organizace NSDAP, jako největší národní skupina. Tento

blok však nebyl dlouhodobě udržitelný, protože vlastní zájmy jednotlivých členů se stále více dostávaly do popředí. Od voleb do Říšského sněmu 4. května 1924 do dalších voleb 7. prosince 1924 ztratili nacionální socialisté 5 křesel, tj. polovinu svých mandátů. Neúspěch povstání nezůstal bez následků. Nyní se opět ukázalo, jak jsou lidé nestálí. Mnozí byli zklamáni negativním výsledkem 9. listopadu a otočili se k straně zády.

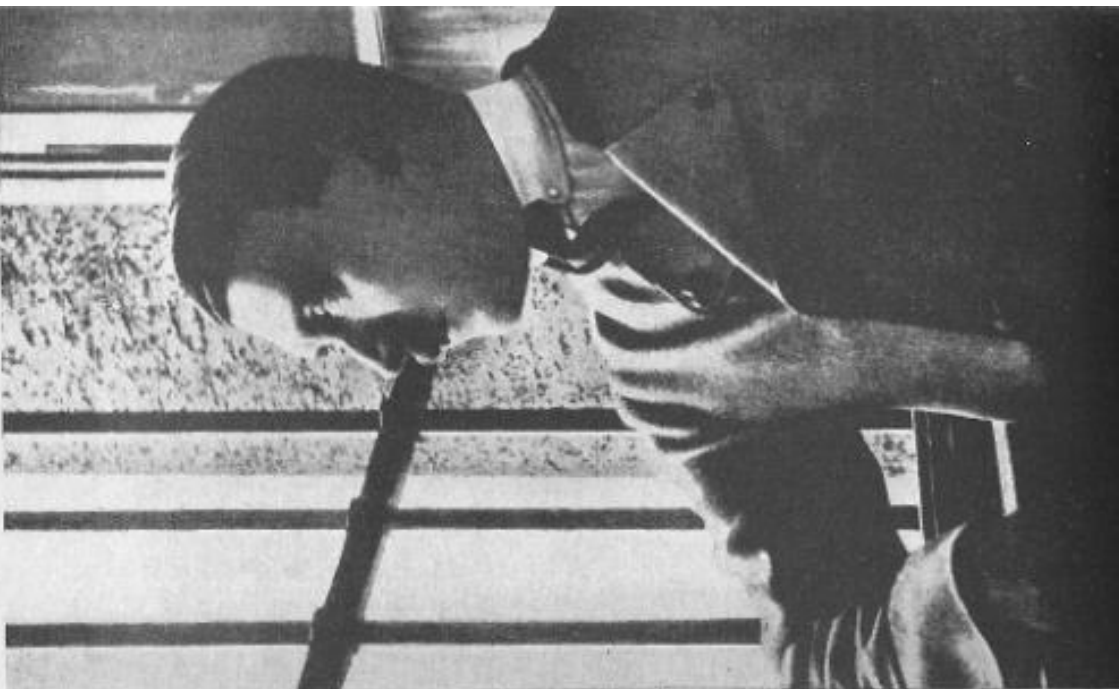
Jiní, u nichž po povstání a Hitlerově procesu spontánně vzplanulo nadšení pro nacionálněsocialistickou ideu, postrádali víru v budoucnost a konečné vítězství hnutí. Nyní, když Adolf Hitler navenek podlehl, mnozí už nechtěli o nacionálním socialismu nic vědět. Jen málokdo měl odvahu následovat Vůdce za všech okolností, ať se stane cokoli. Právě těmto několika nositelům pochodně však vděčíme za to, že nacionálněsocialistická ideologie tyto krizové dny úspěšně překonala.

Místo zakázané SA byla v této době vytvořena takzvaná Frontbann jako nadstranická organizace, která měla sloužit jako vojensky orientovaná opora pro celonárodní hnutí.

Nummer 15 Pfennig
ROSSDEUTSCHE ZEITUNG
 61. Ausgabe: 1. Oktober / Mittwoch, 2. Okt. 1924
 Tageszeitung für nationale und soziale Politik und Wirtschaft

**Aus der Arbeit
 der jüdisch-marxist. Landesverbände**

Veranstaltung 1915 Gedenkfeier der Arbeiter
 in der Kreuzbräu, München

Exhemalige Nationalsozial. Deutsche Arbeiter Partei
München-Süd

Eintrittskarte № 426 *

zu der am Samstag, den 12. Juli 1924 im großen
 Saale des Kreuzbräu, Brunnstraße 7 stattfindenden
Mohlätigkeitsveranstaltung
 für die Hinterbliebenen der Gefallenen
 und Verwundeten vom 9. November 1923

Beginn abends 8 Uhr Eintritt inkl. Steuer Mk. 1.50

Der Reinertrag wird unserem Führer Adolf Hitler zur gefl. Weitergabe überwie-

Začít od začátku

„Každý slaboch dokáže snášet vítězství, ale jen silní dokážou snášet rány osudu! Osud však uděluje nejvyšší cenu pouze těm, kteří dokážou čelit ranám osudu.“

Adolf Hitler

Hromada trosek

Když byl Adolf Hitler 19. prosince 1924 propuštěn z vězení na podmínku, našel svou kdysi vzkvétající stranu v troskách. Každá z nacionalistických frakcí počítala s tím, že se k ní Adolf Hitler připojí. Stalo se však jinak. Vůdce byl odhodlán neuznat žádnou ze stávajících skupin, ale znovu obnovit původní stranu, protože v tomto kroku viděl zároveň proces očištění. Mnoho jeho věrných se přihlásilo k nové NSDAP a jejímu vůdci. Všichni ti, kteří sledovali vlastní nebo čistě stranické zájmy, však zůstali stranou. Tak se oddělilo zrno od plev.

Nyní se opět ukázalo, kdo bezpodmínečně následoval Vůdce. Výběr těch, kteří byli nacionálními socialisty z nejhlubšího přesvědčení, byl nesmírně důležitý s ohledem na výkony a oběti, které budou v následujících letech vyžadovány od členů strany. Všichni nerozhodní byli tak od začátku vyloučeni. Malá skupina

aktivních bojovníků, kteří byli připraveni dát za tuto myšlenku vše, byla lepší než velká masa stoupenců a přívrženců.

„Národy netvoří miliony lidí, ale lidé, kteří si uvědomují úkol národa a jsou proto schopni vystoupit před zástupy a učinit z nich účinnou sílu.“ (Paul de Lagarde.)

Podruhé NSDAP

Adolf Hitler se tak s obrovskou energií pustil do obnovy nacionálněsocialistického hnutí. Neúspěch 9. listopadu a více než roční vězení v pevnosti mu nemohly vzít víru v konečné vítězství nacionálněsocialistické ideje pro blaho Německa.

„Bylo to Německo milionů statečných mušketýrů a granátníků, milionů statečných žen, které hladověly během války a kteří všichni společně čtyři a půl roku statečně a věrně bránili svou vlast, v co mladé hnutí věřilo.“ (Adolf Hitler.)

Měsíce rozjímání a sebereflexe vedly k přesvědčení, že osud Německa se naplní nikoli silou, ale pouze legální cestou.

Znovuzaložení NSDAP

Po vydání vyhlášky o „Základních směrnících pro reorganizaci Nacionálněsocialistické německé strany

práce“ v obnoveném vydání Völkischer Beobachter v němž bylo uznání legality povýšeno na zásadu pro budoucí práci, promluvil Adolf Hitler 27. února 1925 v Bürgerbräukellerin Mnichově, historickém místě, odkud v roce 1923 vzešlo povstání, poprvé po propuštění z vězení na téma: „Budoucnost Německa a naše hnutí“.

Nyní konečně opět zářily červené plakáty NSDAP na mnichovských sloupcích. Abychom pochopili, jak velký historický význam mělo toto znovuzaložení strany, musíme si znovu připomenout tehdejší dobu. Ještě rok předtím byly vládní budovy v Mnichově obklopeny ostnatým drátem. Před nimi stály těžce ozbrojené stráže a hlídaly bezpečnost vystrašené vlády. A Adolf Hitler již znovu vyzval své bývalé spolubojovníky, aby se připojili k nově založené NSDAP. A tato výzva nezůstala bez odezvy.

Vzhledem k jasnému cíli dalšího postupu se rozpadly neshody a spory mezi jednotlivými vůdci, které se v uplynulém roce zákazu rozšířily. Většina členů strany se opět bezpodmínečně postavila za Adolfa Hitlera jako jeho stoupenci. Großdeutsche Volksgemeinschaft (Velkoněmecké národní společenství) a Völkischer Block (Národovecký blok) se samy rozpustily a své členy převedly do řad nově vzniklé NSDAP. Navzdory přísné

zákonnosti vnímala bavorská vláda v obnovení strany ohrožení dalšího trvání svého systému.

Zákazy projevů

Z tohoto důvodu vydala proti Adolfu Hitlerovi po jeho prvním projevu po propuštění zákaz vystupování v Bavorsku s falešným odůvodněním, že jeho projevy ohrožují cestovní ruch v Bavorsku. Vlády ostatních německých zemí se k tomuto svévolnému kroku připojily, s výjimkou Württemberska, Durynska, Brunšviku a Meklenburska-Schwerinu.

Tento zákaz však nedokázal vážně zastavit rozvoj hnutí. Byla sice zbavena možnosti šířit slova Vůdce po celé zemi, ale jeho revoluční duch a nezdolná vůle působily v hnutí a hořely v jeho aktivních bojovnicích, kteří i nadále šířili jeho myšlenky mezi veřejností. Rychlý postup byl sice zpomalen, ale na druhou stranu to povzbudilo členy strany k vášnivému boji.

Volby prezidenta Říše v roce 1925

Když se po smrti sociálně demokratického prezidenta republiky Friedricha Eberta přistoupilo k novým volbám říšského prezidenta, od založení nové strany uplynulo teprve několik týdnů. K NSDAP tehdy patřilo jen několik mužů ze všech vrstev obyvatelstva, kteří však byli ochotni bez ohledu na sebe samé hájit

Adolfa Hitlera a jeho cíle. Je však samozřejmé, že hnutí ještě nemohlo samo rozhodujícím způsobem zasáhnout do volební kampaně. Nacionální socialisté proto dali svůj hlas kandidátovi Ludendorffovi a ve druhém kole voleb veliteli velké války Hindenburgovi. S 14,7 miliony hlasů proti 13,8 milionům hlasů pro kandidáta středu Marxe, podporovaného demokraty a sociálně demokraty, byl Hindenburg zvolen říšským prezidentem.

Již podruhé NSDAP

Obrovské potíže

Strana pokračovala ve své reklamní kampani a organizačním budování i po volbách. Muži, kteří vyrostli z řad hnutí, se postavili za Adolfa Hitlera jako řečníci. Spěchali z města do města, z vesnice do vesnice a zastupovali politickou myšlenku. Svým vnitřním nadšením strhli masy. Byli to nepohodlní, zesměšňovaní a pronásledovaní, ale houževnatí a odolní lidé, kteří po 99 porážkách přesto vybojovali sté vítězství.

Je třeba znovu a znovu zdůrazňovat, že obnova hnutí byla nesmírně obtížná a většině Němců se jevila jako nesmyslná a beznadějná. Vše, co se dříve vybudovalo v nepopsatelné drobné práci, bylo zničeno. Znamenalo to tedy začít znovu od začátku.

SA Po novém založení

K tomu se přidalo, že dodržováním zásady legality se cíl vzdálil. Navíc se v souvislosti s SA jakožto součástí hnutí objevily vnitřní neshody a potíže. Podle vůle Vůdce se měla i SA vrátit k tomu, čím původně byla: k jednotce NSDAP pro ochranu sálů a propagandu, jejíž jedinou zbraní je nacionálněsocialistický světónázor a vojenská disciplína.

Stejně jako v počátcích měla SA i nyní být opět bojovým společenstvím odhodlaným k nejkrajnějším činům, neochvějně přesvědčeným zastáncem nacionálněsocialistické idey. Dosavadní vůdce SA a Frontbannu, který chtěl SA udržet jako nadstranickou ozbrojenou organizaci, v květnu 1925 odstoupil ze své vedoucí funkce. Nové jednotky SA, které vznikly v následujícím období, proto neměly centrální vedení. Podléhaly příslušnému gauleiterovi.

Schutzstaffel

Jako centrálně řízená struktura NSDAP byla na jaře 1925 pod vedením Julia Schrecka vytvořena Schutzstaffel (SS) jako ochranná jednotka vůdců a řečníků. Stejně jako původně ve Stabswache a Stoßtrupp Hitler byli pro tento účel vybráni nejspolehlivější členové strany, kteří již dříve prošli zkouškou bezohledným a bezpodmínečným nasazením. Jejich počet byl záměrně udržován na nízké úrovni, aby byla zajištěna jejich spolehlivost a účinnost. Zásada Adolfa Hitlera byla a dodnes je: „Síla nespočívá v počtu, ale v čistotě vůle přinášet oběti.“ Uniforma SS byla v podstatě stejná jako uniforma úderného Stoßtrupp Hitler: černá čepice s lebkou a černě lemovaná náramenní páska s hákovým křížem. Místo uniformy a větrovky se nyní nosila hnědá košile s černou kravatou.

S důvěrou, která byla v té době vložena do SS, se tato organizace v pozdějších krizových dobách opakovaně ospravedlnila svou neochvějnou věrností Vůdci.

Všechny tyto vnitřní spory ve straně měly celkově vzato na hnutí nulový dopad, protože Adolf Hitler držel otěže pevně v rukou.

Měl už jen jeden cíl: Německo! „Národ je něco mocnějšího než postavení, původ, třída a povolání.“ (Adolf Hitler.)

27 117 členů

K dosažení tohoto ambiciózního cíle byla strana postupně a podle plánu budována ve všech částech Německa. I když úspěchy přicházely jen pomalu, nacionální socialisté pracovali s vytrvalou houževnatostí. Za 12 měsíců se konalo přes 2300 shromáždění a asi 3500 přednášek, kromě toho bylo rozdáno několik milionů letáků. Na konci roku 1925 existovalo kromě ústředí v Mnichově/Horním Bavorsku již 23 okresů v Říši s celkem 27 117 členy. Skutečně velká roční sklizeň, uvážíme-li, že to vše bylo vytvořeno podruhé z ničeho během jednoho roku. Vytvořeno jen proto, že Vůdce vtloukal svým bojovníkům do hlavy svou neotřesitelnou víru v Německo a svou neochvějnou vůli k vítězství.

Ist gleich an mein Herz, um die Kraft der Person
und die Wirklichkeit nicht der Meinung!

Karl Kell

Freitag den 28. Nov. 1916

Hákový kříž nad Výmarem

27 000 členů rozptýlených po celé Říši však znamená, že na město s 20 000 obyvateli připadá pouze asi devět členů strany. Nebyli tito nemnozí nacionální socialisté zcela šílení fantasté, kteří sledovali nedosažitelné cíle? A

přesto! Vydrželi, vždy s pohledem upřeným na svého Vůdce, který jim šel příkladem.

Cíl boje

I když následující roky byly stále věnovány především rozvoji strany a jejímu vnitřnímu růstu, politická linie a cíl byly všem jasné. Navenek byla práce ve znamení neomezeného boje proti politickému systému a jeho politice porozumění. „Versailleská smlouva nemohla být odstraněna pokorou nebo podrobením, ale sebereflexí, silou německého národa!“ (Adolf Hitler.)

Vnitřně se boj vedl proti marxismu a tím i za získání politické moci jako předpokladu pro vedení německého osvobozenického boje.

Druhý sjezd strany ve Výmaru

Druhý sjezd strany, který se konal na začátku července 1926 v durynském městě Výmar kvůli zákazu projevů ve většině německých zemí, dokázal německé veřejnosti, že nacionálněsocialistické hnutí navzdory všem šikanám ve všech regionech znovu povstalo v nečekané velikosti. Před svým Vůdcem Adolfem Hitlerem pochodovalo 12 000 aktivistů hnutí, mezi nimiž byly poprvé i oddíly Schutzstaffel. List „Völkischer Beobachter“ tehdy napsal: „Výmar pod znamením budoucí říšské vlajky!“

Celý svět se tomuto troufalému tvrzení vysmál. Nacionální socialisté však věděli, že sice předkládají pro danou dobu odvážné teze, ale že se jednoho dne určitě naplní. Byli totiž přesvědčeni, že den osvobození od jha vládnoucího politického systému musí jednou přijít. Otázku kdy však v té době nikdo nedokázal zodpovědět.

Blutfahne

V těch památných dnech sjezdu ve Výmaru předal Vůdce zkrvavenou vlajku (Blutfahne) z 9. listopadu 1923 do věrné úschovy Schutzstaffel.

Boj o Berlín

Zkušenosti ze stranického sjezdu dodaly všem členům strany novou sílu pro velké úkoly budoucnosti. Ve Výmaru bylo mimo jiné přijato rozhodnutí rozšířit stranu v hlavním městě Říše ve větším měřítku. Tak například Dr. Goebbels, který se již proslavil svou prací a úspěchy v okrese Porýní, zahájil na podzim 1926 s 300 spolustraníky „boj proti rudému Berlínu“. Na sérii masových shromáždění, která se konala v krátkých intervalech, Dr. Goebbels s kousavou ironií pranýřoval „systémové papaláše“. Odhalil korupci, bahno a kulturní úpadek během marxistické éry.

Rudé šílenství v berlínském Lustgartenu; podněcování,
zrada, svádění

Situaci v Berlíně v době vlády systému popsal Dr. Goebbels mimo jiné v článku v časopise „Angriff“ z 23. ledna 1928 takto:

„To je Berlínské W! Kamenné srdce tohoto města. Zde, v zákoutích a koutech kaváren, v kabaretu a barech, v sovětských divadlech a beletristických salonech, se schází duchovno asfaltové demokracie. Zde, právě zde, se tvoří politika 60 milionů pracovitých Němců. Zde se dávají a získávají nejnovější tipy z burzy a divadel. Tady se tlačí do politiky, obrazů, kurzů, akcí, lásky, filmu. Divadla, vlády, sociálního zabezpečení. Památní kostel nikdy nestojí osamocen. Ze dne plynule přechází do noci a noc se stává dnem, aniž by kolem něj na okamžik nastalo velké ticho. Každý týden se mezi těmi, kteří sestupují dolů, objeví nějaký nový, který svými ústy strhává z nebe třpytivé hvězdy, je aplaudován a oslavován bestiálním publikem, píše se o něm v novinách, je to muž budoucnosti, le dernier cri, a pak opět mizí v noci.

Věčné opakování hniloby a rozkladu. Nedostatek geniality a skutečné tvůrčí síly, vnitřní prázdnota a beznaděj, přikryté falešným leskem ducha doby, který upadl do nejodpornější zdánlivé kultury: to je to, co se děje kolem Památního kostela. Člověk by si

tak rád myslel, že je to elita národa, která na Tauentzienu krade milému Bohu den a noc. Je to jen Izraelita. Tato prohnílá chátra se chová jako jeunesse dorée, ale její nalepené ponim, rozpoznatelné pro každého, kdo ví, prozrazuje, že je to jen jeunesse isidorée. Zde je německý národ cizí a zbytečný...

Berlínské W je hnisavý vřed na tomto obrovském městě pracovitosti a čilosti. To, co vydělají na severu, utratí na západě. Čtyři miliony lidí vytvářejí v této kamenné poušti život a chléb, a nad nimi sedí několik set tisíc lenochů, kteří promrhávají jejich pracovitost a mění ji v hřích, neřesti a hnilobu.

Kurfürstendamm hlasitě křičí, když někdo šlápne na kuří oko jednomu z těchto krvežíznivců; pak je lidstvo v nebezpečí. Tam se nedá snést, když je to někdo z branže. A s úsměvem se pohřbívá celý národ.

To není skutečný Berlín. Ten sedí jinde a čeká, doufá a bojuje. Začíná rozpoznávat Jidáše, který prodává a smlouvá o našem lidu za 30 stříbrných.

Sportpalast a Lustgarten – dvě berlínská bojiště

Dobyvatel Berlína

Ten druhý Berlín číhá, připravený k útoku. Několik tisíc lidí pracuje dnem i nocí, aby ten den konečně nastal. A ten den zničí místo hniloby kolem Pamětního kostela, přetvoří ho a znovu začlení do vzkříšeného národa.

Den soudu! Bude to den svobody!“

„Bijte fašisty...“

Teror

Tento druhý Berlín, o kterém hovoří Dr. Goebbels, bylo třeba zmobilizovat pro tuto myšlenku a získat pro hnutí. Odpůrci reagovali na propagandistickou kampaň NSDAP. Berlín terorizovali. Následovaly bitvy v sálech a na ulicích. „Berlín zůstane rudý!“ volali marxisté do světa. Uvědomili si však, že v nacionálních socialistech mají protivníka, který je světonázorově převyšuje a který je navíc pevně odhodlán neustoupit ani o píd' ze svých požadavků a nevzdat se. Všude v Říši byla pod ochranou vládního systému a policie rozpoutána masivní kampaň proti stoupencům nacionálněsocialistického hnutí. „Bijte fašisty, kdekoli je potkáte!“ To bylo heslo komuny. Stovky statečných a nevinných bojovníků se staly obětí tohoto teroru, který zuřil všude na ulicích a na shromážděních.

Tisíce obětavých mužů nastoupily na jejich místo. Všude, kde byli vyzváni k boji, postavili se ve službě ideálu. Násilí stálo proti násilí. Strana jako hnutí přesto dodržovala princip legality. Oponenti nebyli schopni zabránit tomu, aby se nacionálněsocialistické probuzení ve větší míře rozšířilo i do severního Německa. Od voleb k volbám zvyšovala NSDAP ve všech regionech počet svých hlasů a upevňovala tak svou opoziční pozici v parlamentech. Bojovalo se o každého jednotlivce. Nyní bylo třeba informovat všechny vrstvy a stavy obyvatelstva, bez ohledu na jejich původ, o záměrech nacionálněsocialistického hnutí a vnitřně přesvědčit masy o správnosti nového světonázoru. Lidé museli být pro tuto myšlenku získáni. „Nepředáváme mandáty, ale světonázor.“ (Adolf Hitler.)

Studentský spolek a Hitlerjugend

Jen tak bylo možné sjednotit členy strany do neotřesitelného bloku odporu, který v budoucnu čelil všem vnějším událostem. Tak vznikl již v roce 1926 Nacionálněsocialistický studentský spolek a Hitlerjugend jako organizace NSDAP. Budoucnost patří jen těm, kteří mají na své straně mládež!

Provokace a odpověď

Proti romantickému hnutí mládeže z Hohen Meißner (1913) se nyní postavila mládež, která si dala za cíl boj za vítězství nacionalismu a socialismu. Vědomě se vzdálila od bludu rovnostářství a uznala rozvrstvení obyvatelstva podle jejich výkonných schopností. Přesto buržoazie a proletariát, studenti a pracující nejsou a nikdy se nesmí stát věčnými protiklady. Všichni jsou nezbytnými články zdravého organismu státu, za jehož existenci musí společně bojovat, každý s maximálním nasazením svých schopností. „V budoucnu bude existovat pouze jedna šlechta, šlechta práce!“ (Adolf Hitler.) To byla

socialistická doktrína, která byla postavena proti marxistickému třídnímu boji.

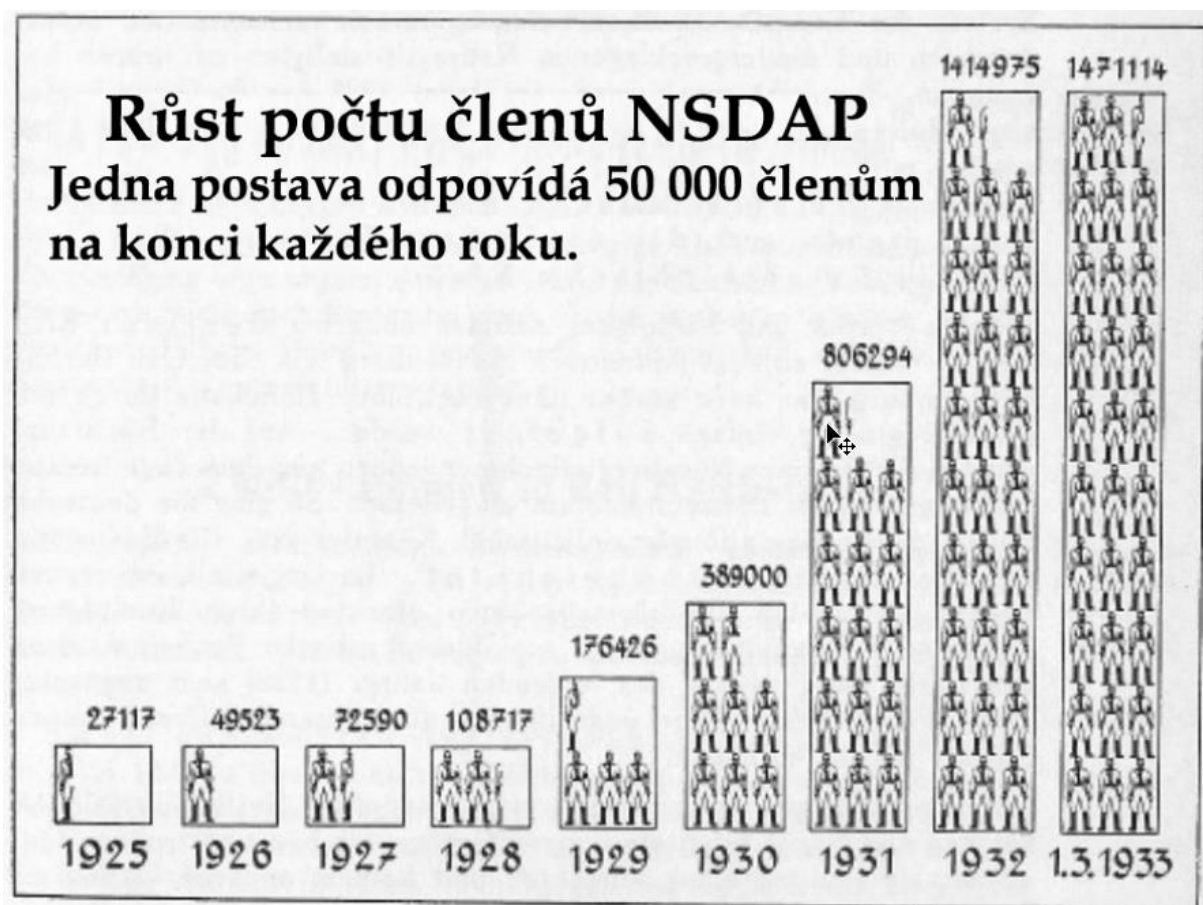
Silnější než kdy jindy!

Hnutí rostlo a nacistické ideologie se prohlubovaly. Když Adolf Hitler v listopadu 1926 dokončil druhý svazek svého díla „Mein Kampf“, mohl v závěrečném slově opět napsat: „Dnes... stojí NSDAP opět svobodně před námi v celé Říši, silnější a vnitřně pevnější než kdykoli předtím.“

50 000 členů strany

Adolf Hitler vstoupil do roku 1927 s přibližně 50 000 nacionálními socialisty. V této době byly položeny další základy pro vznik nacionálněsocialistické Velkoněmecké říše. Když byl zrušen zákaz projevů, nejprve v Sasku a Bavorsku, mohl se Vůdce po letech nuceného mlčení plně zasadit za svobodu celého národa. Týden co týden nyní hovořil na dvou nebo třech shromážděních, aby znovu a znovu představoval své velké cíle. Ačkoli velká část národa byla v důsledku agitace nejrůznějších stran více či méně lhostejná k politickému dění, Vůdce přesto získal pro své hnutí nové bojovníky, a to právě ty nejaktivnější síly národa. Těmto spoluobčanům volá:

„Nepředstupujeme před vás se sliby, nepřinášíme vám nic jiného než boj a tím život, nic víc!“

Boj na život a na smrt

Vláda gumových obušků

Tento boj měli brzy poznat i nacionální socialisté. Počet marxistických útoků již stoupá do stovek, nacionální socialisté opět krvácí na ulicích za svůj národ. Ale rudý vražedný systém ještě není tak rozvinutý jako v pozdějších letech. Objevují se také první předzvěsti demokratického vládního teroru. Gumové obušky systémové policie začínají vládnout. Znovu jsou nespočetní nacionální socialisté neprávem uvězněni. Brzy však i systém pocítí bojovnost těchto uvězněných,

pomlouvaných, utlačovaných a ponížených nacionálních socialistů.

Třetí sjezd strany v Norimberku

V roce 1927 se poprvé konal sjezd strany ve starém říšském městě Norimberku. Vůdce konečně mohl opět promluvit k armádě svých stoupenců, která se rozrostla na 30 000 mužů, a udělit SA dvanáct nových praporů, mezi nimiž byl i první prapor „Vídeň“ pro rakouskou SA.

Navzdory zákazu není mrtvé!

Navzdory zákazu a pronásledování se berlínští členové SA a SS také zúčastnili pochodu v Norimberku. Okres Berlín-Brandenburg byl krátce předtím bez právního základu jednoduše rozpuštěn vládou systému. Na zpáteční cestě však byli berlínští účastníci pochodu v Norimberku zatčeni ve vlaku a odvezeni na policejní ředitelství. Takto postupovala německá policie proti nacionálněsocialistickým bojovníkům. Hnutí však „navzdory zákazu nebylo mrtvé“. Naopak, opakované pokusy o svévolná opatření nesmírně posílily jeho bojového ducha. Tak musel i sociálnědemokratický policejní prezident Berlína na jaře následujícího roku (1928) pod neustále rostoucím tlakem svých odpůrců zrušit svůj nezákonný zákaz strany.

Dnes lze správně posoudit, proč nacionální socialisté pracovali dnem i nocí, pochodovali, agitovali a bubnovali, proč se po léta namáhali a neměli v hlavě nic jiného než jedinou myšlenku: Musíme vytvořit novou Říši.

Navzdory zákazu v Norimberku

72 000 členů

S 72 000 nacionálními socialisty vstoupilo hnutí do roku 1928. Nezadržitelně rostla nezaměstnanost, zvyšoval se počet bankrotů, přibývalo nouze. Celý německý národ nevyhnutelně směřoval k bolševismu. Adolf Hitler však v této době, kdy by vlastně bylo na místě jen bezmezné zoufalství, odradil německé

spoluobčany od toho, aby se vrhli do náruče bolševismu. V té době bylo ve straně a jejích organizacích většinou tichou a pečlivou prací dosaženo neuvěřitelných výsledků.

Dvanáct vstupuje do Říšského sněmu

Volby do Říšského sněmu v roce 1928

Pozdější volby do Říšského sněmu potvrdily slova Dr. Goebbelse zveřejněná v „Angriffu“, prvním nacionálněsocialistickém berlínském deníku: „Zákazy mohou zničit pouze slabé strany. Silná hnutí tím naopak posílí svou moc!“

12 proti 479

V květnu 1928 vstoupilo do německého Říšského sněmu dvanáct nacionálněsocialistických poslanců. Německá lidová strana svobody nezískala žádný mandát a němečtí nacionalisté již zasedali v předchozím kabinetu kancléře Marxe ze strany Centrum. Tím již tiše vzdali svůj boj proti republikánskému systému. Nacionální socialisté tak byli jedinou pravicovou opoziční stranou v říšském sněmu. Navzdory své menšině – 12 proti 479 – a navzdory posměchu nepřátelského tisku však nekompromisně hájili svůj radikální odpor proti židovsko-demokratickému systému. Stejná situace panovala i ve vládách jednotlivých spolkových zemí.

Pro hnutí to však byly pouze částečné úspěchy na cestě, kterou jasně vytyčil Vůdce. S tím se nemohlo spokojit. Boj se totiž nevedl o početní převahu v parlamentu, ale o absolutní moc, tj. o vedení státu.

Boj tedy pokračoval neúprosně dál. Vedle předních propagandistů hnutí stáli nesčetní muži, kteří po celodenní tvrdé práci v náročném, tichém a pečlivém úsilí a s naprostým nasazením šířili tuto myšlenku dál. S vlajícími vlajkami s hákovým křížem a za zvuků bojových písní pochodovaly úderné kolony SA ulicemi, vždy připraveny postavit se pěstmi proti rudé chátře. Tito muži snášeli vše, co jim bylo ukládáno nenávisťnými a závistivými protivníky:

Boj, pronásledování, ztráta postavení. Útrapy a sociální bída jejich rodiny. Byli terčem posměchu a výsměchu a byli vyhnáni z občanské společnosti. Sílu snášet všechny tyto oběti jim dal Vůdce jako jejich bojovník v pravém slova smyslu. Stejně jako on i oni pevně věřili, že osud neupře úspěch takovému „svatému hnutí“, jehož jediným ideálem bylo zajistit Německu lepší budoucnost.

Proces růstu a očisty NSDAP pokračoval nezadržitelně vpřed. V červnu 1929 dosáhli nacionální socialisté v městské radě v Coburgu, kde byl v počátcích hnutí potlačen rudý teror, poprvé absolutní většiny v

parlamentu s 13 křesly. Na konci téhož roku obsadili nacionální socialisté obě starostenské funkce.

Čtvrtý sjezd strany v Norimberku

Čtvrtý sjezd strany v srpnu 1929 v Norimberku se stal opět zdrojem síly pro nacionálněsocialistické bojovníky. Více než sto tisíc členů strany se sjelo ze všech německých krajů ve 170 zvláštních vlacích, aby osobně viděli Vůdce a přijali pokyny pro budoucí práci.

Proti Youngovu plánu

V následujících měsících se NSDAP společně se Stahlhelm a Deutschnationalen bezohledně zasadily o národní referendum proti Youngovu plánu, který stanovil, že Německo musí v 59 ročních splátkách (od roku 1929 do roku 1988) zaplatit celkem přibližně 117 miliard marek. To je ročně 2 miliardy 172 milionů a 960 tisíc marek! A tento tribut měli platit ještě vnuci naší generace. Všichni měli být tedy bez viny odsouzeni k otroctví nepřátelských mocností. To však tehdejší německou vládu v jejím krátkém trvání vůbec nezajímalo.

Dluh Německé říše již tak vzrostl na 23,1 miliardy marek, což znamenalo roční úrokovou zátěž ve výši přibližně 2 miliardy. K tomu se přidaly ještě 2,5 miliardy marek válečných reparací, takže každoročně bylo třeba zaplatit zahraničí 4,5 miliardy marek. K tomu se nyní

mělo znovu převzít více než 2 miliardy marek ročně jako finanční závazek z Youngova plánu.

Norimberk 1929

Proti tomu se s železnou odhodlaností postavila národní opozice pod propagandistickým vedením NSDAP.

Požadavky, které byly zakotveny v takzvaném „zákoně o svobodě“, spočívaly v tom, „že říšská vláda musí usilovat o to, aby bylo formálně zrušeno uznání válečné viny... podle Versailleské smlouvy. Dále musí usilovat o to, aby okupovaná území byla neprodleně a bezpodmínečně... uvolněna... Vůči zahraničním mocnostem nesmějí být přijímány nové závazky, které se zakládají na uznání válečné viny... Říšský kancléř a říšský

ministr, kteří v rozporu s tímto ustanovením podepíší smlouvy se zahraničními mocnostmi, podléhají trestům stanoveným v § 92 č. 3 trestního zákoníku (trest odnětí svobody na dobu nejméně 3 let), pokud úmyslně provedou státní úkon s jinými vládami ke škodě své strany.“

V tomto návrhu zákona ožil Clausewitzův výrok: „Běda národu, který na sebe bere hanbu zneuctění a otroctví, neboť je lepší, když národ čestně zahyne!“

120 000 Němců nyní bojovalo za Adolfa Hitlera. Všichni věděli, že je lež, když se na straně demokratické vlády hovořilo o finančním snížení tributů. Věděli, že ve skutečnosti se jak celková částka platby, tak počet let, během nichž měl německý národ otročit, ve srovnání s Dawesovým plánem výrazně zvýšily. Obvinili vládu a většinu v říšském sněmu, která ji podporovala, z dokonané velezrady. Popřeli této vládě právo prodávat ještě nenarozené děti našich dětí a samotné děti jako tributní otroky mezinárodnímu židovskému vysokému finančnímu sektoru.

Proti Youngovu plánu a věčnému otroctví

Diktatura demokratů

Většina obyvatelstva však byla stále pod silným vlivem židovského tisku. I když se 10 % všech oprávněných voličů v referendu vyslovalo pro zákon proti zotročení Německa, byl tento zákon přesto zamítnut říšským sněmem. Systémová vláda dokázala pod hrozbou trestních opatření zabránit úředníkům a státním zaměstnancům zúčastnit se referenda, ačkoli podle ústavy měl každý volebně oprávněný Němec právo hlasovat.

To byla demokracie v plném rozkvětu. I středové strany a Centrum, jako zástupci katolické církve, se postavily na stranu sociálních demokratů. A nejen to, vedli doslova zločinnou kampaň proti probouzejícímu se nacionálnímu socialismu, v němž viděli svého smrtelného nepřítele. 19. září 1929 napsal Alfred Rosenberg ve „Völkischer Beobachter“ mimo jiné: „Bavorská lidová strana se při hanobení národního hnutí ukázala být ještě podlejší než sociální demokraté a mnozí ‚zbožní‘ se nezdráhali mobilizovat dokonce i faráře, aby proti nám na venkově vedli konfesionální kampaň.“ Ultramontánní křesťanství oddané Římu tedy v té době nepodniklo nic proti zotročení Německa.

Výmarská republika v defenzivě

Navzdory neúspěchu znamenala tato akce úspěch pro NSDAP. Poprvé byla výmarská demokracie zatlačena do defenzivy.

Youngovo neštěstí

12. března 1930 byl v Říšském sněmu 266 hlasy proti 193 hlasům přijat Youngův plán v plném rozsahu a o den později byl podepsán říšským prezidentem. Na jedné straně se chtělo Německo osvobodit od cizí nadvlády, na druhé straně se však národ a stát vydaly napospas úplnému zotročení. A nestyděli se ani mluvit o „politických úspěších vlády“. Jedna rána se zahojila a jiné hnisavé vředy se otevřely. Hospodářská krize, kterou předvídali nacionální socialisté, se v dohledné době nevyhnutelně dostavila a dále se zhoršovala.

Produkce německého průmyslu se během jednoho roku snížila o třetinu. Následkem toho došlo k výlukám a zkrácení pracovní doby. Počet nezaměstnaných dosáhl 3 milionů, ekonomická nouze se neustále zhoršovala. Stále větší masy lidí upadaly do chudoby. Deficit státního rozpočtu dosáhl miliard. Místo slíbeného snížení daní se finanční šrouby utahovaly stále pevněji.

Smrt rolníků

Německý rolník nemohl kvůli nedostatečnému odbytu svých produktů již dál hospodařit na své půdě. V

posledních chvílích života a posledních silách mu židovští obchodníci svázali ruce. Tak v roce 1930 padlo za oběť nucené dražbě 4350 zemědělských podniků s 129 000 hektary půdy.

Hospodářská nouze

Hospodářská nouze

Insolvency

Ve svém zoufalém boji o holé přežití se němečtí rolníci jako kdysi shromáždili kolem černé vlajky, aby bránili svá práva. NSDAP si uvědomila, že se jedná o

jeden z nejdůležitějších pilířů národa. Pod vedením diplomovaného agronoma Walthera Darrého bylo rolnictvo v rámci NSDAP přebudováno. Velké masy se hlásily k hákovému kříži, starému symbolu spásy.

Útok na banky

Zákaz nošení uniformy

Vlády reagovaly zákazem nošení uniforem. Formace pochodovaly v bílých košilích, ale i ty jim policie často strhávala z těla. Policie se všude podílela na začínajících represích proti NSDAP. Gumové obušky zuřily na ulicích a na shromážděních. Policisté jako vykonavatelé mezinárodního velkého kapitálu zasahovali proti nacionálním socialistům, kteří na ulicích vyjadřovali své

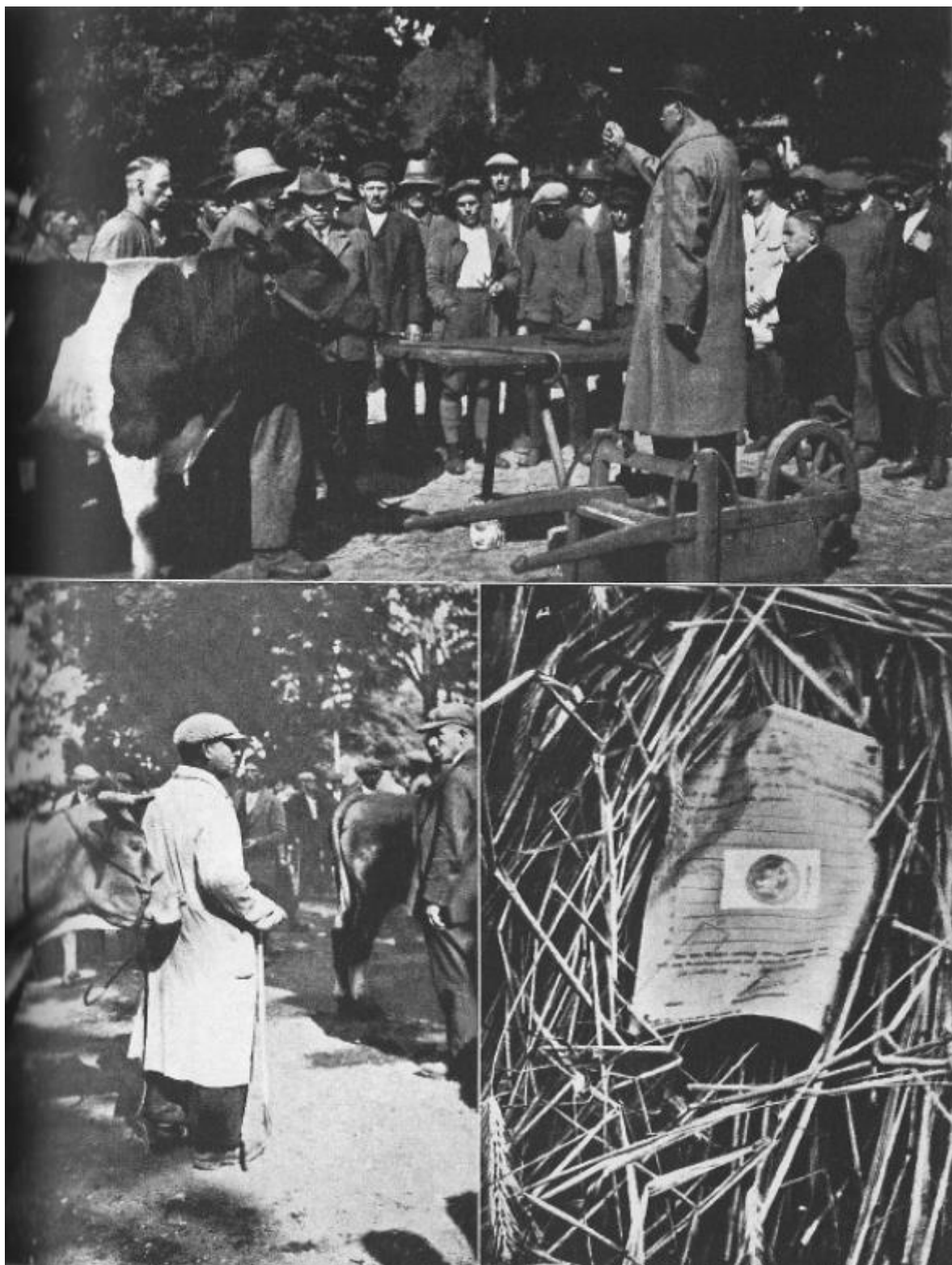
rozhořčení nad začínajícím potlačováním německého hnutí za svobodu.

„Nepřátelé státu“

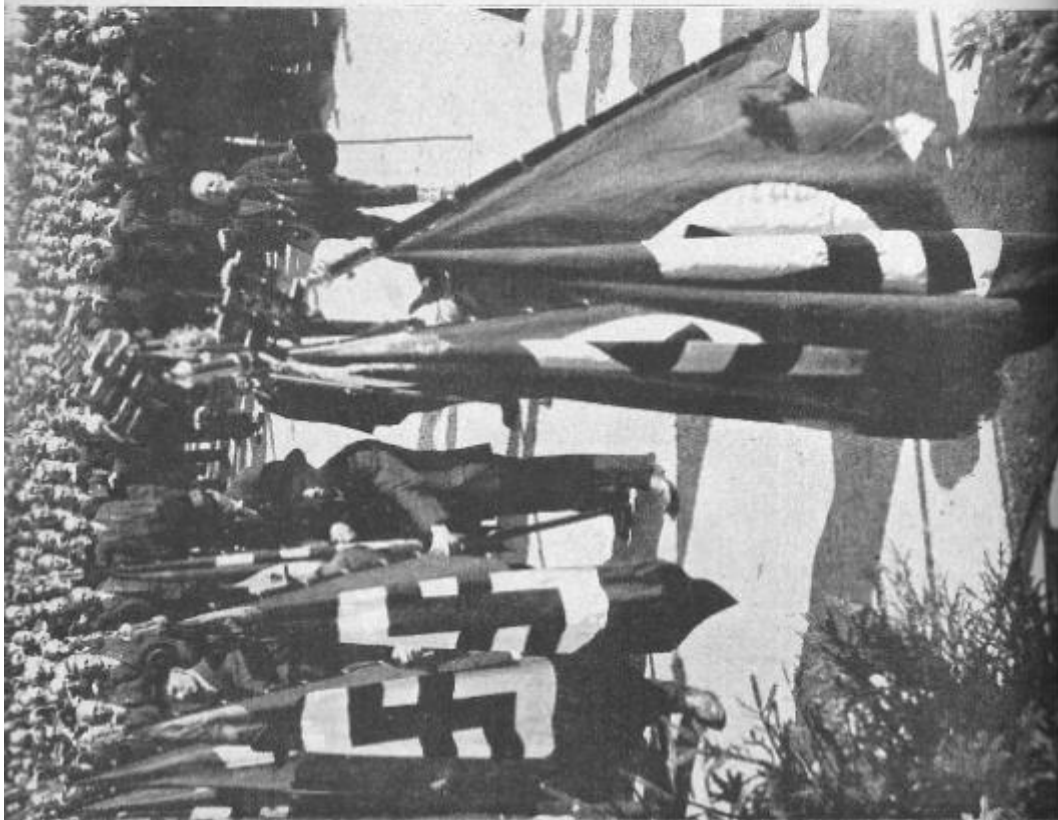
Jen proto, že prokoukli bezohledné machinace politických agitátorů, kteří využívali tíživou situaci německého národa, a postavili se proti nim, byli pronásledováni jako „nepřátelé státu“. Stále více z nich putovalo do vězení a v čím dál kratších intervalech byla zakazována nacionálněsocialistická tiskovina. V Prusku bylo úředníkům zakázáno být členy NSDAP. Nezastrašeno všemi těmito perzekucemi pokračovalo hnutí pod cílevědomým vedením Adolfa Hitlera ve své cestě. Neboť všude bylo touto nucenou represí zaseto semeno, které o tři roky později mělo nádherným způsobem vykvést v podobě vzniku nacionálněsocialistické Říše.

Mládež bez cíle

Židovští obchodníci se zvířaty zabavují poslední krávu a stéblo na poli

Queren!

Dies zeigt Ihr toller Instinkt an. Das Geruchssinn hat man sich an Quark nicht gewöhnt. Vererbung hat Pollen gemacht, die zum Selbstverstand führen mußten.

[illegible]

Die Dawes-Parteien.

Quasi Millionen und Vierzehn, die den Bundesbeitrag unter anderem beibringen, durch den sie jährlich über 4500 Millionen sparen können. Die Bundesregierung ist sich sehr wohl bewußt, daß die Steuerzahler in der Lage sein müssen, die Ausgaben zu decken. Die Steuerzahler müssen also in der Lage sein, die Ausgaben zu decken. Die Steuerzahler müssen also in der Lage sein, die Ausgaben zu decken.

**baut die Geschwindigkeit
zum Teufel,**

dem liegt nicht alles beim Willen. Willen und seine Mittel
sind auch Parteien, die auch bläuel im Wortsinn gefügt
haben, sondern auch weitere hineinfließen. Die Menschen und
das ganze Leben ist betroffen.

2011年10月

[illegible]

2010's Most

Denn kein Eilende wird sein Willens und Der
haben, die Quä bringen sollen und gleich am Werk sein

Bunbata-rali

Zeit den „Völkischen Beobachter“! / Verbreitet die Kondernummer des „D.S.“
„Gegen die Dawes-Flievere!“

Demonstrace probíhají i bez uniformy

Do té doby však hnutí stálo před obrovským, téměř nesplnitelným úkolem. Z politických stran a svazů, z náboženských vyznání a světonázorů bylo třeba vytvořit německého člověka, soukmenovce, který se cítí být součástí celku a s nímž lze společně bojovat za právo na život 100 milionů Němců. Tohoto úkolu se mohla odvážit pouze spojené bojovné společenství. Musel však být splněn, aby se naplnilo dědictví nesčetných věrných stoupenců Vůdce, kteří již tehdy položili své životy v boji za obnovu Německa. Tak znělo novoroční prohlášení „Völkischer Beobachter“ na přelomu let 1929/1930: „Rok 1929 byl rokem boje, rok 1930 jím bude ještě více!“

Durynsko pod vedením nacionálních socialistů

V Durynsku byl na základě výsledků zemských voleb v lednu 1930 zvolen poslanec říšského sněmu Dr. Frick durynským ministrem vnitra a lidového vzdělávání. Jako první nacionálněsocialistický ministr Dr. Frick dokázal, že nacionální socialisté mohou být nejen aktivní v opozici proti vládě, ale že jsou také schopni sami vládnout a řídit osudy země, pokud jim k tomu dáte příležitost.

Sociálně demokratický ministr vnitra Severing z pochybných důvodů přerušil vztahy s vládou Durynska a zastavil dotace Říše pro durynskou státní vládu. Takovými prostředky chtěli ochromit a svrhnout

nacionálněsocialistickou vládu. Vládcí odtržení od lidu se však mýlili v odhadu schopností svých protivníků. Finanční úspory, správní reformy a boj proti cizí kultuře šířené židovskou podvratnou činností, tedy pozitivní práce, byly odpovědí nacionálních socialistů v Durynsku.

Durynsko – oáza svobody

Horst Wessel

Nabádání k vraždě

V Berlíně mezitím muži hnutí neúnavně pracovali. Rozdávali letáky a vylepovali plakáty. Vůdce oddílu SA-Sturm 5, student Horst Wessel, se vedle Dr. Goebbelse stal nejoblíbenějším řečníkem hlavního města. Neúnavně diskutoval s komunisty v nejtemnějších čtvrtích a hospodách, aby získal stále nové stoupence z radikálního nepřátelského tábora. Tak se stal nejnenáviděnějším nepřítelem „antifašistů“, jak se komunisté po rozpuštění

Svazu bojovníků Rudé fronty (Roter Frontkämpferbund) nazývali. Vražedná kampaň, kterou zosnovali židovští strůjci a realizovali marxističtí proletáři, nabývala stále zákeřnějších forem. Členové SA a SS již nebyli v bezpečí na ulici. Rudá chátra na ně číhala a přepadávala je, když se vraceli sami ze služby domů, zákeřně se sečnými, bodnými a střelnými zbraněmi.

14. ledna 1930 byl Horst Wessel ve svém bytě zákeřně napaden komunisty a o několik dní později podlehl v berlínské nemocnici těžkému střelnému zranění. Teror podlidí se nezastavil ani před mrtvým.

Když byl 1. března 1930 za velké účasti berlínského obyvatelstva pohřben nacionálněsocialistický bojovník Horst Wessel, přšely na smuteční průvod kameny. Rudý dav vyběhl ze svých úkrytů a strhl z rakve vlajku a věnce. S velkými obtížemi se podařilo zabránit davu v dalším znesvěcení. Dr. Goebbels věnoval nacionálněsocialistickému hrdinovi svobody v časopise „Angriff“ č. 5 a č. 19 následující nekrology:

„Smrt Horsta Wessela“

„Procházíme rozlehlou zahradou až k pavilonu 7. Chceme mu na postel položit jen malou kytici fialek. Chceme, aby věděl, že jsme všichni s ním. Teprve po dlouhém naléhání nám sestra neochotně dá povolení vstoupit. Leží tam, opřený o polštáře, s rozbitým

obličejem. Ale hned ho poznáme. Oči má stejné, velké, upřené, šedomodré. S námahou zvedne ruku, stiskne mi ruku a v tíživém tichu řekne jen tyto tři věty: „Musíme vydržet.“ Pauza. Dlouho se na mě dívá a pak mu začnou cukat oči: „Myslím, že jsme ještě potřební.“ Pauza. A s nekonečnou vděčností: „Jsem rád.“

Nemohu na to nic odpovědět. Podám mu ještě jednu ruku, položím mu na postel malou kytici fialek a pak zase odejdu. Celá událost trvala možná jen minutu, ale byl to jeden z nejotřesnějších okamžiků, jaké jsem kdy zažil. Nikdy na to nezapomenu a cítil jsem, že vám to musím všechno říct. Proto píšu tyto řádky...”

„Až na dno... Je připravený na to nejhorší. Tiše a bez patosu odkládá stuhu a čepici. Musíte mi věřit! Opouští matku a rodičovský dům, staví se mezi ty, kteří ho zesměšňují a plivou na něj. Jsem jeden z vás! Tak zní celé jeho myšlení a jednání. Venku, v proletářské čtvrti, vysoko v podkrovní místnosti nájemního domu si buduje mladý, skromný život. Jen rozkvetlá květina mu někdy připomíná to, co opustil. Co ho pohání? Démon, kterému sám nerozumí. V něm působí něco božského, co ho nutí

být a jednat tak, jak jedná. Někdo se musí stát příkladem a obětovat se. Nuže, jsem připraven!

... Odnesli ho do hrobu a museli se nechat přinutit, aby sundali jeho milovanou vlajku z rakve. Ti, které chtěl spasit, házeli na mrtvého kameny a na hřbitovní zeď mu jako poslední pozdrav napsali svou doutnající nenávist a svou nelidskou podlost. Když jeho rakev klesala do chladné země, řvali venku před branami divoké výkřiky podlidí. Kamarádi museli hlídat jeho hrob, aby se dav nedostal k mrtvole...

Vypil kalich bolesti až do dna. Nenechal ho minout, přijal ho ochotně a s plnou oddaností. Toto utrpení piji za svou otčinu!

Zvedněte ho, toho mrtvého, ukažte ho všem lidem a volejte a volejte: Podívejte se, jaký to byl člověk! Neunavujte se ukazovat na něj! Noste ho, kamkoli jdete a stojíte, nad svými hlavami; a když se vás někdo zeptá, kdo je ten mrtvý, odpovězte jen: Německo!

Německo bojovalo a trpělo, snášelo a hladovělo a pak, hanobeno a opovrhováno, zemřelo těžkou smrtí.

Vzniká jiné Německo. Mladé, nové! Nosíme ho již v sobě a nad sebou. Mrtvý, který je s námi, zvedá svou

unavenou ruku a ukazuje do soumravné dálky: „Přes hroby vpřed, na konci čeká Německo!““

Systémová judikatura

O několik měsíců později byli vrazi Horsta Wessela odsouzeni pouze k 6 letům a 1 měsíci vězení za zabití. Taková byla soudní praxe v té době. Republika nenašla vhodná opatření, jak zastavit tento strašný, stále se rozšiřující krvavý teror.

Die fahne hoch

Die fahne hoch
Die fahne hoch
5 A ma
kam' rader
maeschieen i
horst Wessel

ft geschlossen,
tem Schritt
ktion erschossen,
hen mit.

Závěrečný boj o moc

„Neodejdeme z ulice, neopustíme svá místa, ale budeme bojovat tak dlouho, dokud bud' nepadneme, nebo ostatní neustoupí a neuvolní nám cestu.“

Adolf Hitler

1. Brüningův kabinet

Jedna vládní krize následovala druhou. Na jaře 1930 jmenoval říšský prezident von Hindenburg vůdce Centra Dr. Heinricha Brüninga kancléřem kabinetu zvláštní důvěry a udělil mu mimořádné pravomoci. Ty mu měly umožnit alespoň navenek zvládnout napětí. To byla kapitulace před vlastní myšlenkou, kterou zastávali: kapitulace před tolik opěvovanou parlamentní demokracií. Výsledkem „obětavé práce na oživení ekonomiky“ byla jedna nouzová vyhláška za druhou.

Další zotročování Německa

Obětí byla široká veřejnost, jejíž kupní síla se v důsledku neustálých snižování platů, úspor a nových daní stále oslabovala. Peníze, které se s velkým úsilím podařilo získat, však nesloužily k ozdravení německé ekonomiky, ale putovaly do rukou židovských finančníků v zahraničí. Počet milionů nezaměstnaných dále rostl. Snažili se je uspokojit malými podporami ze

státních a obecních pokladen. Ekonomika dále upadala, rozvrat financí se zřetelně prohluboval. Žádný z vládců se necítil vinen ani zodpovědný za tento vývoj. Říkalo se, že krize je způsobena dobou.

Co ale znamenala podpora v nezaměstnanosti? Pro jednotlivce byla kapkou v moři, pro obyvatelstvo, které mělo ještě práci, a pro státní rozpočet však znamenala neustále rostoucí zátěž, která byla z dlouhodobého hlediska neúnosná. Na jedné straně se tak provizorně zacelovaly mezery, zatímco na druhé straně se objevovaly mezery stále větší. V zahraničních půjčkách se nakonec našlo univerzální řešení. Tím se však národ dostal do stále větší závislosti na bývalých „vítězných státech“. Nakonec byla Říše pouze zástavou pro věřitele.

Existence národa byla tak znovu ohrožena. To, čeho nepřítel dosud navzdory největšímu úsilí nedokázal dosáhnout válkou, ekonomickým útlakem a vysáváním, mu bylo nyní bez námahy naservírováno na stříbrném podnose. Německo se stalo vazalem cizích mocností a muselo se jim slepě podřídít.

Nacionální socialisté od počátku odmítali důvěřovat nové vládě buržoazního středu, protože rozpoznali zhoubnou mēlčinu, ke které směřovala loď státu. Brüning jako kancléř však tuto výzvu k boji ignoroval, protože se domníval, že nacionální socialismus je sice radikální, ale

rychle pomíjivou vlnou, podobnou horečce, kterou nelze brát vážně. Události následujícího období ho však přesvědčily o opaku.

Září 1930: 6 milionů voličů!

V této době se Vůdce jako vždy osobně zasazoval o německý lid a promlouval před desítkami tisíc lidí ve velkých městech Říše. Volby do Říšského sněmu 14. září 1930 vrhly svůj stín. Celkem se od 18. srpna do 14. září konalo 34 000 shromáždění. Když se pak 14. září více než 6 milionů spoluobčanů rozhodlo pro Adolfa Hitlera a NSDAP, která dosud měla 12 poslanců, vstoupila do říšského sněmu se 107 hnědými košilemi, přineslo toto vítězství nacionálním socialistům pouze povinnost ještě větších obětí, ještě vytrvalejšího a odhodlanějšího boje. I Angličan Rothermer musel tehdy přiznat:

„Kdyby mladé Německo nacionálních socialistů nepracovalo tak energicky, bylo by velmi pravděpodobné, že komunismus by dosáhl významného pokroku a že by se tato strana stala dokonce nejsilnější.“

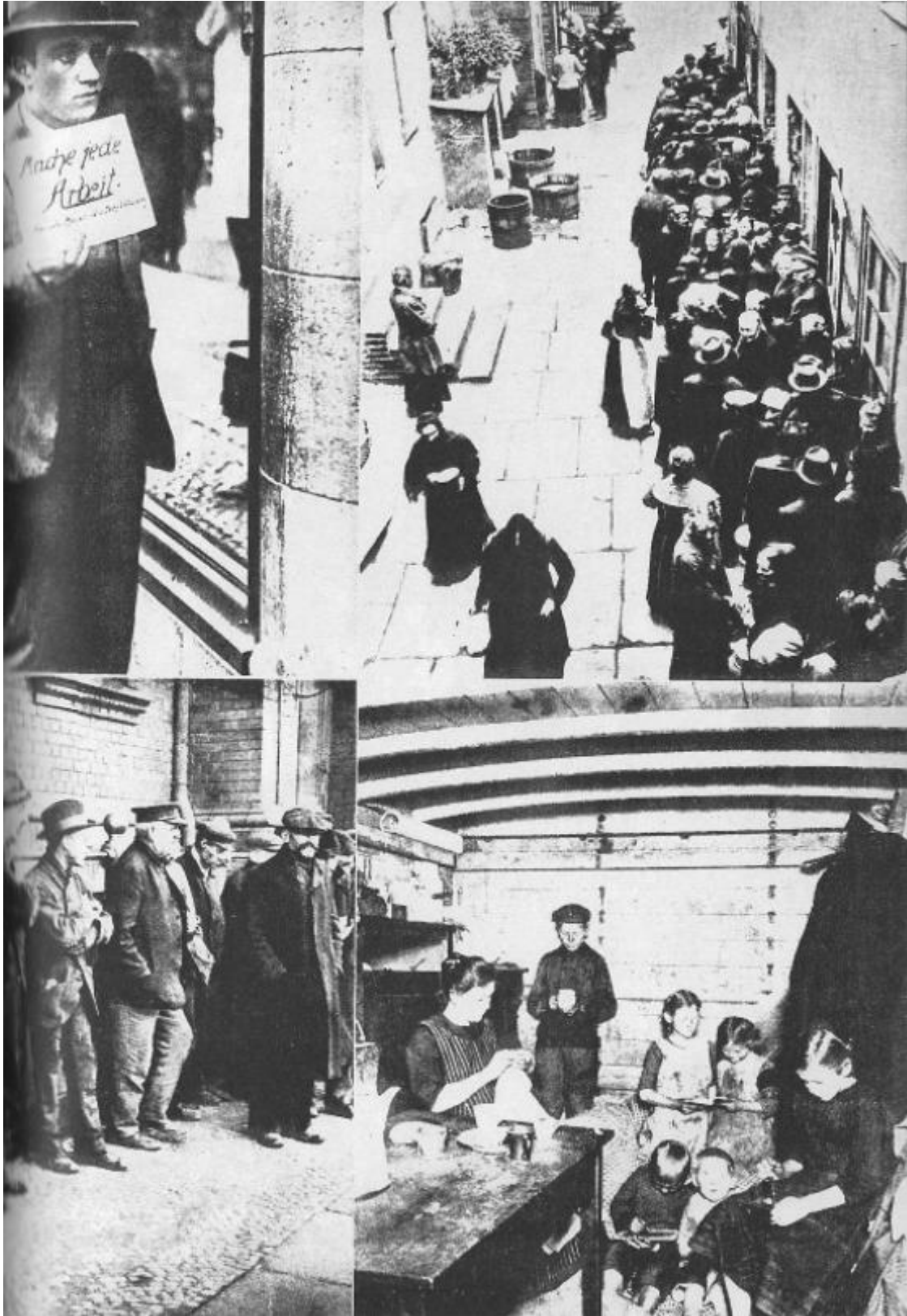
Po tomto volebním vítězství židovstvo zbystřilo pozornost. Chtělo dokázat, že nadvláda židovstva není prázdným slovem, ale účinnou skutečností. V Americe a Anglii náhle klesly hodnoty cenných papírů a akcií, které na trh vyhodili židovští finančníci a bankéři. Věřili, že

ekonomickou sabotáží a hladem mohou zabránit vzniku nacionálněsocialistické říše.

Od 14. září do 1. října bylo z Německa vyvezeno 260 milionů zlatých marek. Židé pevně věřili, že pan Brüning potlačí a vykoření nacionální socialismus. V boji proti společnému nepříteli, nacionálním socialistům, se zbožní fanatici a ateisté spojili k společnému jednání. Hnědé košile SA byly zakázány. Ze strachu z osvěty lidu byla zakázána nacionálněsocialistická propaganda.

Volební úspěch ze 14. září však nebylo možné zvrátit. NSDAP se od té chvíle stala druhou nejsilnější stranou v Německu. Pouze sociálně demokratická strana se svými 154 poslanci ji i přes další pokles hlasů stále předstihovala.

„Síla, která vždy a všude uváděla do pohybu velké historické laviny náboženských a politických hnutí, je magická moc mluveného slova.“ Adolf Hitler

I bez zbraně vždy v útoku

Volební boje

Boj hnutí Adolfa Hitlera nyní vstoupil do rozhodující fáze. Tento zlomový bod bylo možné dosáhnout pouze díky tomu, že všechny síly spící v straně byly probuzeny pro volební kampaň. Kroky formací SA, SS a HJ, rachot kolon vozidel motorizovaných oddílů SA, které byly na začátku roku nově zřízeny, se ozývaly dnem i nocí ulicemi měst a venkova. Miliony letáků, plakátů a transparentů informovaly i ty poslední německé spoluobčany.

Německo, probud' se!

K tomu přibyla systematicky rozšiřovaná stranická tisková mašinérie, která již čítala 35 deníků a 50 týdeníků. Každý z nich vykonal v rámci obrovské mikropropagandy neslýchané věci. Jako signál se po celé zemi rozléhalo volání „Německo, probud' se!“. „Práce a chléb“ bylo heslo volební kampaně. Na nesčetných shromážděních se velký tým řečníků obracel na lid s osvětou a propagací.

Vnitřní krize strany

Stále znovu se apelovalo na svůj zdravý životní instinkt a tak se kámen po kameni skládala budova pozdějšího úspěchu. Adolf Hitler se v této rozhodující volební kampani nasadil bezohledně. Letadlem cestoval po Německu, aby mohl v jeden den osobně promluvit k davům v několika městech. Chtěl také zbořit marxistické

bašty. Žádná síla na světě nemohla zlomit bojovného ducha a vůli k vítězství nacionálních socialistů. Ani vnitřní rozpory ve straně. Malá skupina takzvaných národních bolševiků již v létě 1930 opustila stranu. Pod vedením Otta Strassera se odpadlíci spojili do „bojového společenství revolučních nacionálních socialistů“, ale od samého počátku byli odsouzeni k bezvýznamnosti.

Adolf Hitler, nejvyšší velitel SA

Když 14 dní před volbami nejvyšší vůdce SA Pfeffer odstoupil ze své funkce, Adolf Hitler se bez váhání ujal vedení SA, která v té době čítala asi 100 000 mužů. V těchto rozhodujících dnech bylo třeba spojit všechny síly.

Zoufalá a tvrdá volební kampaň nakonec skončila nečekaným úspěchem NSDAP. Nyní bylo možné přistoupit ke změně taktiky. Od fáze agitace a opozice se přešlo k parlamentnímu boji o moc.

Přísaha zákonnosti

Před Říšským soudem v Lipsku složil Vůdce při jednání proti několika důstojníkům Říšské armády, kteří byli obviněni ze svých nacionálněsocialistických názorů a tím i z protistátních aktivit, znovu přísahu na zákonnost. Tak i tento trik vlády proti hnutí selhal. Nacionální socialisté nepotřebovali „pochod na Berlín“. Podmínky pro získání moci zákonnou cestou byly v těch dnech

příznivější než kdy jindy. Po tomto obrovském vítězství nemohla být hodina rozhodnutí daleko. Adolf Hitler prohlásil:

„Jsme odhodláni dosáhnout svého cíle ústavní cestou a dosáhneme ho. Kdybychom ho touto cestou nedosáhli, jaký důvod by pak měli naši protivníci, aby se pokoušeli potlačit naše hnutí těmito novými metodami?“

Plakáty, které probudily národ

Černo-rudé koalice

Nacionálně socialistická frakce pod vedením Dr. Fricka se pustila do práce v parlamentu. Její návrhy na zrušení Brüningových nouzových nařízení a návrhy na vyslovení nedůvěry vládě byly „zástupci lidu“ zamítnuty.

Centrum bezcharakterním způsobem využilo své klíčové postavení. Koalicí se SPD, jedním ze svých nejostřejších ideologických protivníků, zmařilo všechny plány nacionálních socialistů. V boji proti společnému nepříteli – probouzejícímu se nacionálnímu socialismu – se zbožní a bezbožní, černí a rudí shodli.

Nejhlubší ideologické rozdíly dokázali snadno překonat, protože Centrum jako svůj skutečný cíl usilovalo pouze o dosažení politické moci římskokatolické církve. A k tomu byla každá cesta přijatelná. Neškodní věřící byli tedy pouze prostředkem k dosažení cíle. Takovými metodami se prosazovala „neotřesitelná věž“ vlády, jak Centrum symbolizoval volební plakát.

Odchod nacionálněsocialistické frakce z Říšského sněmu

Když se říšský kancléř Brüning nakonec pokusil násilím omezit práva opozice změnou jednacího řádu

říšského sněmu a tím umlčet NSDAP, nacionální socialisté 10. února 1931 demonstrativně opustili říšský sněm. V prohlášení se uvádělo:

„My, nacionální socialisté, již nebudeme spolupracovat v tomto domě organizovaného porušování ústavy... Opouštíme tedy Youngův parlament a vrátíme se, až se naskytne příležitost odrazit zrádný útok na německý národ!“

Nebyla to tedy slabost nebo neschopnost, co vedlo nacionální socialisty k opuštění parlamentu, ale výhradně odpor ke zkorumpovaným metodám vládnoucího systému. Nechtěli být jen loutkami, chtěli mít možnost zasáhnout do osudu Německa, a to vždy, když se ocitlo na křižovatce.

Vlna vražd narůstá

Vláda cítila, jak se jí půda pod nohama stále více rozpaluje. Všemi prostředky se snažila zastavit vítězný pochod svých protivníků. Kancléř Brüning viděl, jak se jeho postavení v budoucnosti otrásá.

Nouzová nařízení

S „nouzovým nařízením k potlačení politických nepokojů“ věřil, že se mu podaří definitivně odstranit nepříjemnou opozici. Cenzura tisku, plakátů a letáků, zákaz shromažďování pod širým nebem a

demonstračních pochodů, zákaz nošení uniforem, čtení novin a veřejných projevů, uzavření shromažďovacích míst a dopravních prostředků měly jednostranný dopad pouze na nacionální socialisty.

Biskupové Bavorska a kolínské církevní provincie navíc prohlásili, že nacionální socialismus obsahuje „bludné učení“. Církevní hodnostáři věrní Centru tak chtěli zasít pochybnosti mezi lid. Členové strany se však nenechali odradit od své fanaticky prováděné osvětové práce. Díky těmto různorodým intrikám a šikanám byla sice ztížena, ale zdaleka ne paralyzována.

Jeden ze stovek

Stennesův puč v Berlíně

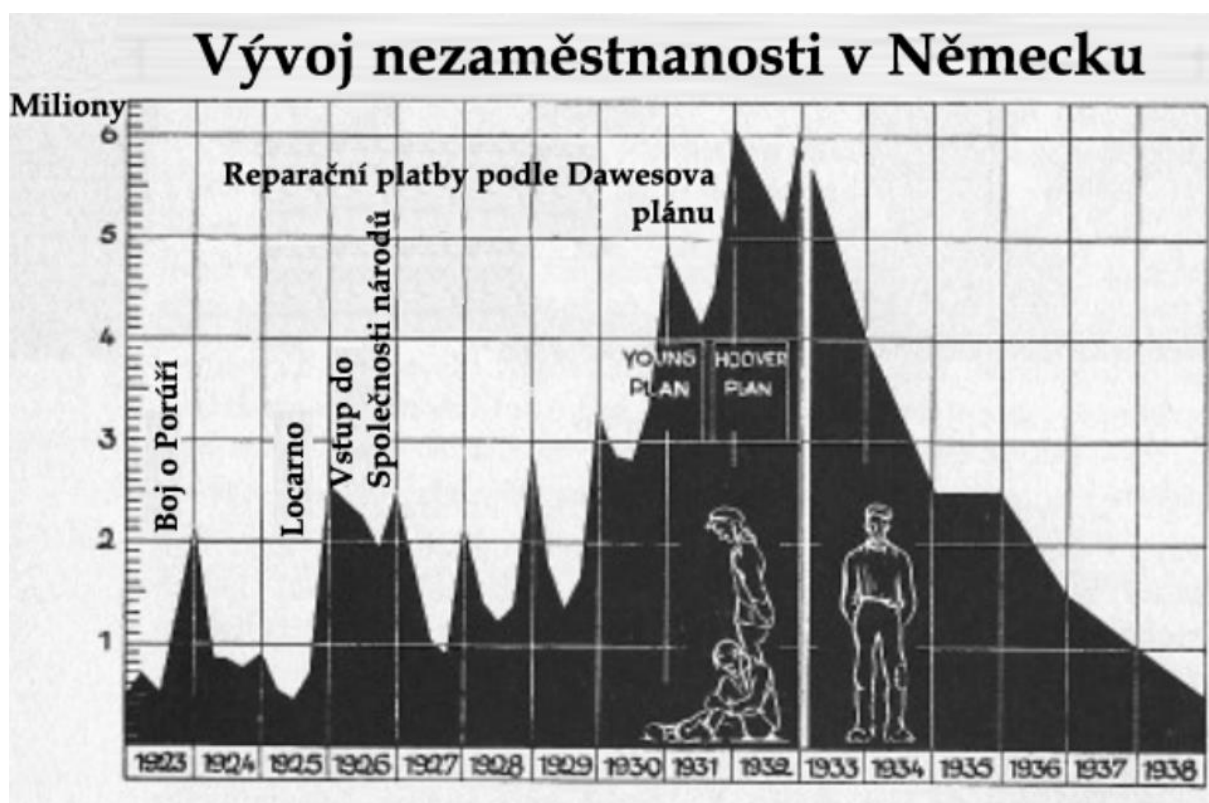
Teror marxistů nabýval stále bezohlednějších forem. Začalo se s honbou na odpůrce. Denně tekla krev. Téměř každý den byl pohřbíván bojovník za obnovu německého národa, který zahynul rukou rudých vrahů. Přesto se muži hnutí striktně drželi rozkazu Vůdce, aby zachovávali železnou disciplínu. Vzpoura zástupce pro východní oblast, Stennese, který se 1. dubna 1931 v Berlíně vzbouřil proti legálnímu směřování, byla rychle potlačena energickým zásahem SS pod vedením Daluegeho. Neotřesitelná věrnost SS Vůdci způsobila, že i tato zrada byla zmařena. Vůdce tehdy ocenil zásluhy Schutzstaffel udělením hesla: „Esesmane, tvůj ctí je věrnost!“

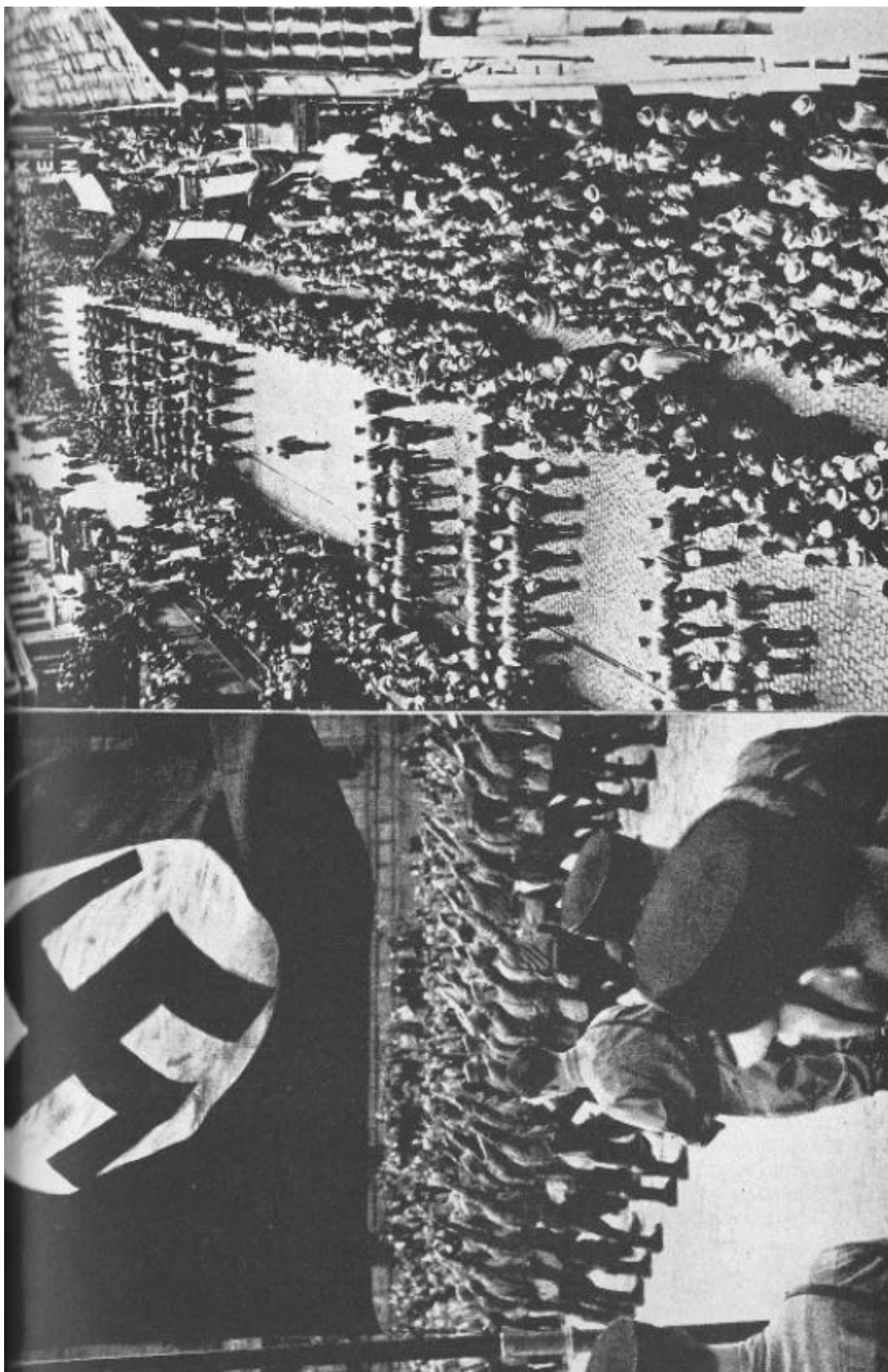
NSDAP pokračovala ve své cestě bez jakýchkoli překážek a otřesů. V průběhu posledního roku se k ní přidalo asi půl milionu nových členů. Na konci prosince 1931 činil celkový počet členů strany 806 294 oproti 389 000 v předchozím roce. Tak vypadaly ve skutečnosti plody Brüningovy politiky nouzových nařízení. Potlačením a terorem dosáhla vláda nakonec opačného výsledku, než byl její původní cíl.

Národní referendum

Poté, co vláda několikrát odmítla svolat říšský sněm, se v srpnu 1931 stalo obětí parlamentního systému také

národní referendum, které předložila organizace Stahlhelm a podpořili nacionální socialisté a které požadovalo rozpuštění pruského zemského sněmu. Komunisté a stoupenci systémových stran se na pokyn svých ústředí hlasování zdrželi. Brüning překonal veškerý vnější odpor a po odstoupení ministra zahraničí Curtiuse převzal v novém kabinetu kromě kancléřského úřadu také ministerstvo zahraničí, avšak bez jakéhokoli pozitivního výsledku.

Brunšvik 1931

Navzdory zvýšení daní a dalšímu snižování platů se mu nepodařilo zastavit hospodářský úpadek. Hooverův plán, který odkládal splácení dluhů o jeden rok, měl přinést úlevu. Ale odložení neznamená zrušení. Stalo se naopak. Nezaměstnanost dále rostla. Přibližně pět milionů nezaměstnaných se ocitlo na ulici a chodilo „na úřady“. Nespokojenost rostla. Řady nacionálněsocialistické bojové fronty se neustále zhušťovaly a upevňovaly. Stále větší kruhy lidí si uvědomovaly machinace svých vykořisťovatelů, kteří demokratický systém využívali pouze jako pokryteckou zástěrku pro své intriky.

Adolf Hitler poprvé u Hindenburga

Když byl Adolf Hitler 10. října 1931 poprvé osobně přijat říšským prezidentem k jednání o otázkách zahraniční a vnitřní politiky, odmítl všechny kompromisy a vznesl nárok na absolutní moc. Poté, co se NSDAP stalo nejsilnějším hnutím v Německu, mělo na toto právo nárok. Pro Vůdce proto existovalo pouze jedno rozhodnutí:

Buď totální moc a s ní spojená veškerá odpovědnost, nebo i nadále opozice.

Harzburgská fronta

A ani částečné ústupky ho od toho nemohly odradit. K dohodě nedošlo. Vůdce proto vyzval k sjednocení všech národních sil. V brunšvickém městě Harzburg se národní opozice spojila do takzvané Harzburgské fronty. Ta požadovala nové volby do Říšského sněmu a opětovné zrušení nouzových nařízení.

Po zasedání nově zvoleného říšského sněmu byl návrh na vyslovení nedůvěry vládě, předložený nacionálními socialisty, opět zamítnut. Brüning se s pomocí středových a levicových stran udržel u moci. Národní opozice opět opustila parlament. Proti „černě-rudé koalici“ se v tu chvíli nedalo nic dělat. V boji proti NSDAP ustoupily do pozadí hluboké rozpory mezi jednotlivými stranami. Dokonce i sociální demokracie se podřídila Brüningově diktatuře a uznala jeho nouzová nařízení, a to pouze s cílem systematicky oslabit nacionálněsocialistické hnutí. Osud pracujících již nebyl předmětem diskuse, ale výhradně obrana vlastních ministerských postů. Vláda bezohledně ignorovala stále palčivější problém nezaměstnanosti. Žaloba více než 5,5 milionu nezaměstnaných a k tomu ještě velkého počtu pracovníků na částečný úvazek zůstala v boji o bytí či nebytí systému nevyslyšena.

Poslední vysvěcení standarty před vítězstvím

Setkání SA v Brunšviku v roce 1931

Strategie oslabení NSDAP však selhala. Setkání SA v Brunšviku, které se konalo na podzim 1931 namísto stranického sjezdu, se stalo největším shromážděním v době bojů. Přes 100 000 členů SA a SS, politických vůdců a Hitlerjugend pochodovalo a dokázalo tak životaschopnost hnutí. Vůdce opět udělil hnědé armádě SA nové standarty s prorockými slovy:

„Věřím, že to budou poslední prapory, které vám předám před vítězstvím hnutí. S vámi je nejlepší krev našeho národa, s vámi je mládež a tím i budoucnost. Na vás se dívá nejen Německo, ale celá Evropa!“

NSBO

Strana nadále posilovala svou mocenskou pozici mezi lidmi. V podnicích působila NSBO jako nová stranická organizace. Heslem bylo „Do podniků“ (akce Hib). Cílem bylo rozbít kruh marxistických odborů, jejich politických organizací a radikálně levicového tisku a poučit pracující o tom, jak jsou zneužíváni, vykořisťováni a podněcováni Židy jako strůjci a jak německá ekonomika postupně upadá do trosek kvůli silám cizím státu. Mnoho bývalých odpůrců pochopilo a připojilo se jako fanatičtí a přesvědčení bojovníci k NSDAP a jejím organizacím.

Zákaz nošení uniforem

Tlak Brüningovy vlády se ještě více zостřil: zákaz nošení uniforem a odznaků na celém území Říše! Sdružení stran podporujících režim však zůstala nedotčena. Ale i tímto novým omezením bylo dosaženo opačného účinku. Přestože vláda v roce 1931 zakázala asi 2000 nacionálněsocialistických shromáždění a přestože na sedm let zakázala nacionálněsocialistický tisk, přestože v září 1931 bylo během jednoho týdne více než 800 členů SA a SS zraněno, každý den se tisíce spoluobčanů přidávaly do boje za nové Německo. To byla odpověď lidu na opatření vlády.

Železná fronta

Během „vánočního příměří“ vyhlášeného vládou se spojily organizace Reichsbanner Schwarz-Rot-Gold, odbory a sportovní svazy dělníků do takzvané „železné fronty“ (Eiserne front). Pod znakem tří šípů, který si zvolily jako symbol, měla být vedena centrální zoufalá bitva proti neustále sílícímu nacionálnímu socialismu. Společný strach z probuzení německého národa v nacionálním socialismu překonal všechny rozdíly mezi jednotlivými svazy. Všichni byli vinni ztrátou německé svobody, německého práva, zničením německé ekonomiky, zbavením obživy milionů pracujících a zbídačením německých rolníků. Nyní je jejich svědomí

zatížené vinou spojilo v boji proti společnému nepříteli: NSDAP.

Do podniků

Opoziční fronta probouzejícího se Německa však byla odhodlána každý úder namířený proti ní odrazit ještě tvrdším protiúderem.

Od voleb k volbám

Poté, co v roce 1931 nebylo dosaženo rozhodnutí mezi vládou a NSDAP, hnutí se v následujícím roce pustilo do práce s ještě větší aktivitou. Adolf Hitler vyhlásil heslo:

„Vy říkáte: zůstaneme za každou cenu, já vám říkám, že vás v každém případě svrháme!“

Volby prezidenta Říše v roce 1932

A co Vůdce jednou vyslovil, to se také splnilo. První příležitost a velká šance se naskytla při nadcházejících volbách říšského prezidenta, jehož funkční období skončilo v květnu 1932.

Tyto volby mohly znamenat legální převzetí moci. Adolf Hitler rozhodně odmítl automatické prodloužení funkčního období Hindenburga. Musely se tedy konat nové volby. Rozpoutala se dosud nevídaná volební kampaň. Politická armáda se opět připravila na rozhodující bitvu. Úřady vymýšlely to nejnemožnější šikanování a omezení volební svobody proti NSDAP, ale bez viditelného úspěchu. Vůdci a muži hnutí vykonali nadlidské výkony pro svého Vůdce Adolfa Hitlera, který byl vedle Hugenberg a Thälmana nejslibnějším kandidátem na prezidenta.

Jmenováním do brunšvické vládní rady bylo konečně formálně dokončeno občanství Adolfa Hitlera. Nyní byly podobné urážky, jako ty od sociálně demokratického berlínského policejního prezidenta Grzesinského, jednou provždy minulostí. V něm se doslova uvádělo: „Jak trapné je pro německý národ, že

tento cizinec Hitler může mluvit o budoucnosti Německa, aniž by byl tento muž vyhnán psím bičem!“

Naproti tomu stojí hluboce procítěné vyznání Vůdce v „Mein Kampf“:

„Jen ten, kdo ve svém nitru zakusil, co znamená být Němcem, a přesto mu bylo upřeno právo patřit ke své otčině, dokáže ocenit hluboký stesk způsobený nuceným vyhnáním. Je to věčná bolest srdce; a není místa pro radost a spokojenost, dokud se dveře otcovského domu neotevřou a všichni lidé příbuzné krve nenajdou mír a klid ve společné Říši.“

Let Adolfa Hitlera po Německu

Vůdce velkoryse přehlížel takové urážky „malých myslí“. Také v tehdejší volební kampani vložil do hry veškerou svou sílu a osobnost. Letadlem a autem cestoval po Německu, z velkého shromáždění na velké shromáždění, aby „přilákal masy na stranu silných“.

Německý národ napjatě sledoval Vůdcovy lety po Německu. Nikdo se nemohl této propagandistické vlně vyhnout. Slova Adolfa Hitlera nacházela v lidu stále silnější odezvu.

...a zase policie

V prvním kole voleb se 11,3 milionu občanů vyslovilo pro Adolfa Hitlera, zatímco Hindenburg získal

18,6 milionu hlasů. „Není čas na oslavy,“ napsal tehdy systémový tisk. Oponenti začali ztrácet hlavu. Byla zahájena velká policejní akce proti NSDAP. Všude se konaly domovní prohlídky s odůvodněním, že NSDAP připravuje občanskou válku. Vůdce podal u Ústavního soudu stížnost proti tomuto protiústavnímu potlačování hnutí, zejména proti zákazu členství úředníků v NSDAP. Požadoval vydání zabaveného materiálu a zrušení zákazu 25 nacistických novin. Zároveň Vůdce prohlásil, že budoucnost nacionálněsocialistického hnutí a Říše závisí na tom, zda se podaří tuto svévolnost pomocí všech zákonných prostředků zlomit.

Vždy na cestách, aby probudil Německo

Druhé kolo voleb

Volební kampaň znovu propukla. Adolf Hitler prohlásil, že úpadek kdysi tak veliké německé říše neměl své hlavní příčiny ani tak ve vnějších politických faktorech, jako spíše ve vnitřní politické destrukci našeho národa a v jeho obecné bezbrannosti, kterou vyvolaly strany, které ztělesňují systém a dovedly Německo tam, kde se nyní nachází. „V den, kdy bude v Německu poražen marxismus, budou jeho okovy skutečně navždy zlomeny!“ (Adolf Hitler.)

Na nesčetných shromážděních se Vůdce obracel k lidu s varováním:

„Úspěchy pro Německo lze dosáhnout pouze překonáním všech existujících vnitřních rozporů a nasměrováním společné vůle k jedinému velkému cíli!“

Tento cíl se jmenoval: silné Velkoněmecko.

13,4 milionu voličů

Ve druhém kole voleb, které se konalo 10. dubna 1932, získal Adolf Hitler další 2 miliony hlasů. Počet jeho příznivců vzrostl z 11,3 na 13,4 milionu. Hindenburg, který byl podporován levicovými kruhy, jako byli sociální demokraté, Demokratická strana, Bavorská lidová strana, Reichsbanner, Eiserne Front a politizující

církev, Centrum, získal naopak 19,3 milionu hlasů. Tím, že se schovali za postavu generálpolního maršála a využili ctihodné jméno Hindenburga jako vývěsní štít, se pokusili ještě jednou zachránit systém, který již stál na pokraji konečného bankrotu.

Vůdce prokoukl tuto falešnou hru. Řekl: „Před 15 lety mohly tyto strany projevit svou loajalitu maršálovi. Dnes je tato loajalita pro ně pouze ochranným štítem.“

V tehdejší volební kampani proti sobě stály nerovné síly. Na jedné straně stáli velcí a mocní představitelé tehdejšího státu, Hindenburgova fronta podporovaná 14 stranami, na druhé straně Hitlerova fronta, která byla zcela odkázána sama na sebe. Ti první mohli bez omezení využívat rozhlas, film, tisk a propagandu jako prostředky propagandy, zatímco ti druzí se mohli spolehnout pouze na svou osobní odhodlanost, vytrvalost a houževnatost. O to větší je úspěch, kterého dosáhli:

19 359 642 hlasů pro Hindenburga,

13 417 460 hlasů pro Hitlera,

3 706 388 hlasů pro Thälmana.

Hitler morálním vítězem

Takový byl výsledek voleb. Hindenburg byl znovu zvolen, ale Hitler morálně zvítězil.

Pouliční nepokoje – hodina systémové policie

Postoj německých žen

Rozhodující podíl na úspěchu nacionálněsocialistického hnutí mají také německé ženy. Miliony žen opakovaně chodily k volebním urnám a dávaly svůj hlas Vůdci a jeho mužům, ačkoli právě ženy se snažili získat na svou stranu jejich protivníci.

Židé si velmi dobře uvědomovali, že ženy jako strážkyně kultury, rodiny, domova a nositelky rasy představují největší oporu světového řádu a soukromého vlastnictví. Proto se komunistická propaganda zaměřila na získání žen:

„Bez komunistického ženského hnutí není vítězství – proto k dělnicím!“ – „Bez armády proletářských revolučních žen není vítězství světové revoluce!“

To byla hesla protivníkovy propagandy. Nešlo však jen o pracující ženy, ale také o ženy v domácnosti. Většina německých žen však včas rozpoznala bolševismus se všemi jeho hrůznými nebezpečími a – ačkoli ve většině případů nebyly organizovány – rozhodujícím způsobem podporovaly NSDAP a prosazovaly jeho cíle.

Po těchto volbách oficiální tisk napsal: „Počet původních voličů nacionálních socialistů se nezvýšil. Nacionální socialisté již nemají co získat.“ Ale mýlili se. Vůdce a jeho muži měli jiný názor.

Ještě večer v den voleb Adolf Hitler vydal výzvu, která končila optimistickými slovy:

„Zítra začíná nový boj, vím, že i v budoucnosti budete nejlepší gardou německého národa... A jednou musí a přijde den, kdy ponese naše vlajky k vítězství.“

Pro bojovníky hnutí znamenala tato naděje zároveň víru a důvěru. I když kandidatura Hindenburga znamenala od samého počátku morální porážku pro výmarský systém, Brüningův kabinet se díky Hindenburgovu úspěchu cítil ve své mocenské pozici posílen.

Zákaz jako poslední možnost

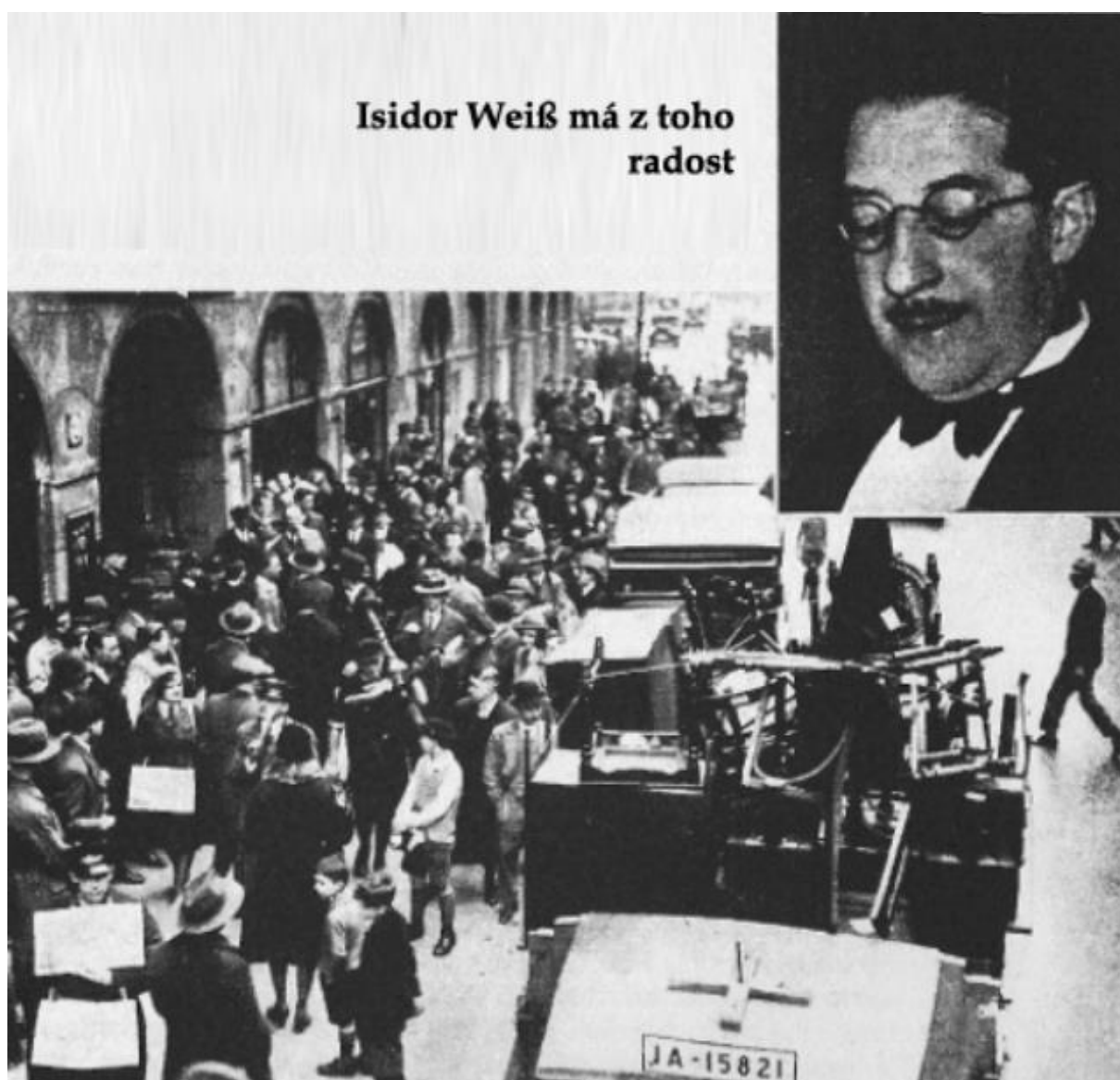
Černo-rudá systémová vláda věřila, že nyní by mohla využít všech možných koalic mezi marxisty, centristy a buržoazním nacionalismem k prokázání svých politických a ekonomických schopností. Německý lid měl při tom hrát roli pokusného králíka. Na druhé straně byla vláda ohromena nečekaným volebním úspěchem nacionálních socialistů, protože „pánové“ věděli, že jejich pozice je stále slabší.

Rozpuštění SA, SS a HJ

Nyní se zdálo, že je nejvyšší čas zabránit za každou cenu růstu hnutí a tím i vzniku nacionálněsocialistického státu. Dne 13. dubna 1932 bylo nouzovým nařízením

nařízeno okamžité rozpuštění SA, SS a HJ. Tento krok byl odůvodněn tím, že tyto organizace jsou zdrojem neustálého znepokojení pro mírumilovné občany, kteří chtějí pod ochranou zákonů v klidu vykonávat svou práci. S tímto chabým obviněním vláda znovu spustila mašinerii útlaku.

Všude byly uzavřeny domy SA. Všude se konaly domovní prohlídky a policie strhávala ze zdí vlajky s hákovým křížem a Hitlerovy obrazy. Ačkoli i tato akce skončila bezvýsledně, rozzuřila muže SA a SS do běla, protože věděli, že skutečnými strůjci byli marxisté Braun a Severing. Pro téměř nesnesitelnou míru marxistického teroru je charakteristické, že například ve Vratislavi muselo být do nemocnic převezeno 50 těžce zraněných nacionálních socialistů.

Uzavřené ubytovny SA

Díky železnému klidu a disciplíně v řadách hnutí se podařilo i tento teroristický stát porazit. Díky volebním úspěchům v jednotlivých spolkových zemích zasadila NSDAP výmarskému systému jednu ránu za druhou. Neboť: „Svoboda národa se nedosahuje protesty,

demonstracemi, projevy, ale pouze činy, výchovou k činům.“ (Adolf Hitler.)

Poprvé absolutní většina

24. dubna 1932 vstoupilo do pruského zemského sněmu 162 nacionálněsocialistických poslanců, zatímco sociální demokraté měli pouze 93 zástupců. V Bavorsku nacionální socialisté zvýšili počet svých křesel z 9 na 43. Ve všech parlamentech nacionální socialisté s veškerou silou brojili proti nezákonnému útlaku. V říšském sněmu byl Hermann Göring mluvčím proti ministru říšské obrany a vnitra Grönerovi, který dokázal zákaz obhájit jen žalostně. „Bez SA bychom měli už léta klid a pořádek,“ prohlásil Gröner. Co by se ale ve skutečnosti stalo? Rudá vražedná epidemie by se rozbujela ještě bezohledněji a ničivěji.

Brüningův pád

Když 31. května 1932 získala NSDAP absolutní většinu i ve volbách v Oldenburgu, celý Brüningův kabinet vyvodil z tohoto velkého vítězství hnutí závěr a odstoupil. Brüning si ještě čtyři týdny předtím, když prohlásil: „Jsme 100 metrů před cílem“, jistě představoval další vývoj jinak. Nyní mu probuzený lid dal jedinou správnou odpověď.

NSDAP požadovala svobodu voleb a propagandy. Reakční kabinet Papena byl nucen jejím požadavkům vyhovět. 4. června byl skutečně rozpuštěn Říšský sněm a 17. června zrušen zákaz SA. V Berlíně konečně zmizel marxistický policejní prezident Grzesinski a jeho zástupce, Žid Isidor Weiß, z policejního prezidia. Černě-rudé zemské vlády sabotovaly nařízení říšské vlády a znovu vydaly zákaz nošení uniforem. Všude se zintenzivnil rudý teror.

Rudé vraždy

Nelegálně pokračující Rudá fronta organizovala požární útoky na nacionální socialisty. 17. července 1932 mělo hnutí na svědomí 6 mrtvých a 2800 zraněných v nemocnicích. Do konce roku 1932 vzrostl počet zavražděných členů hnutí na 81! Tak vypadala ve skutečnosti ochrana, kterou Výmarská republika slibovala všem částem obyvatelstva. Byla to tedy jen laciná fráze a všechna zdánlivá protiopatření byla od samého počátku ubohými polovičatými opatřeními. Také Papenova vláda kapitulovala již necelých 5 týdnů po zrušení zákazu SA dne 21. července 1932 před pouličním terorem rudého davu a vydala nový zákaz demonstrací. Nyní se chtělo s hnutím skoncovat chladnokrevně.

Reichstagswahl			
Wahlkreis Oberbayern-Schwaben			
1	Sozialdemokratische Partei Deutschlands Dr. Bergner — Eichen — Wackerbauer — Frau Mann	1	☐
2	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Hitlerbewegung) von Eber — Knappe — Schmitt — Dietrich	2	☐
3	Kommunistische Partei Deutschlands Brinck — Ditt — Kerschbaum — Frau Dietl	3	☐
5	Deutschnationale Volkspartei Dr. Gumbel — Hoff — Ditt — Kerschbaum	5	☐
6	Deutsche Volkspartei Dr. Jäger	6	☐
7	Reichspartei des deutschen Mittelstandes (Wirtschaftspartei) e. V. Brinck — Wackerbauer — Kerschbaum — Ditt	7	☐
8	Deutsche Staatspartei Dr. Gumbel — Dr. Knappe — Kerschbaum — Kerschbaum	8	☐
9	Bayerische Volkspartei Dr. Gumbel — Kerschbaum — Kerschbaum — Kerschbaum	9	☐
11	Christlich-sozialer Volksdienst (Evangelische Bewegung) Dr. Gumbel — Kerschbaum — Kerschbaum	11	☐
11a	Volksrecht-Partei Brinck — Ditt — Frau Kerschbaum — Kerschbaum	11a	☐
12	Bayerischer Bauern- u. Mittelstandsbund (Deutscher Bauernpartei) Dr. Jäger — Kerschbaum — Kerschbaum — Kerschbaum	12	☐
17	Sozialistische Arbeiterpartei Deutschlands Brinck — Kerschbaum — Kerschbaum — Kerschbaum	17	☐
24	Kampfgemeinschaft der Arbeiter u. Bauern Brinck — Kerschbaum — Kerschbaum — Kerschbaum	24	☐
28	Landwirte, Haus- und Grundbesitzer Brinck — Kerschbaum — Kerschbaum	28	☐
29	Nationalsozialistische Kleinrentner, Invaliden- u. Vorkriegsgeldbesitzer Brinck — Kerschbaum — Kerschbaum	29	☐
30	Arbeiter- u. Bauernpartei Deutschlands, Christlich radikale Volksfront Brinck — Kerschbaum — Kerschbaum — Kerschbaum	30	☐
31	Nationalsozialistischer Volksbund für Wahrheit und Recht Brinck — Kerschbaum	31	☐
32	Freiheitliche nationalsozialistische deutsche Mittelstandsbewegung Brinck — Kerschbaum — Kerschbaum	32	☐

Volební šílenství ve vrcholné fázi

Volby do Říšského sněmu v roce 1932

Opět se blížily volby do Říšského sněmu, které jasně ukázaly, na čí straně lid skutečně stojí. 31. července 1932 volilo 13,7 milionu Němců nacionální socialisty a do

Říšského sněmu se dostalo 230 poslanců NSDAP. A přesto to ještě neznamenal konečné vítězství.

Zmatení voliči

Ačkoli Adolf Hitler prohlásil, že je ochoten a odhodlán převzít plnou odpovědnost za Německou říši, pokud mu bude svěřeno vedení vlády, říšský prezident odmítl svěřit vedení Německa nacionálněsocialistickému hnutí jako nejsilnější straně. To, co bylo po léta přiznáno marxismu, se nyní pod falešnými záminkami snažili odepřít NSDAP a zamýšleli tak znovu sabotovat vůli národa. Za těchto okolností však NSDAP nechtěla mít podíl ani na moci, ani na odpovědnosti.

Nastala doba, kdy pravicové kruhy označovaly nacionální socialisty za bolševiky, zatímco bolševici nadávali nacionálním socialistům do reakcionářů. Bylo to období, kdy hnutí opět čelilo nejhorším pomluvám a dokonce i jisté ztrátě moci, protože se nevzdalo svého cíle odstranit třídní a stavovské boje a znovu sjednotit německý národ na platformě nacionálního socialismu.

Nacionální socialisté by museli upustit od dalšího lpění na svých ideálech, kdyby Vůdce tehdy přijal pouhou spolupráci v říšské vládě.

Naše plakáty v centru diskuse

Tak si však zachovali svého revolučního ducha, svou neochvějnost a zároveň i svou svobodu pohybu. Od hnutí, které po léta bojovalo za cenu neuvěřitelných obětí,

nebylo možné požadovat, aby vstoupilo do vlády za podmínek, které by znamenaly pouze převzetí odpovědnosti a opuštění vlastního programu.

Göring, předseda Říšského sněmu

30. srpna 1932 byl Hermann Göring zvolen předsedou německého Říšského sněmu 367 hlasy proti 135. Do úřadu nastoupil s jasným varováním před státním převratem shora. Adolf Hitler tehdy prohlásil před říšskou vládou, která se opírala o slabou základnu reakčních klubů:

„Kdysi jsme také nebyli nic víc než klub, ale za 14 let se z klubu prakticky stala německá národnost, z níž pocházejí muži, kteří dnes proti nám bojují.

Podle lidského odhadu by tato skupina v příštích letech neměla narůst, zatímco skupina, která pochoduje pod vlajkou nacionálního socialismu, bude podle lidského odhadu za několik let tvořit celý národ.

Kdo vám bránil udělat to, co jsme udělali my? Ano, pak by museli převzít práci, kterou jsme převzali my, ale pak by museli stejně jako my jít mezi lidi, do továren, na ulice a náměstí, místo aby žili v představě, že existuje stát, který je svěřen do jejich

více či méně věrných rukou a který existuje jen proto, aby jim umožnil vládnout.“

Dále řekl, že nacionálněsocialistické hnutí za 13 let vymýtilo všechny předsudky u milionů lidí. Odstranilo třídní šílenství a ukázalo, že nakonec jsou kořeny veškeré síly pouze v německém národu samotném, nikoli v hesle „Buďte jednotní“ sesílaném shora, ale ve společném boji za život, ve společném úsilí a společném strádání.

Říšský sněm rozpuštěn!

Bylo chybou se domnívat, že nacionální socialisté vyvedli německé dělníky z řad marxismu jen proto, aby je znovu vydali na milost a nemilost neschopnosti buržoazních stran. Již 12. září 1932 byla vládě vyslovena nedůvěra poměrem hlasů 512 ku 42, v důsledku čehož byl rozpuštěn říšský sněm.

Vláda bez lidu se pustila do volební kampaně v naději, že nacionálněsocialistické hnutí utrpí velkou porážku. Doufala, že se jí podaří NSDAP vnitřně rozložit a odcizit ji od velkých mas jejích příznivců. Adolf Hitler však prohlásil, že neodejde a své dědictví nepřenechá kabinetu aristokratů. Nenechá se také učinit loutkou a s železným klidem očekává nadcházející kampaň. Již za několik týdnů mu budou miliony lidí dávat za pravdu a uvidí, jaké štěstí bylo, že hnutí nebylo spojeno s tehdejší vládou.

„Boj neskončí, dokud nebude odstraněna mentálně zaostalá vrstva, dokud se nad tímto zmatkem buržoazie a proletariátu nevztyčí německý národ a německé národní společenství.“ (Adolf Hitler.)

Nacionálněsocialistický postoj neznamenal „vládu za každou cenu“, ale nacionální socialisté chtěli vládnout pouze tehdy, pokud mohli tímto režimem realizovat svůj cíl a dokončit své dílo.

Bud', anebo!

Odstoupení Papenova kabinetu

6. listopadu 1932 byly oznámeny výsledky voleb do Říšského sněmu. Poprvé v poválečném Německu se do německého parlamentu dostalo 100 komunistů. Situace vlády se tedy vůbec nezlepšila. Musela se vzdát svého úsilí a 18. listopadu 1932 odstoupila.

A opět nebyl Adolf Hitler pověřen vedením vlády, ale bylo učiněno vše pro to, aby převzetí vlády Adolfem Hitlerem bylo nemožné.

„Já jsem se,“ řekl tehdy Adolf Hitler, „pánům v Berlíně nevnucoval. Pokud mě však povolají, žádám, aby mi byly kladeny pouze takové podmínky, které jsou absolutně důstojné muže, který chce a má převzít takovou odpovědnost. Na jedné straně prohlašujete, že bych měl mít pouze omezená práva, a na druhé straně, že

bych měl řešit nejnáročnější úkol, jaký byl za posledních 40 let svěřen německému státnímu představiteli.

Bud' – anebo! Upřímně jsem jim předložil nabídku, za kterou si stojím. Jsme připraveni převzít odpovědnost kdykoli. Ale odpovědnost lze převzít pouze tehdy, pokud je člověk před svým vlastním svědomím přesvědčen, že daný úkol skutečně vyřeší na základě autority spojené s touto pozicí. Nikdo totiž nemůže ručit za to, co nám dnes nabízejí. Nyní přijde nová vláda s několika vnějšími změnami, ale se stejným duchem, a za pár měsíců bude konec horší než je dnes začátek. A pak přijde hodina, kdy se na nás budou muset obrátit potřeťi.“

KPD je přesvědčena o vítězství

Myšlenky odpůrců a jejich spekulace zněly přibližně takto: Zapojte NSDAP do vlády tak, aby na ni byla

přenesena odpovědnost, ale aby sama nemohla o ničem rozhodovat. Po 13 letech pronásledování a mučení si vnitřně oddechne. Jakmile jednou řekne ano, bude v pasti. Pak se pravděpodobně pokusí prosadit své myšlenky, ale my jí s chladným úsměvem, zdvořile, ale rozhodně řekneme ne. Pokud přesto zůstane ve vládě, vzdá se své mise a přestane být nebezpečná. Pokud odejde z vlády, ztratí své nejfanatičtější bojovníky a stoupence, protože ti nikdy neodpustí, že odešla z vlády, aniž by se chopila moci. Široká masa voličů však stejně volí pouze toho, kdo je korunován úspěchem.

„Chci národ!“

Adolf Hitler však uvažoval takto: Nechte si vládu, já budu dál bojovat za německý národ. Dříve či později si s mým lidem uvolním cestu do Wilhelmstraße a tím i k vedení celého německého národa.

Hnutí se nemuselo spokojit s polovičatými řešeními a kompromisy, protože bylo nejsilnější stranou. Konečné získání moci bylo jen otázkou času. Jeho osudová hodina musela přijít.

Generál v. Schleicher říšským kancléřem

Nová vláda generála v. Schleichera byla zcela izolovaná a brzy ztratila veškerou důvěru. Pod dohledem této vlády se všude konaly bolševické pochody.

Připravovala se rudá generální stávka. 28. ledna 1933 vláda Schleichera znovu požadovala rozpuštění říšského sněmu, aby mohla nastolit diktaturu a v případě nutnosti bojovat proti NSDAP všemi prostředky. Pod tlakem energického prohlášení Adolfa Hitlera adresovaného nové vládě to říšský prezident von Hindenburg odmítl.

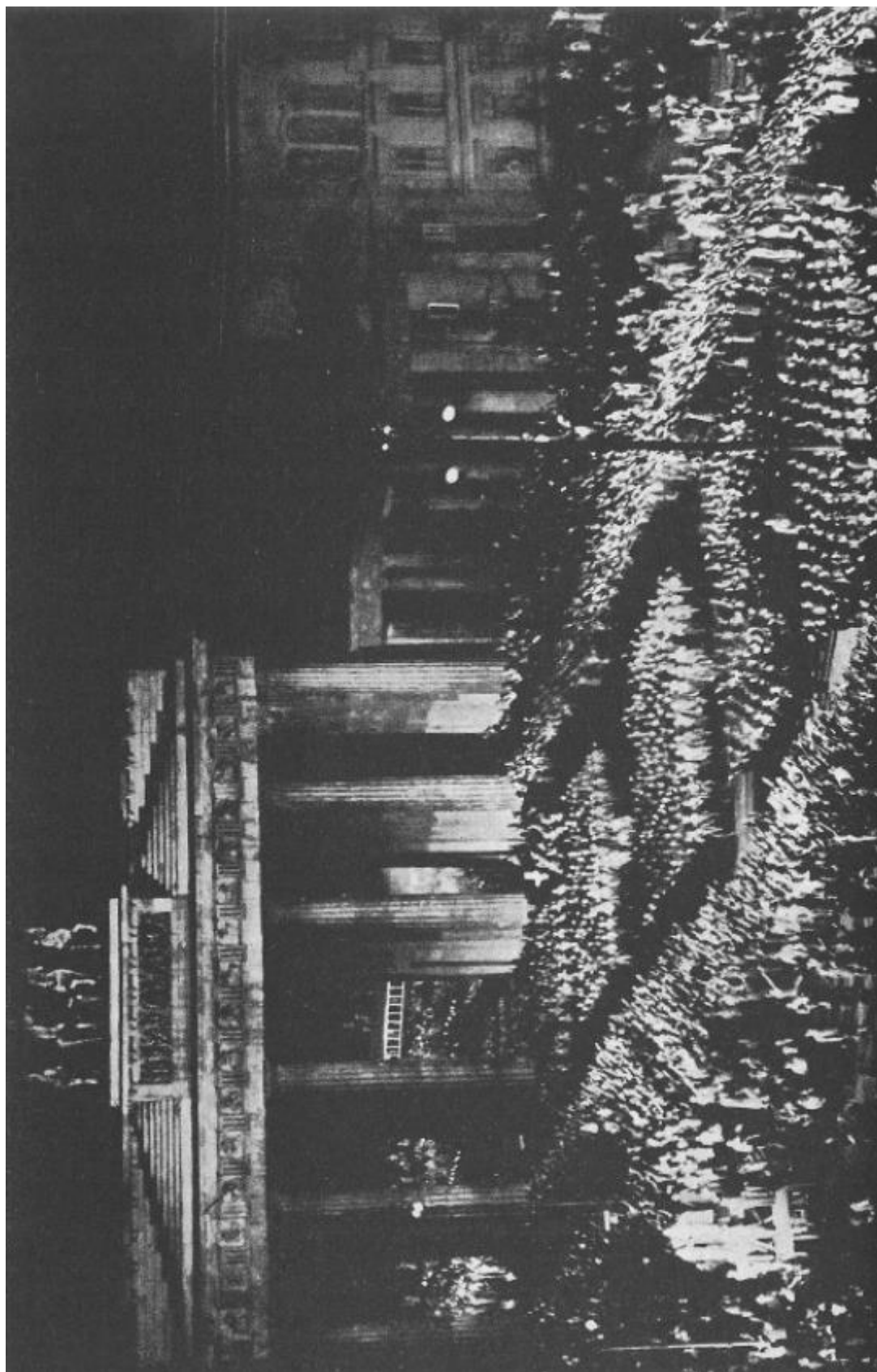
Vítězství

30. ledna 1933

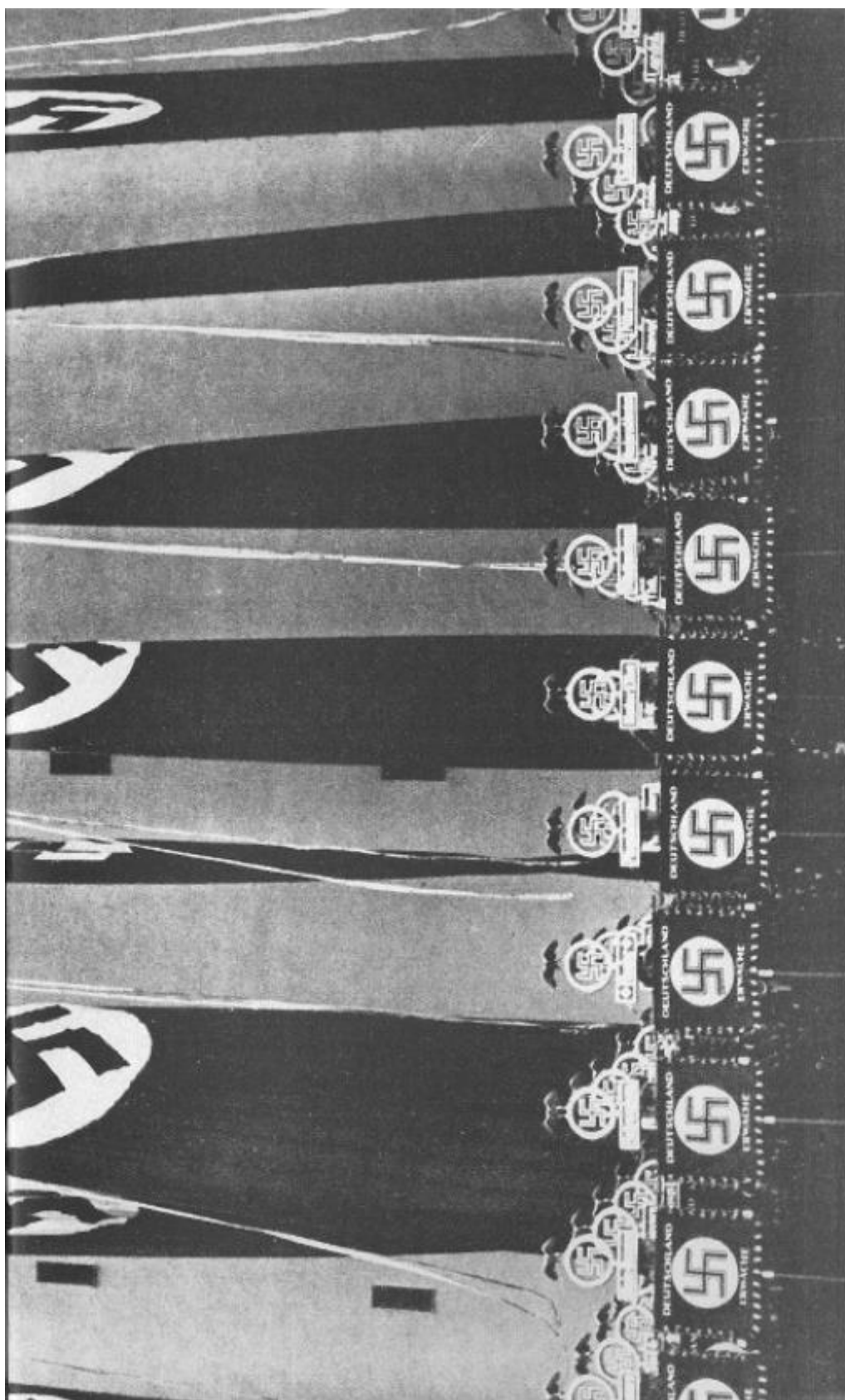
V hodině nejvyšší nouze jmenoval 30. ledna 1933 starý polní maršál velké války Adolfa Hitlera kancléřem Německé říše a pověřil ho sestavením nové vlády.

Po 14 letech boje bylo učiněno velké rozhodnutí a splnilo se přání, které spalo v srdcích milionů lidí. Zpráva se rychle šířila od Kaiserhofu. Po několika hodinách se po celém Německu mluvilo o vítězství hnutí. Adolf Hitler říšským kancléřem!

Pro mnohé to bylo stále nepochopitelné. Bylo možné, že se po letech úzkostlivého očekávání konečně dočkali převzetí moci? Lidé, kteří vyběhli do ulic, to s radostí hlásali. Najednou byly všechny oběti a utrpení dlouhých let boje daleko za stovkami tisíc aktivistů vítězného hnutí. Každá oběť minulosti nyní měla svůj smysl. Nacionálněsocialistická myšlenka zvítězila nad všemi silami z nepřátelských táborů. Adolf Hitler byl u moci.

30. ledna 1933 – večer vítězství

Výstavba nových standart

V Berlíně byli během několika hodin na nohou členové strany, SA, SS a Hitlerjugend. Vytvořili pochod s pochodněmi a po ohromujícím nočním pochodu ulicemi, kterými ti samí muži tak často procházeli v době bojů, pochodovali v tento památný večer kolem svého Vůdce, který z balkonu říšské kanceláře zdravil nekonečné hnědé kolony. Vůdce věděl, že se na tyto lidi, kteří ho od té doby bezpodmínečně následovali v nouzi a bídě, v boji a nebezpečí, může i nyní při budování nového Německa bezpodmínečně spolehnout.

Moc byla vybojována. NSDAP od této chvíle vedla Německo a Adolf Hitler řídil další osud nově vzniklé Říše.

Horst Wesselovo proroctví se naplnilo. Hitlerovy vlajky vlály nad všemi ulicemi. Byl vytvořen politický základ pro naplnění staré německé touhy po svobodném národu v silné Říši.